
3 Shrimaddevibhagavatamahapurane Tritiyah Skandhah

ॐ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे तृतीयः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 03

File name : devIbhAgavatam03.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

३ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे तृतीयः स्कन्धः

३.१ प्रथमोऽध्यायः । भुवनेश्वरीवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच -

भगवन् भवता प्रोक्तं यज्ञमम्बामिधं भवत् ।

सा का कथं समुत्पन्ना कुत्र कस्माच्च किङ्गुणा ॥ १ ॥

कीदृशश्च मभस्तस्याः स्वरूपं कीदृशं तथा ।

विधानं विधिवद्भ्रूढि सर्वज्ञोऽसि दयानिधे ॥ २ ॥

ब्रह्माण्डस्य तथोत्पत्तिं वद विस्तरतस्तथा ।

यथोक्तं यादृशं ब्रह्मन्नपि लं वेत्सि भूसुर ॥ ३ ॥

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च त्रयो देवा मया श्रुताः ।

सृष्टिपालनसंसारकारकाः सगुणास्त्वमी ॥ ४ ॥

स्वतन्त्रास्ते महात्मानः पाराशर्यं वदस्व मे ।

आडोस्वित्परतन्त्रास्ते श्रोतुमिच्छामि साम्प्रतम् ॥ ५ ॥

मृत्युधर्माश्च ते नो वा सन्धिदानन्दरूपिणः ।

अधिभूतादिभिर्युक्ता न वा दुःषैस्त्रिधात्मकैः ॥ ६ ॥

कालस्य वशगा नो वा ते सुरेन्द्रा महाबलाः ।

कथं ते वै समुत्पन्ना कस्मादिति य संशयः ॥ ७ ॥

वर्षशोकयुतास्ते वै निद्रालस्यसमन्विताः ।

सप्तधातुमयास्तेषां देहाः किं वान्यथा मुने ॥ ८ ॥

कैर्द्रव्यैर्निर्मितास्ते वै कैर्गुणैरिन्द्रियैस्तथा ।

भोगश्च कीदृशस्तेषां प्रमाणमायुषस्तथा ॥ ९ ॥

निवासस्थानमप्येषां विभूतिं च वदस्व मे ।

श्रोतुमिच्छाम्यहं ब्रह्मन् विस्तरैश्च कथामिमाम् ॥ १० ॥

व्यास उवाच -

दुर्गमः प्रश्नमारोडयं कृतो राजंस्त्वयाऽधुना ।
 ब्रह्मादीनां समुत्पत्तिः कस्मादिति मलामते ॥ ११ ॥

अेतदेव मया पूर्वं पृष्टोऽसौ नारदो मुनिः ।
 विस्मितः प्रत्युवायेदमुत्थितः शृणु भूपते ॥ १२ ॥

कस्मिंश्च समये यावत् गङ्गातीरे स्थितं मुनिम् ।
 अपश्यं नारदं शान्तं सर्वज्ञं वेदवित्तमम् ॥ १३ ॥

दृष्ट्वा च मुदितो भूत्वा पादयोरपतं मुनेः ।
 तेजोऽस्य समीपेऽस्य संविष्टश्च वरासने ॥ १४ ॥

श्रुत्वा कुशलवार्तां वै तमप्यञ्च विधेः सुतम् ।
 निर्विष्टं जाह्नवीतीरे निर्जने सूक्ष्मवालुके ॥ १५ ॥

मुनेऽतिविततस्यास्य ब्रह्माण्डस्य मलामते ।
 कः कर्ता परमः प्रोक्तस्तन्मे ब्रूहि विधानतः ॥ १६ ॥

कस्मादेतत्समुत्पन्नं ब्रह्माण्डं मुनिसत्तम ।
 अनित्यं वा तथा नित्यं तदायक्ष्व द्विजोत्तम ॥ १७ ॥

अेककर्तृकमेतद्वा बहुकर्तृकमन्यथा ।
 अकर्तृकं न कार्यं स्याद्विरोधोऽयं विभाति मे ॥ १८ ॥

एति सन्देहसन्दोहे मग्नं मां तारयाधुना ।
 विकल्पकोटीः कृपां संसारेऽस्मिन् प्रविस्तरे ॥ १९ ॥

ब्रुवन्ति शङ्करं केचिन्मत्वा कारणकारणम् ।
 सदाशिवं महादेवं प्रलयोत्पत्तिवर्जितम् ॥ २० ॥

आत्मारामं सुरेशं य त्रिगुणं निर्मलं हरम् ।
 संसारतारकं नित्यं सृष्टिस्थित्यन्तकारणम् ॥ २१ ॥

अन्ये विष्णुं स्तुवन्त्येनं सर्वेषां प्रभुमीश्वरम् ।
 परमात्मानमव्यक्तं सर्वशक्तिसमन्वितम् ॥ २२ ॥

भुक्तिदं मुक्तिदं शान्तं सर्वादिं सर्वतोमुभयम् ।
 व्यापकं विश्वशरणमनादिनिधनं हरिम् ॥ २३ ॥

घातारं य तथा यान्ये ब्रुवन्ति सृष्टिकारणम् ।

तमेव सर्ववेत्तारं सर्वभूतप्रवर्तकम् ॥ २४ ॥

यत्तुर्भुवं सुरेशानं नाभिपद्मभवं विभुम् ।

अष्टारं सर्वलोकानां सत्यलोकनिवासिनम् ॥ २५ ॥

दिनेशं प्रवदन्त्ये सर्वेशं वेदवादिनः ।

स्तुवन्ति यैव गायन्ति सायं प्रातरतन्द्रिताः ॥ २६ ॥

यजन्ति य तथा यज्ञे वासवं य शतकृतुम् ।

सहस्राक्षं देवदेवं सर्वेषां प्रभुमुल्बलागम् ॥ २७ ॥

यज्ञाधीशं सुराधीशं त्रिलोकेशं शयीपतिम् ।

यज्ञानां यैव भोक्तारं सोमपं सोमप्रियम् ॥ २८ ॥

वरुणं य तथा सोमं पावकं पवनं तथा ।

यमं कुबेरं धनदं गाणाधीशं तथापरे ॥ २९ ॥

उरभं गजवक्त्रं य सर्वकार्यप्रसाधकम् ।

स्मरणात्सिद्धिदं कामं कामदं कामगं परम् ॥ ३० ॥

भवानीं केयनाचार्याः प्रवदन्त्यभिलार्थदाम् ।

आदिमायां महाशक्तिं प्रकृतिं पुरुषानुगाम् ॥ ३१ ॥

ब्रह्मैकतासमापन्नां सृष्टिस्थित्यन्तकारिणीम् ।

मातरं सर्वभूतानां देवतानां तथैव य ॥ ३२ ॥

अनादिनिधनां पूर्णां व्यापिकां सर्वजन्तुषु ।

ईश्वरीं सर्वलोकानां निर्गुणां सगुणां शिवाम् ॥ ३३ ॥

वैष्णवीं शाङ्करीं ब्राह्मीं वासवीं वारुणीं तथा ।

वाराडीं नारसिंहीं य महालक्ष्मीं तथाद्भुताम् ॥ ३४ ॥

वेदमातरमेकां य विधां भवतरोः स्थिराम् ।

सर्वदुःखनिहन्त्रीं य स्मरणात्सर्वकामदाम् ॥ ३५ ॥

भोक्षदां य मुमुक्षूणां कामदां य हृलार्थिनाम् ।

त्रिगुणातीतरूपां य गुणविस्तारकारकाम् ॥ ३६ ॥

निर्गुणां सगुणां तस्मात्तां ध्यायन्ति हृलार्थिनः ।

निरञ्जनं निराकारं निर्लेपं निर्गुणं किल ॥ ३७ ॥

अरुपं व्यापकं ब्रह्म प्रवदन्ति मुनीश्वराः ।
 वेदोपनिषदि प्रोक्तस्तेजोभयं इति क्वचित् ॥ ३८ ॥
 सडस्रशीर्षा पुरुषः सडस्रनयनस्तथा ।
 सडस्रकरकर्णश्च सडस्रास्थः सडस्रपात् ॥ ३९ ॥
 विषणोः पादमथाकाशं परमं समुदाहृतम् ।
 विराजं विरजं शान्तं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ४० ॥
 पुरुषोत्तमं तथा चान्ये प्रवदन्ति पुराविदः ।
 नैकोऽपीति वदन्त्यन्ये प्रभुश्रीशः कदाचन ॥ ४१ ॥
 अनीश्वरमिदं सर्वं ब्रह्माण्डमिति डेयन ।
 न कदापीशजन्मं यज्जगद्वेदयिन्तितम् ॥ ४२ ॥
 सदैवेदमनीशं यं स्वभावोत्थं सदैदृशम् ।
 अकर्तासौ पुमान्प्रोक्तः प्रकृतिस्तु तथा यं सा ॥ ४३ ॥
 अवेवं वदन्ति साङ्ग्याश्च मुनयः कपिलादयः ।
 अते सन्देहसन्दोहाः प्रभवन्ति तथाऽपरे ॥ ४४ ॥
 विकल्पोपहतं येतः किं करोमि मुनीश्वर ।
 धर्माधर्मविवक्षायां न मनो मे स्थिरं भवेत् ॥ ४५ ॥
 को धर्मः कीदृशोऽधर्मश्चिह्नं नैवोपलभ्यते ।
 देवाः सत्त्वगुणोत्पन्नाः सत्यधर्मव्यवस्थिताः ॥ ४६ ॥
 पीड्यन्ते दानवैः पापैः कुत्र धर्मव्यवस्थितिः ।
 धर्मस्थिताः सदायाराः पाण्डवा मम वंशजाः ॥ ४७ ॥
 द्युभं बहुविधं प्राप्तास्तत्र धर्मस्य का स्थितिः ।
 अतो मे हृदयं तात वेपतेऽतीव संशये ॥ ४८ ॥
 कुरु मेऽसंशयं येतः समर्थोऽसि महाभुने ।
 त्राहि संसारवार्धस्त्वं ज्ञानपोतेन मां भुने ॥ ४९ ॥
 मज्जन्तं योत्पतन्तं यं मग्नं मोहजलाविले ॥ ५० ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 तृतीयस्कन्धे भुवनेश्वरीवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ३.१ ॥

३.२ द्वितीयोऽध्यायः । ब्रह्मादीनाङ्गतिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

यत्त्वया य मलाबाळो पृष्टोऽहं कुरुसत्तम ।
तान्प्रश्नात्प्रारब्धः प्राह मया पृष्टो मुनीश्वरः ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

व्यास किं ते ब्रवीम्यद्य पुराऽयं संशयो मम ।
उत्पन्नो हृदयेऽत्यर्थं सन्देहासारपीडितः ॥ २ ॥

गत्वाऽहं पितरं स्थाने ब्रह्माणाममितौजसम् ।
अपृच्छं यत्त्वया पृष्टं व्यासाद्य प्रश्नमुत्तमम् ॥ ३ ॥

पितः कुतः समुत्पन्नं ब्रह्माण्डमभिलं विभो ।
भवत्कृतेन वा सम्यक् किं वा विष्णुकृतं त्विदम् ॥ ४ ॥

रुद्रकृतं वा विश्वात्मन् ब्रूहि सत्यं जगत्पते ।
आराधनीयः कः कामं सर्वोत्कृष्टश्च कः प्रभुः ॥ ५ ॥

तत्सर्वं वद मे ब्रह्मन्सन्देहांश्छिन्धि यानघ ।
निमग्नो ह्यस्मि संसारे ह्युभरुपेऽनृतोपमे ॥ ६ ॥

सन्देहान्दोषितं येतो न प्रशाम्यति कुत्रचित् ।
न तीर्थेषु न देवेषु साधनेष्वितरेषु य ॥ ७ ॥

अविज्ञाय परं तत्त्वं कुतः शान्तिः परन्तप ।
विकीर्णं बहुधा चित्तं नैकत्र स्थिरतां व्रजेत् ॥ ८ ॥

कं स्मरामि यजे कं वा कं व्रजाम्यर्थयामि कम् ।
स्तौमि कं नाभिजानामि देव सर्वेश्वरेश्वरम् ॥ ९ ॥

ततो मां प्रत्युवाचेऽहं ब्रह्मा लोकपितामहः ।
मया सत्यवतीसूनो कृते प्रश्ने सुदुस्तरे ॥ १० ॥

ब्रह्मोवाच ।

किं ब्रवीमि सुताद्याहं ह्युर्बोधं प्रश्नमुत्तमम् ।
त्वयाशङ्क्यं महाभाग विष्णोरपि सुनिश्चयात् ॥ ११ ॥

रागी कोऽपि न जानाति संसारेऽस्मिन्महामते ।

विरक्तश्च विजानाति निरीडो यो विमत्सरः ॥ १२ ॥

ओकार्णवि पुरा जाते नष्टे स्थावरजङ्गमे
भूतमात्रे समुत्पन्ने सञ्जज्ञे कमलादृढम् ॥ १३ ॥

नापश्यं तरणिं सोमं न वृक्षान्न य पर्वतान् ।
कर्णिकायां समाविष्टश्चिन्तामकरवं तदा ॥ १४ ॥

कस्मादृढं समुद्भूतः सलिलेऽस्मिन्महार्णवि ।
को मे त्राता प्रभुः कर्ता संडर्ता वा युगात्यये ॥ १५ ॥

न य भूर्विद्यते स्पष्टा यदाधारं जलं त्विदम् ।
पङ्कजं कथमुत्पन्नं प्रसिद्धं रुद्धियोगयोः ॥ १६ ॥

पश्याम्यधास्य पङ्कं तं मूलं वै पङ्कजस्य य ।
भविष्यति धरा तत्र मूलं नास्त्यत्र संशयः ॥ १७ ॥

उत्तर-सलिले तत्र यावद्दर्शसदस्रकम् ।
अन्वेषमाणो धरणीं नावाप तां यदा तदा ॥ १८ ॥

तपस्तपेति याकाशे वागभूदशरीरिणी ।
ततो मया तपस्तप्तं पद्मे वर्षसदस्रकम् ॥ १९ ॥

सृजेति पुनरुद्भूता वाणी तत्र श्रुता मया ।
विमूढोऽढं तदाकर्ण्यं कं सृजामि करोमि किम् ॥ २० ॥

तदा दैत्यावपि प्राप्तौ दारुणौ मधुकैटभौ ।
ताभ्यां विभीषितश्चाढं युद्धाय मकरालये ॥ २१ ॥

ततोऽढं नालमालम्ब्य वारिमध्यमवातरम् ।
तदा तत्र मया दृष्टः पुरुषः परमाद्भुतः ॥ २२ ॥

मेघश्यामशरीरस्तु पीतवासाश्चतुर्भुजः ।
शेषशायी जगन्नाथो वनमावाविभूषितः ॥ २३ ॥

शङ्भयङ्कगदापद्माधायुधैः सुविराजितः ।
तमद्राक्षं मलाविष्णुं शेषपर्यङ्कशायिनम् ॥ २४ ॥

योगनिद्रासमाकान्तमविस्पन्दिनमभ्युतम् ।
शयानं तं समालोक्य भोगिभोगोपरि स्थितम् ॥ २५ ॥

चिन्ता ममाद्भुता जाता किं करोमीति नारद ।
 मया स्मृता तदा देवी स्तुता निद्रास्वप्नेषु ॥ २६ ॥
 देहान्निर्गत्य सा देवी गगने संस्थिता शिवा ।
 अवितर्क्यशरीरा सा दिव्याभरणमण्डिता ॥ २७ ॥
 विषणोर्दंडं विहायाशु विरराज नभःस्थिता ।
 उदतिष्ठदमेयात्मा तथा मुक्तो जनार्दनः ॥ २८ ॥
 पञ्चवर्षसहस्राणि कृतवान् युद्धमुत्तमम् ।
 तदा विलोकितौ दैत्यौ हरिणा विनिपातितौ ॥ २९ ॥
 उत्सृगं विमलं कृत्वा तत्रैव निहतौ य तौ ।
 रुद्रस्तत्रैव सम्प्राप्तो यत्रावां संस्थितावुभौ ॥ ३० ॥
 त्रिभिः संवीक्षितास्मामिः स्वस्था देवी मनोहरा ।
 संस्तुता परमा शक्तिरुवाचास्मानवस्थितान् ॥ ३१ ॥
 कृपावलोकनैः कृत्वा पावनैर्मुदितानथ ।
 द्येव्युवाच ।
 काजेशाः स्वानि कार्याणि कुरुध्वं समतन्द्रिताः ॥ ३२ ॥
 सृष्टिस्थितिविशिष्टानि उतावेतौ महासुरौ ।
 कृत्वा स्वानि निकेतानि वसध्वं विगतज्वराः ॥ ३३ ॥
 प्रजाश्चतुर्विधाः सर्वाः सृजध्वं स्वविभूतिभिः ।
 ब्रह्मोवाच ।
 तच्छ्रुत्वा वचनं तस्याः पेशलं सुभदं मृदु ॥ ३४ ॥
 अब्रूम तामशक्तिः स्मः कथं कुर्मस्त्विमाः प्रजाः ।
 न मही वितता मातः सर्वत्र विततं जलम् ॥ ३५ ॥
 न भूतानि गुणाश्चापि तन्मात्राणीन्द्रियाणि च ।
 तदाकार्यं वयोऽस्माकं शिवा जाता स्मितानना ॥ ३६ ॥
 ञटित्येवागतं तत्र विमानं गगनाच्छुभम् ।
 सोवाचास्मिन्सुराः कामं विशध्वं गतसाध्वसाः ॥ ३७ ॥
 विमाने ब्रह्मविष्वीशा दर्शयाम्यथ याद्भुतम् ।
 तन्निशम्य वयस्तस्या ओमित्युक्त्वा पुनर्वचम् ॥ ३८ ॥

समारुह्योपविष्टाः स्मो विमाने रत्नमण्डिते ।
मुक्तादामसुसंवीते किङ्किणीजालशब्दिते ॥ ३९ ॥
सुरसन्ननिभे रभ्ये त्रयस्तत्राविशङ्किताः ।
सोपविष्टास्ततो दृष्ट्वा देव्यस्मान्विजितेन्द्रियान् ॥ ४० ॥
स्वशक्त्या तद्धिमानं वै नोदयामास याम्भरे ॥ ४१ ॥
एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
तृतीयस्कन्धे ब्रह्मादीनाङ्गतिवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ३.२ ॥

३.३ तृतीयोऽध्यायः । विमानस्थैर्दरादिभिर्देवीदर्शनम् ।

ब्रह्मोवाच ।
विमानं तन्मनोवेगं यत्र स्थानान्तरे गतम् ।
न जलं तत्र पश्यामो विस्मिताः स्मो वयं तदा ॥ १ ॥
वृक्षाः सर्वकृला रम्याः कोकिलारावमण्डिताः ।
मडी मडीधराः कामं वनान्युपवनानि य ॥ २ ॥
नार्यश्च पुरुषाश्चैव पशवश्च सरिद्धराः ।
वाप्यः कूपास्तडागाश्च पल्वलानि य निर्जराः ॥ ३ ॥
पुरतो नगरं रभ्यं दिव्यप्राकारमण्डितम् ।
यज्ञशालासमायुक्तं नानाहर्म्यविराजितम् ॥ ४ ॥
प्रत्यभिज्ञा तदा जाताप्यस्माकं प्रेक्ष्य तत्पुरम् ।
स्वर्गोऽयमिति केनासौ निर्मितोस्ति तदाद्भुतम् ॥ ५ ॥
राजानं देवसङ्घाशं व्रजन्तं मृगयां वने ।
अस्माभिः संस्थिता दृष्टा विमानोपरि याम्बिका ॥ ६ ॥
क्षणाव्ययाल गगने विमानं पवनेरितम् ।
मुडूतार्द्धा ततः प्राप्तं देशे यान्ये मनोहरे ॥ ७ ॥
नन्दनं य वनं तत्र दृष्टमस्माभिरुत्तमम् ।
पारिजाततरुच्छायासंश्रिता सुरभिः स्थिता ॥ ८ ॥
यतुर्दन्तो गजस्तस्याः समीपे समवस्थितः ।
अप्सरसां तत्र वृन्दानि मेनकाप्रभृतीनि य ॥ ९ ॥

क्रीडन्ति विविधैर्भावैर्गाननृत्यसमन्वितैः ।
 गन्धर्वाः शतशस्तत्र यक्षा विद्याधरास्तथा ॥ १० ॥
 मन्दारवाटिकामध्ये गायन्ति य रमन्ति य
 दृष्टः शतकृतुस्तत्र पौलोम्या सखितः प्रभुः ॥ ११ ॥
 वयं तु विस्मिताश्चास्म दृष्ट्वा त्रैविष्टपं तदा ।
 यादःपतिं कुबेरं य यमं सूर्यं विभावसुम् ॥ १२ ॥
 विलोड्य विस्मिताश्चास्म वयं तत्र सुरान्स्थितान् ।
 तदा विनिर्गतो राजा पुरात्तस्मात्सुमण्डितात् ॥ १३ ॥
 देवराज षवाक्षोभ्यो नरवाख्यावनौ स्थितः ।
 विमानस्था वयं तस्य ययाल तरसागतम् ॥ १४ ॥
 ब्रह्मलोकं तदा दिव्यं सर्वदेवनमस्कृतम् ।
 तत्र ब्रह्माण्णमालोक्य विस्मितौ ऽरुकेश्वौ ॥ १५ ॥
 सभायां तत्र वेदाश्च सर्वे साङ्गाः स्वर्गपिणः ।
 सागराः सरितश्चैव पर्वताः पन्नगोरगाः ॥ १६ ॥
 मामूयतुश्चातुर्वक्त्रः कोऽयं ब्रह्मा सनातनः ।
 तावदोयमलं नैव जने सृष्टिपतिं पतिम् ॥ १७ ॥
 कोऽलं कोऽयं किमर्थं वा भ्रमोऽयं मम येश्वरौ ।
 क्षणादथ विमानं तस्ययालाशु मनोजवम् ॥ १८ ॥
 कैलासाशिभरे प्राप्सं रभ्ये यक्षगणान्विते ।
 मन्दारवाटिकारभ्ये कीरकोकिलकूजिते ॥ १९ ॥
 वीणामुद्वजवाद्यैश्च नादिते सुभटे शिवे ।
 यदा प्राप्सं विमानं तत्तदैव सदनाच्छुभात् ॥ २० ॥
 निर्गतो भगवाञ्छम्भुर्वृषारुढस्त्रिलोचनः ।
 पञ्चाननो दशभुजः कृतसोमार्धशेभरः ॥ २१ ॥
 व्याघ्रयर्मपरीधानो गजयर्मोत्तरीयकः ।
 पाष्णिर्दक्षौ मखावीरौ गजाननषडाननौ ॥ २२ ॥
 शिवेन सह पुत्रौ द्वौ प्रजमानौ विरेजतुः ।

नन्दिप्रभृतयः सर्वे गणपाश्च वराश्च ते ॥ २३ ॥
 जयशब्दं प्रयुञ्जाना व्रजन्ति शिवपृष्ठगाः ।
 तं वीक्ष्य शङ्करं यान्यं विस्मितास्तत्र नारद ॥ २४ ॥
 मातृभिः संशयाविष्टस्तत्राळं न्यवसं मुने ।
 क्षणात्तस्माद्भिरेः शृङ्गाद्विमानं वातरंभसा ॥ २५ ॥
 वैकुण्ठसदनं प्राप्तं रमारमणमन्दिरम् ।
 असमभाव्या विभूतिश्च तत्र दृष्टा मया सुत ॥ २६ ॥
 विसिन्धिये तदा विषशुद्धं तत्पुरमुत्तमम् ।
 सधनाग्रे यथौ तावद्धरिः कमललोचनः ॥ २७ ॥
 अतसीकुसुमाभासः पीतवासाश्चतुर्भुजः ।
 द्विजराजाधिपुङ्गवश्च द्विव्याभरणभूषितः ॥ २८ ॥
 वीजयमानस्तदा लक्ष्या कामिन्या यामरैः शुभैः ।
 तं वीक्ष्य विस्मिताः सर्वे वयं विषणुं सनातनम् ॥ २९ ॥
 परस्परं निरीक्षन्तः स्थितास्तस्मिन् वरासने ।
 ततश्चयाल तरसा विमानं वातरंभसा ॥ ३० ॥
 सुधासमुद्रः सम्प्राप्तौ मिष्टवारिमलोर्मिमान् ।
 यादोगणसमाकीर्णश्चलद्वीयिविराजितः ॥ ३१ ॥
 मन्दारपारिजाताद्यैः पादपैरतिशोभितः ।
 नानास्तरणसंयुक्तो नानाचित्रविचित्रितः ॥ ३२ ॥
 मुक्तादामपरिक्लिष्टो नानादामविराजितः ।
 अशोकबकुलाभ्यैश्च वृक्षैः कुरुबकादिभिः ॥ ३३ ॥
 संवृतः सर्वतः सौम्यैः केतकीयम्पकैर्वृतः ।
 कोडिलारावसङ्घुष्टो द्विव्यगन्धसमन्वितः ॥ ३४ ॥
 द्विरेङ्गातिरण्डारैरञ्जितः परमाद्भुतः ।
 तस्मिन्द्वीपे शिवाकारः पर्यङ्कः सुमनोहरः ॥ ३५ ॥
 रत्नालिपयितोऽत्यर्थं नानारत्नविराजितः ।
 दृष्टोऽस्माभिर्विमानस्थैर्दूरतः परिमण्डितः ॥ ३६ ॥

नानास्तराणसञ्छन्नं ईन्द्रयापसमन्वितः ।
 पर्यङ्गुप्रवरे तस्मिन्नुपविष्टा वराङ्गना ॥ ३७ ॥
 रक्तमाल्याम्बरधरा रक्तगन्धानुलेपना ।
 सुरक्तनयना कान्ता विधुत्कोटिसमप्रभा ॥ ३८ ॥
 सुयारुवदना रक्तदन्तच्छदविराजिता ।
 रमाकोट्यधिका कान्त्या सूर्यभिम्बनिभापिला ॥ ३९ ॥
 वरपाशाङ्गुशाभीष्टधरा श्रीभुवनेश्वरी ।
 अदृष्टपूर्वा दृष्टा सा सुन्दरी स्मितभूषणा ॥ ४० ॥
 द्नीङ्कारजपनिष्ठैस्तु पक्षिवृन्दैर्निषेविता ।
 अरुणा करुणामूर्तिः कुमारी नवयौवना ॥ ४१ ॥
 सर्वशृङ्गारवेषाढ्या मन्दस्मितमुभाम्बुजा ।
 उद्यत्पीनकुयद्गन्धनिर्जिताम्भोजकुम्भला ॥ ४२ ॥
 नानामण्डिगणार्णवभूषणैरुपशोभिता ।
 कनकाङ्गदकेयूरकिरीटपरिशोभिता ॥ ४३ ॥
 कनकश्रीयङ्कताटङ्गुविटङ्गुवदनाम्बुजा ।
 हृत्लेभा भुवनेशीति नामजापपरायणैः ॥ ४४ ॥
 सभ्रीवृन्दैः स्तुता नित्यं भुवनेशी मण्डेश्वरी ।
 हृत्लेभाधाभिरमरकन्याभिः परिवेष्टिता ॥ ४५ ॥
 अनङ्गकुसुमाद्याभिर्देवीभिः परिवेष्टिता ।
 देवी षट्कोणमध्यस्था यन्त्रराजोपरि स्थिता ॥ ४६ ॥
 दृष्ट्वा तां विस्मिताः सर्वे वयं तत्र स्थिताऽभवन् ।
 केयं कान्ता य किं नाम न जानीमोऽत्र संस्थिताः ॥ ४७ ॥
 सडस्रनयना रामा सडस्रकरसंयुता ।
 सडस्रवदना रम्या भाति दूरादसंशयम् ॥ ४८ ॥
 नाप्सरा नापि गन्धर्वी नेयं देवाङ्गना किल ।
 एति संशयमापन्नास्तत्र नारद संस्थिताः ॥ ४९ ॥
 तदाऽसौ भगवान्विष्णुर्दृष्ट्वा तां यारुडासिनीम् ।
 उवाचाम्भ्यां स्वविज्ञानात्कृत्वा मनसि निश्चयम् ॥ ५० ॥

अेषा भगवती देवी सर्वेषां कारणं हि नः ।
 मडाविद्या मडाभाया पूर्णा प्रकृतिस्वयया ॥ ५१ ॥
 दुर्ज्ञेयाऽल्पधियां देवी योगगम्या दुराशया ।
 छच्छा परात्मनः कामं नित्यानित्यस्वरूपिणी ॥ ५२ ॥
 दुराराध्याऽल्पभाग्यैश्च देवी विश्वेश्वरी शिवा ।
 वेदगर्भा विशालाक्षी सर्वेषामादिरेश्वरी ॥ ५३ ॥
 अेषा संलुत्य सकलं विश्वं क्रीडति सङ्क्षये ।
 लिङ्गानि सर्वज्जवानां स्वशरीरे निवेश्य च ॥ ५४ ॥
 सर्वबीजमयी ज्येषा राजते साम्प्रतं सुरौ ।
 विभूतयः स्थिताः पार्श्वे पश्यतां कोटिशः क्मात् ॥ ५५ ॥
 द्विव्याभरणभूषाढ्या द्विव्यगन्धानुलेपनाः ।
 परिचर्यापराः सर्वाः पश्यतां ब्रह्मशङ्करौ ॥ ५६ ॥
 धन्या वयं मडाभागाः कृतकृत्याः स्म साम्प्रतम् ।
 यदत्र दर्शनं प्राप्तं भगवत्याः स्वयं त्विदम् ॥ ५७ ॥
 तपस्तप्तं पुरा यत्नात्तस्येदं क्लममुत्तमम् ।
 अन्यथा दर्शनं कुत्र भवेदस्माकमादरात् ॥ ५८ ॥
 पश्यन्ति पुण्यपुञ्जा ये ये वदान्यास्तपस्विनः ।
 रागिणो नैव पश्यन्ति देवीं भगवतीं शिवाम् ॥ ५९ ॥
 मूलप्रकृतिरेवैषा सदा पुरुषसङ्गता ।
 ब्रह्माण्डं दर्शयत्येषा कृत्वा वै परमात्मने ॥ ६० ॥
 द्रष्टाऽसौ दृश्यमपिलं ब्रह्माण्डं देवताः सुरौ ।
 तस्यैषा कारणं सर्वा माया सर्वेश्वरी शिवा ॥ ६१ ॥
 क्वाळं वा क्व सुराः सर्वे रम्भाधाः सुरयोषितः ।
 लक्षांशेन तुलामस्या न भवामः कथञ्चन ॥ ६२ ॥
 सैषा वराङ्गना नाम या वै दृष्टा मडाएवि ।
 बालभावे मडादेवी दोलयन्तीव मां मुदा ॥ ६३ ॥
 शयनं वटपत्रे च पर्यङ्कु सुस्थिरे दृढे ।

પાદાડ્ગુષ્ઠ કરે કૃત્વા નિવેશ્ય મુખપદ્મજે ॥ ૬૪ ॥

લેલિહન્તગ્ચ ક્રીડન્તમનેકૈબાલચેષ્ટિતૈઃ ।

રમમાણાં કોમલાડ્ગં વટપત્રપુટે સ્થિતમ્ ॥ ૬૫ ॥

ગાયન્તી દોલયન્તી ચ બાલભાવાન્મયિ સ્થિતે ।

સેયં સુનિશ્ચિતં જ્ઞાતં જાતં મે દર્શનાદિવ ॥ ૬૬ ॥

કામં નો જનની સૌષા શૃણુ તં પ્રવદામ્યહમ્ ।

અનુભૂતં મયા પૂર્વં પ્રત્યભિજ્ઞા સમુત્થિતા ॥ ૬૭ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં

તૃતીયસ્કન્ધે વિમાનસ્થૈર્હરાદિભિર્દેવીદર્શનં નામ તૃતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૩ ॥

૩.૪ ચતુર્થોડધ્યાયઃ । વિષ્ણુના કૃતં દેવીસ્તોત્રમ્ ।

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા ભગવાન્વિષ્ણુઃ પુનરાહ જનાર્દનઃ ।

વયં ગચ્છેમ પાર્શ્વેડસ્યાઃ પ્રણામન્તઃ પુનઃ પુનઃ ॥ ૧ ॥

સેયં વરા મહામાયા દાસ્યત્યેષા વરાન્ હિ નઃ ।

સ્તુવામઃ સન્નિધિં પ્રાપ્ય નિર્ભયાશ્ચરણાન્તિકે ॥ ૨ ॥

યદિ નો વારયિષ્યન્તિ દ્વારસ્થાઃ પરિચારકાઃ ।

પઠિષ્યામશ્ચ તત્રસ્થાઃ સ્તુતિં દેવ્યાઃ સમાહિતાઃ ॥ ૩ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

ઇત્યુક્તે હરિણા વાક્યે સુપ્રહૃષ્ટૌ સુસંસ્થિતૌ ।

જાતૌ પ્રમુદિતૌ કામં નિકટે ગમનાય ચ ॥ ૪ ॥

ઓમિત્યુક્ત્વા હરિં સર્વે વિમાનાત્વરિતાસ્ત્રયઃ ।

ઉત્તીર્ય નિર્ગતા દ્વારિ શઙ્ગમાના મનસ્યલમ્ ॥ ૫ ॥

દ્વારસ્થાન્ વીક્ષ્ય તાન્સર્વાન્દેવી ભગવતી તદા ।

સ્મિતં કૃત્વા ચકારાશુ તાંસ્ત્રી-સ્ત્રીરૂપધારિણઃ ॥ ૬ ॥

વયં યુવતયો જાતાઃ સુરૂપાશ્ચારુભૂષણાઃ ।

વિસ્મયૈ પરમં પ્રાપ્તા ગતાસ્તત્સન્નિધિં પુનઃ ॥ ૭ ॥

સા દૃષ્ટ્વા નઃ સ્થિતાંસ્તત્ર સ્ત્રીરૂપાંશ્ચરણાન્તિકે ।

व्यलोक्यत चार्चङ्गी प्रेमसम्पूर्णाया दृशा ॥ ८ ॥

प्रणम्य तां महादेवीं पुरतः संस्थिता वयम् ।

परस्परं लोक्यन्तः स्त्रीरुपाश्चारुभूषणाः ॥ ९ ॥

पादपीठं प्रेक्षमाणा नानामणिविभूषितम् ।

सूर्यकोटिप्रतीकाशं स्थितास्तत्र वयं त्रयः ॥ १० ॥

काश्चिद्रक्ताम्बरास्तत्र सडयर्थः सडस्रशः ।

काश्चिन्नीलाम्बरा नार्थस्तथा पीताम्बराः शुभाः ॥ ११ ॥

दिव्यः सर्वाः शुभाकारा विचित्राम्बरभूषणाः ।

विरेजुः पार्श्वतस्तस्याः परिचर्यापराः किल ॥ १२ ॥

जगुश्च ननुतुश्चान्याः पर्युपासन्त ताः स्त्रियः ।

वीणामारुतवाधानि वाद्यन्तो मुद्गान्विताः ॥ १३ ॥

शृणु नारद वक्ष्यामि यदृष्टं तत्र याद्भुतम् ।

नभर्धर्षणमध्ये वै देव्याश्चरणापङ्कजे ॥ १४ ॥

ब्रह्माण्डमभिलं सर्वं तत्र स्थावरजङ्गमम् ।

अडं विष्णुश्च रुद्रश्च वायुरग्निर्यमो रविः ॥ १५ ॥

वरुणः शीतगुस्त्वष्टा कुबेरः पाकशासनः ।

पर्वताः सागरा नद्यो गन्धर्वाप्सरसस्तथा ॥ १६ ॥

विश्वावसुश्चित्रकेतुः श्वेतश्चित्राङ्गदस्तथा ।

नारदस्तुम्बुरुश्चैव ङाङाङुलूस्तथैव च ॥ १७ ॥

अश्विनौ वसवः साध्याः सिद्धाश्च पितरस्तथा ।

नागाः शेषादयः सर्वे किन्नरोरगराक्षसाः ॥ १८ ॥

वैकुण्ठो ब्रह्मलोकश्च कैलासः पर्वतोत्तमः ।

सर्वं तदभिलं दृष्टं नभमध्यस्थितं च नः ॥ १९ ॥

मज्जन्मपङ्कजं तत्र स्थितोऽडं यतुराननः ।

शेषशायी जगन्नाथस्तथा य मधुकैटभौ ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।

अेवं दृष्टं मया तत्र पादपद्मनभे स्थितम् ।

विस्मतोऽडं ततो वीक्ष्य किमेतदिति शङ्कितः ॥ २१ ॥

विष्णुश्च विस्मयाविष्टः शङ्करश्च तथा स्थितः ।
 तां तदा मेनिरे देवीं वयं विश्वस्य मातरम् ॥ २२ ॥
 ततो वर्षशतं पूर्णं व्यतिकान्तं प्रपश्यतः ।
 सुधामये शिवे द्वीपे विहारं विविधं तदा ॥ २३ ॥
 सभ्य एव तदा तत्र मेनिरेऽस्मानवस्थितान् ।
 देव्यः प्रमुदितकारा नानाभरणमण्डिताः ॥ २४ ॥
 वयमप्यतिरम्यत्वाद्भूविम विमोहिताः ।
 प्रदृष्टमनसः सर्वे पश्यन्भावान्मनोरमान् ॥ २५ ॥
 अेकदा तां महादेवीं देवीं श्रीभुवनेश्वरीम् ।
 तुष्टाव भगवान्विष्णुर्युवतीभावसंस्थितः ॥ २६ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 नमो देव्यै प्रकृत्यै च विधात्र्यै सततं नमः ।
 कल्याणै कामदायै च वृद्ध्यै सिद्ध्यै नमो नमः ॥ २७ ॥
 सख्यिदानन्दरूपिण्यै संसारारण्ये नमः ।
 पञ्चकृत्यविधात्र्यै ते भुवनेश्व्यै नमो नमः ॥ २८ ॥
 सर्वाधिष्ठानरूपायै कूटस्थायै नमो नमः ।
 अर्धमात्रार्थभूतायै लुल्लेभायै नमो नमः ॥ २९ ॥
 ज्ञातं मयाऽपिलमिदं त्वयि सन्नविष्टं
 त्वत्तोऽस्य सम्भवलयावपि मातरथे ।
 शक्तिश्च तेऽस्य करणे विततप्रभावा
 ज्ञाताऽधुना सकललोकमयीति नूनम् ॥ ३० ॥
 विस्तार्य सर्वमभिलं सदसद्विकारं
 सन्दर्शयस्यविकलं पुरुषाय काले ।
 तत्त्वैश्च षोडशभिरेव च सप्तभिश्च
 भासीन्द्रजालमिव नः किल रञ्जनाय ॥ ३१ ॥
 न त्वामृते किमपि वस्तुगतं विभाति
 व्याप्यैव सर्वमभिलं त्वमवस्थिताऽसि ।
 शक्तिं विना व्यवहृतो पुरुषोऽप्यशक्तो

वभ्मण्यते जननि बुद्धिमता जनेन ॥ 32 ॥

प्रीणासि विश्वमभिलं सततं प्रभावैः
स्वैस्तेजसा य सकलं प्रकटीकरोषि ।
अत्स्येव देवि तरसा डिल कल्पकावे
को वेद देवि यरितं तव वै भवस्य ॥ 33 ॥

त्राता वयं जननि ते मधुकैटभाभ्यां
लोकाश्च ते सुवितताः भवु दृर्शिता वै ।
नीताः सुभस्य भवने परमां य कोटिं
यद्दर्शनं तव भवानि महाप्रभावम् ॥ 34 ॥

नाडं भवो न य विरिञ्चि विवेद मातः
डोडन्यो छि वेत्ति यरितं तव दूर्विभाव्यम् ।
कानीड सन्ति भुवनानि महाप्रभावे
ड्यस्मिन्भवानि रयिते रथनाडलापे ॥ 35 ॥

अस्माभिरत्र भुवने हरिरन्य अेव
दृष्टः शिवः कमलजः प्रथितप्रभावः ।
अन्येषु देवि भुवनेषु न सन्ति किं ते
किं विद्म देवि विततं तव सुप्रभावम् ॥ 36 ॥

यायेडम्भ तेडङ्घ्रिकमलं प्रणिपत्य कामं
यित्ते सदा वसतु रूपमिदं तवैतत् ।
नामापि वङ्गत्रकुडरे सततं तवैव
सन्दर्शनं तव पदाभ्युजयोः सदैव ॥ 37 ॥

भृत्योडयमस्ति सततं मयि भावनीयं
त्वां स्वामिनीति मनसा ननु चिन्तयामि ।
अेषाडवयोरविरता डिल देवि भूया-
द्व्याप्तिः सदैव जननी सुतयोरिवार्ये ॥ 38 ॥

त्वं वेत्सि सर्वमभिलं भुवनप्रपञ्चं
सर्वज्ञता परिसमाप्तिनिदान्तभूमिः ।
किं पामरेण जगदम्भ निवेदनीयं
यधुक्तमाथर भवानि तवेङ्गितं स्यात् ॥ 39 ॥

ब्रह्मा सृजत्यवति विष्णुरुमापतिश्च
 संडारकारकं धयं तु जने प्रसिद्धिः ।
 किं सत्यमेतदपि देवि तवेच्छया वै
 कर्तुं क्षमा वयमजे तव शक्तियुक्ताः ॥ ४० ॥

धात्री धराधरसुते न जगद्धिभर्ति
 आधारशक्तिरभिलं तव वै भिभर्ति ।
 सूर्योऽपि भाति वरदे प्रभया युतस्ते
 त्वं सर्वमेतदभिलं विरजा विभासि ॥ ४१ ॥

ब्रह्माऽऽडमीश्वरवरः किल ते प्रभावा-
 त्सर्वे वयं जनियुता न यदा तु नित्याः ।
 डेऽन्ये सुराः शतमप्यप्रमुखाश्च नित्या
 नित्या त्वमेव जननी प्रकृतिः पुराणा ॥ ४२ ॥

त्वं येद्भवानि द्यसे पुरुषं पुराणं
 जानेऽऽडमद्य तव सन्निधिगः सदैव ।
 नोयेदडं विभुरनादिरनीड षशो
 विश्वात्मधीरिति तमःप्रकृतिः सदैव ॥ ४३ ॥

विधा त्वमेव ननु बुद्धिमतां नराणां
 शक्तिस्त्वमेव किल शक्तिमतां सदैव ।
 त्वं कीर्तिकान्तिकमलामलतुष्टिगुपा
 मुक्तिप्रदा विरतिरेव मनुष्यलोके ॥ ४४ ॥

गायत्र्यसि प्रथमवेदकला त्वमेव
 स्वाडा स्वधा भगवती सगुणार्धमात्रा ।
 आम्नाय एव विडितो निगमो भवत्यै
 सञ्जुवनाय सततं सुरपूर्वजानाम् ॥ ४५ ॥

मोक्षार्थमेव रथयस्यभिलं प्रपञ्चं
 तेषां गताः षलु यतो ननु जुवभावम् ।
 अंशा अनादिनिधनस्य डिलानघस्य
 पूर्णार्णवस्य वितता डि यथा तरङ्गाः ॥ ४६ ॥

जुवो यदा तु परिवेत्ति तवैव कृत्यं
 त्वं संडरस्यभिलमेतदिति प्रसिद्धम् ।

नाट्यं नटेन रचितं वितथेऽन्तरङ्गे
कार्ये कृते विरमसे प्रथितप्रभावा ॥ ४७ ॥

त्राता त्वमेव मम मोहमयाद्भवाम्भ्ये-
स्त्वामम्भिडे सततमेमि मळार्तिद्वे य ।
रागादिभिर्विरचिते वितथे किलान्ते
मामेव पाळि बहुदुःखकरे य काले ॥ ४८ ॥

नमो देवि मळाविद्यै नमामि यराणौ तव ।
सदा ज्ञानप्रकाशं मे देळि सर्वार्थदे शिवे ॥ ४९ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
तृतीयस्कन्धे विष्णुना कृतं देवीस्तोत्रं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ३.४ ॥

३.५ पञ्चमोऽध्यायः । उरभ्रमकृतस्तुतिवार्णनम् ।

भ्रमोवाय ।

ॐत्युक्त्वा विरते विष्णौ देवदेवे जनार्दने ।
उवाच शङ्करः शर्वः प्रणतः पुरतः स्थितः ॥ १ ॥

शिव उवाच ।

यदि उरिस्तव देवि विभावज-
स्तदनु पद्मज एव तवोद्भवः ।
किमहमत्र तवापि न सद्गुणः
सकललोकविधौ यतुरा शिवे ॥ २ ॥

त्वमसि भूः सलिलं पवनस्तथा
भमपि वह्निगुणश्च तथा पुनः ।
जननि तानि पुनः करणानि य
त्वमसि बुद्धिमनोऽप्यथ उद्भूतिः ॥ ३ ॥

न य विदन्ति वदन्ति य येऽन्यथा
उरिउराजकृतं निम्बिलं जगत् ।
तव कृतास्त्रय एव सदैव ते
विरचयन्ति जगत्सयरायरम् ॥ ४ ॥

अवनिवायुभवह्निजलादिभिः

सविषयैः सगुणैश्च जगद्भवत् ।
यदि तदा कथमद्य य तत्स्फुटं
प्रभवतीति तवाम्ब कलामृते ॥ ५ ॥

भवसि सर्वमिदं सयरायरं
त्वमजविष्णुशिवाङ्कृतिक्वितम् ।
विविधवेषविलासकुतूहलै-
र्विरमसे रमसेऽम्ब यथारुचि ॥ ६ ॥

सकललोकसिसृक्षुरहं हरिः
कमलभूश्च भवाम यदाऽम्बिके ।
तव पदाम्बुजपांसुपरिग्रहं
समधिगम्य तदा ननु यत्किम् ॥ ७ ॥

यदि दयार्द्रमना न सदाम्बिके
कथमहं विहितश्च तमोगुणः ।
कमलजश्च रजोगुणसम्भवः
सुविहितः किमु सत्त्वगुणो हरिः ॥ ८ ॥

यदि न ते विषमा मतिरम्बिके
कथमिदं बहुधा विहितं जगत् ।
सखिवभूपतिभृत्यजनावृतं
बहुधनैरधनैश्च समाकुलम् ॥ ९ ॥

तव गुणास्त्रय एव सदा क्षमाः
प्रकटनावनसंहरणेषु वै ।
हरिहरद्रुडिणश्च क्रमात्त्वया
विरचितास्त्रिजगतां किल कारणम् ॥ १० ॥

परिचितानि मया हरिणा तथा
कमलजेन विमानगतेन वै ।
पथिगतैर्भुवनानि कृतानि वा
कथय केन भवानि नवानि य ॥ ११ ॥

सृजसि पासि जगज्जगदम्बिके
स्वकलया डियदिर्यसि नाशितुम् ।
रमयसे स्वपतिं पुरुषं सदा

तव गतिं न हि विद्म वयं शिवे ॥ १२ ॥

जननि देहि पदाम्बुजसेवनं

युवतिभागवतानपि नः सदा ।

पुरुषतामधिगम्य पदाम्बुजा-

द्विरङ्गिताः क्व लभेम सुभं स्फुटम् ॥ १३ ॥

न रुचिरस्ति ममाम्ब पदाम्बुजं

तव विधाय शिवे भुवनेष्वलम् ।

निवसितुं नरदेहमवाप्य य

त्रिभुवनस्य पतित्वमवाप्य वै ॥ १४ ॥

सुदृति नास्ति मनागपि मे रति-

र्युवतिभावमवाप्य तवान्तिडे ।

पुरुषता क्व सुभाय भवत्यलं

तव पदं न यदीक्ष्णगोचरम् ॥ १५ ॥

त्रिभुवनेषु भवत्वियमम्बिडे

मम सदैव हि कीर्तिरनाविवा ।

युवतिभावमवाप्य पदाम्बुजं

परिचितं तव संसृतिनाशनम् ॥ १६ ॥

भुवि विधाय तवान्तिकसेवनं

क षड् वाञ्छति राज्यमकण्टकम् ।

ऋटिरसौ डिल याति युगात्मतां

न निकटं यद्वि तेऽङ्घ्रिसरोरुडम् ॥ १७ ॥

तपसि ये निरता मुनयोऽमला-

स्तव विधाय पदाम्बुजपूजनम् ।

जननि ते विधिना डिल वञ्चिताः

परिभवो विभवे परिकल्पितः ॥ १८ ॥

न तपसा न दमेन समाधिना

न य तथा विहितैः कृतुभिर्यथा ।

तव पदाब्जपरागनिषेवाणा-

द्भवति मुक्तिरञ्जे भवसागरात् ॥ १९ ॥

કુરુ દયાં દયસે યદિ દેવિ માં
કથય મન્ત્રમનાવિલમદ્ભુતમ્ ।
સમભવં પ્રજપન્સુખિતો હ્યહં
સુવિશદં ચ નવાર્ણમનુત્તમમ્ ॥ ૨૦ ॥

પ્રથમજન્મનિ યાધિગતો મયા
તદધુના ન વિભાતિ નવાક્ષરઃ ।
કથય માં મનુમદ્ય ભવાર્ણવા-
જજનનિ તારય તારય તારકે ॥ ૨૧ ॥

ઇત્યુક્તા સા તદા દેવી શિવેનાદ્ભુતતેજસા ।
ઉચ્ચચારામ્બિકા મન્ત્રં પ્રસ્કુટં ચ નવાક્ષરમ્ ॥ ૨૨ ॥

તં ગૃહીત્વા મહાદેવઃ પરાં મુદમવાપ હ ।
પ્રણમ્ય ચરણૌ દેવ્યાસ્તત્રૈવાવસ્થિતઃ શિવઃ ॥ ૨૩ ॥

જપન્નવાક્ષરં મન્ત્રં કામદં મોક્ષદં તથા ।
બીજયુક્તં શુભોચ્ચારં શકુરસ્તસ્થિવાંસ્તદા ॥ ૨૪ ॥

તં તથાડવસ્થિતં દૃષ્ટ્વા શકુરં લોકશકુરમ્ ।
અવોચં તાં મહામાયાં સંસ્થિતોડહં પદાન્તિકે ॥ ૨૫ ॥

ન વેદાસ્ત્વામેવં કલચિતુમિહાસન્નપટવો
યતસ્તે નોયુસ્ત્વાં સકલજનધાત્રીમવિકલામ્ ।
સ્વધાભૂતા દેવી સકલમખહોમેષુ વિહિતા
તદા ત્વં સર્વજ્ઞા જનનિ ખલુ જાતા ત્રિભુવને ॥ ૨૬ ॥

કર્તાડહં પ્રકરોમિ સર્વમખિલં બ્રહ્માણ્ડમત્યદ્ભુતં
કોડન્ચોસ્તીહ ચરાચરે ત્રિભુવને મત્તઃ સમર્થઃ પુમાન્ ।
ધન્ચોડસ્યન્ન ન સંશયઃ કિલ યદા બ્રહ્માડસ્મિ લોકાતિગો
મગ્નોડહં ભવસાગરે પ્રવિતતે ગર્વાભિવેશાદિતિ ॥ ૨૭ ॥

અદ્યાહં તવ પાદપદ્મજપરાગાદાનર્ગર્વેણ વૈ
ધન્ચોડસ્મીતિ યથાર્થવાદનિપુણો જાતઃ પ્રસાદાચ્ચ તે ।
યાચે ત્વાં ભવભીતિનાશચતુરાં મુક્તિપ્રદાં ચેશ્વરીં
હિત્વા મોહકૃતં મહાર્તિનિગડં ત્વદ્ભક્તિયુક્તં કુરુ ॥ ૨૮ ॥

અતોડહ્ય જાતો વિમુક્તઃ કથં સ્યાં

सरोजोदमेयात्त्वदाविष्कृताद्धै ।
तवाज्ञाकरः किङ्करोऽस्मीति नूनं
शिवे पाछि मां मोहमग्नं भवाब्धौ ॥ २९ ॥

न जानन्ति ये मानवास्ते वदन्ति
प्रभुं मां तवाद्यं यरित्रं पवित्रम् ।
यजन्तीह ये याजकाः स्वर्गकामा
न ते ते प्रभावं विदन्त्येव कामम् ॥ ३० ॥

त्वया निर्मितोऽहं विधित्वे विहारं
विकर्तुं यतुर्धा विधायादिसर्गम् ।
अहं वेद्मि कोऽन्यो विवेदातिमाये
क्षमस्वापराधं त्वलङ्कारजं मे ॥ ३१ ॥

अमं येऽष्टधा योगमार्गे प्रवृत्ताः
प्रकुर्वन्ति मूढाः समाधौ स्थिता वै ।
न जानन्ति ते नाम मोक्षप्रदं वा
समुञ्च्यारितं जतु मातर्भिषेण ॥ ३२ ॥

विचारे परे तत्त्वसङ्ख्याविधाने
पदे मोहिता नाम ते संविधाय ।
न किं ते विमूढा भवाब्धौ भवानि
त्वमेवासि संसारमुक्तिप्रदा वै ॥ ३३ ॥

परं तत्त्वविज्ञानमाद्यैर्जनैर्यै-
श्चे यानुभूतं त्यजन्त्येव ते किम् ।
निमेषार्धमात्रं पवित्रं यरित्रं
शिवा याम्बिका शक्तिरीशेति नाम ॥ ३४ ॥

न किं त्वं समर्थाऽसि विश्वं विधातुं
दृशैवाशु सर्वं यतुर्धा विभक्तम् ।
विनोदार्थमेवं विधिं मां विधाया-
दिसर्गे किलेदं करोषीति कामम् ॥ ३५ ॥

हरिः पालकः किं त्वयाऽसौ भधोर्वा
तथा कैटभाद्रक्षितः सिन्धुमध्ये ।
हरः संलुतः किं त्वयाऽसौ न काले

कथं मे भ्रुवोर्मध्यदेशात्स जातः ॥ ३६ ॥

न ते जन्म कुत्रापि दृष्टं श्रुतं वा
कुतः सम्भवस्ते न कोऽपीह वेद ।
डिलाधासि शक्तिस्त्वमेका भवानि
स्वतन्त्रैः समस्तैरतो बोधिताऽसि ॥ ३७ ॥

त्वया संयुतोऽहं विकर्तुं समर्थो
हरिस्त्रातुमभ्य त्वया संयुतश्च ।
हरः सम्प्रहर्तुं त्वयैवेह युक्तः
क्षमा नाद्य सर्वे त्वया विप्रयुक्ताः ॥ ३८ ॥

यथाऽहं हरिः शङ्करः किं तथाऽन्ये
न जाता न सन्तीह नो वाऽभविष्यन् ।
न मुख्यन्ति केऽस्मिंस्तवात्यन्तत्रिणे
विनोदं विवादास्पदेष्वप्यशयानाम् ॥ ३९ ॥

अकर्ता गुणस्पष्ट एवाद्य देवो
निरीहोऽनुपाधिः सदैवाकलश्च ।
तथापीश्वरस्ते वितीर्णं विनोदं
सुसम्पश्यतीत्याहुरेवं विधिज्ञाः ॥ ४० ॥

दृष्टादृष्टविभेदेऽस्मिन्प्राक्त्यतो वै पुमान्परः ।
नान्यः कोऽपि तृतीयोऽस्ति प्रमेये सुविचारिते ॥ ४१ ॥

न मिथ्या वेदवाक्यं वै कल्पनीयं कदाचन ।
विरोधोऽयं भयाऽत्यन्तं दुदये तु विशङ्कितः ॥ ४२ ॥

अेकमेवाद्वितीयं यद्ब्रह्म वेदा वदन्ति वै ।
सा किं त्वं वाप्यसौ वा किं सन्देहं विनिवर्तय ॥ ४३ ॥

निःसंशयं न मे येतः प्रभवत्यविशङ्कितम् ।
द्वित्वैकत्वविचारेऽस्मिन्निमग्नं क्षुल्लकं मनः ॥ ४४ ॥

स्वमुभेनापि सन्देहं छेत्तुमर्हसि मामकम् ।
पुण्यभोगाञ्च मे प्राप्ता सङ्गतिस्तव पादयोः ॥ ४५ ॥

पुमानसि त्वं स्त्री वासि वद विस्तरतो मम ।
ज्ञात्वाऽहं परमां शक्तिं मुक्तः स्यां भवसागरात् ॥ ४६ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
तृतीयस्कन्धे ङरब्रह्मकृतस्तुतिवर्णनं पञ्चमोऽध्यायः ॥ ३.५ ॥

३.६ षष्ठोऽध्यायः । ब्रह्मणो श्रीदेव्या उपदेशवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।

एति पृष्टा मया देवी विनयावनेतेन य ।

उवाच वचनं श्रक्ष्णामाद्या भगवती छि सा ॥ १ ॥

देव्युवाच ।

सदैकत्वं न भेदोऽस्ति सर्वदैव ममास्य य ।

योऽसौ साहमलं योऽसौ भेदोऽस्ति मतिविभ्रमात् ॥ २ ॥

आवयोरन्तरं सूक्ष्मं यो वेद मतिमान्छि सः ।

विमुक्तः स तु संसारान्मुच्यते नात्र संशयः ॥ ३ ॥

ओऽमेवाद्वितीयं वै ब्रह्म नित्यं सनातनम् ।

द्वैतभावं पुनर्याति काल उत्पित्सुसंज्ञके ॥ ४ ॥

यथा दीपस्तथोपाधेर्योगात्सञ्जायते द्विधा ।

छायेवादर्शमध्ये वा प्रतिबिम्बं तथावयोः ॥ ५ ॥

भेद उत्पत्तिकाले वै सर्गार्थं प्रभवत्यज ।

दृश्यादृश्यविभेदोऽयं द्वैविध्ये सति सर्वथा ॥ ६ ॥

नालं स्त्री न पुमांश्चालं न क्लीबं सर्गसङ्क्षये ।

सर्गं सति विभेदः स्यात्कल्पितोऽयं धिया पुनः ॥ ७ ॥

अलं बुद्धिरलं श्रीश्च धृतिः कीर्तिः स्मृतिस्तथा ।

श्रद्धा मेधा दया लज्जा क्षुधा तृष्णा तथा क्षमा ॥ ८ ॥

कान्तिः शान्तिः पिपासा य निद्रा तन्द्रा जराजरा ।

विधाविधा स्मृदा वाञ्छा शक्तिश्चाशक्तिरेव य ॥ ९ ॥

वसा मज्जा य त्वक्व्यालं दृष्टिर्वागनुतानुता ।

परा मध्या य पश्यन्ती नाऽयोऽलं विविधाश्च याः ॥ १० ॥

किं नालं पश्य संसारे मद्भियुक्तं किमस्ति छि ।

सर्वमेवाहमित्येवं निश्चयं विद्धि पद्मज ॥ ११ ॥

अेतैर्मे निश्चिते रुपैर्विहीनं किं वदस्व मे ।

तस्मादहं विधे यास्मिन्सर्गे वै वितताभवम् ॥ १२ ॥

नूनं सर्वेषु देवेषु नानानामधरा ष्यहम् ।

भवामि शक्तिरूपेण करोमि च पराक्रमम् ॥ १३ ॥

गौरी ब्राह्मी तथा रौद्री वाराही वैष्णवी शिवा ।

वारुणी याच कौबेरी नारसिंही च वासवी ॥ १४ ॥

उत्पन्नेषु समस्तेषु कार्येषु प्रविशामि तान् ।

करोमि सर्वकार्याणि निमित्तं तं विधाय वै ॥ १५ ॥

जले शीतं तथा वह्नावौष्ण्यं ज्योतिर्दिवाकरे ।

निशानाथे डिमा कामं प्रभवामि यथा तथा ॥ १६ ॥

मया त्यक्तं विधे नूनं स्पष्टितुं न क्षमं भवेत् ।

शुभजतं च संसारे निश्चयोऽयं भ्रुवे त्वधि ॥ १७ ॥

अशक्तः शङ्करो हन्तुं दैत्यास्त्रिल मयोर्जितः ।

शक्तिहीनं नरं भ्रूते लोकश्चैवातिदुर्बलम् ॥ १८ ॥

रुद्रहीनं विष्णुहीनं न वदन्ति जनाः किल ।

शक्तिहीनं यथा सर्वे प्रवदन्ति नराधमम् ॥ १९ ॥

पतितः स्मलितो भीतः शान्तः शत्रुवशं गतः ।

अशक्तः प्रोच्यते लोके नारुद्रः कोऽपि कथ्यते ॥ २० ॥

तद्विद्धि कारणं शक्तिर्यथा त्वं च सिंसुक्षसि ।

भविता च यदा युक्तः शक्त्या कर्ता तदाभिलम् ॥ २१ ॥

तथा हरिस्तथा शम्भुस्तथेन्द्रोऽथ विभावसुः ।

शशी सूर्यो यमस्त्वष्टा वरुणः पवनस्तथा ॥ २२ ॥

धरा स्थिरा तदा धर्तुं शक्तियुक्ता यदा भवेत् ।

अन्यथा येदशक्ता स्यात्परमाणोश्च धारणे ॥ २३ ॥

तथा शेषस्तथा कूर्मो येऽन्ये सर्वे च दिग्गजाः ।

मधुक्ता वै समर्थश्च स्वानि कार्याणि साधितुम् ॥ २४ ॥

जलं पिबामि सकलं संहरामि विभावसुम् ।
 पवनं स्तम्भयाम्यद्य दृष्ट्वामि तथाचरम् ॥ २५ ॥
 तत्त्वानां यैव सर्वेषां कदापि कमलोद्भव ।
 असतां भावसन्देहः कर्तव्यो न कदाचन ॥ २६ ॥
 कदाचित्प्रागभावः स्यात्प्रध्वंसाभाव एव वा ।
 मृत्पिण्डेषु कपालेषु घटाभावो यथा तथा ॥ २७ ॥
 अद्यात्र पृथिवी नास्ति कु व गतेति विचारणे ।
 सञ्जाता एति विज्ञेया अस्यास्तु परमाणवः ॥ २८ ॥
 शाश्वतं क्षणिकं शून्यं नित्यानित्यं सकर्तुकम् ।
 अलङ्काराग्रिमञ्चैव समभेदैर्विवक्षितम् ॥ २९ ॥
 गृडाणाम् मडतत्त्वमलङ्कारस्तदुद्भवः ।
 ततः सर्वाणि भूतानि रथयस्व यथा पुरा ॥ ३० ॥
 प्रजन्तु स्वानि धिषण्यानि विरथ्य निवसन्तु वः ।
 स्वानि स्वानि च कार्याणि कुर्वन्तु दैवभाविताः ॥ ३१ ॥
 गृडाणामां विधे शक्तिं सुगुप्तां यारुडासिनीम् ।
 मडासरस्वतीं नाम्ना रजोगुणायुतां वराम् ॥ ३२ ॥
 श्वेताम्बरधरां दिव्यां दिव्यभूषणभूषिताम् ।
 वरासनसमावृढां क्रीडार्थं सड्यारिणीम् ॥ ३३ ॥
 शेषा सड्यरी नित्यं भविष्यति वराङ्गना ।
 भावमंस्था विभूतिं मे मत्वा पूजयतमां प्रियाम् ॥ ३४ ॥
 गच्छ त्वमनया सार्धं सत्यलोकं अताशु वै ।
 भीष्मश्चतुर्विधं सर्वं समुत्पाद्य साम्प्रतम् ॥ ३५ ॥
 लिङ्गकोशाश्च श्रुवैस्तैः सङ्घिताः कर्मभिस्तथा ।
 वर्तन्ते संस्थिताः काले तान्कुरु त्वं यथा पुरा ॥ ३६ ॥
 कालकर्मस्वभावाण्यैः कारणैः सकलं जगत् ।
 स्वभावस्वगुणैर्युक्तं पूर्ववत्सयराचरम् ॥ ३७ ॥
 माननीयस्त्वया विष्णुः पूजनीयश्च सर्वदा ।
 सत्त्वगुणप्रधानत्वाद्यधिकः सर्वतः सदा ॥ ३८ ॥

યદા યદા હિ કાર્યં વો ભવિષ્યતિ દુરત્યયમ્ ।
 કરિષ્યતિ પૃથિવ્યાં વૈ અવતારં તદા હરિઃ ॥ ૩૯ ॥
 તિર્યગ્થોનાવથાન્યત્ર માનુષીં તનુમાશ્રિતઃ ।
 દાનવાનાં વિનાશં વૈ કરિષ્યતિ જનાર્દનઃ ॥ ૪૦ ॥
 ભવોડયં તે સહાયશ્ચ ભવિષ્યતિ મહાબલઃ ।
 સમુત્પાદ્ય સુરાન્સર્વાન્વિહરસ્વ યથાસુખમ્ ॥ ૪૧ ॥
 બ્રાહ્મણાઃ ક્ષત્રિયા વૈશ્યા નાનાયજ્ઞૈઃ સદક્ષિણૈઃ ।
 યજિષ્યન્તિ વિધાનેન સર્વાન્વ્યઃ સુસમાહિતાઃ ॥ ૪૨ ॥
 મન્નામોચ્ચારણાત્સર્વે મખેષુ સકલેષુ ચ ।
 સદા તૃમાશ્ચ સન્તુષ્ટા ભવિષ્યધ્વં સુરાઃ કિલ ॥ ૪૩ ॥
 શિવશ્ચ માનનીયો વૈ સર્વથા યત્તમોગુણઃ ।
 યજ્ઞકાર્યેષુ સર્વેષુ પૂજનીયઃ પ્રયત્નતઃ ॥ ૪૪ ॥
 યદા પુનઃ સુરાણાં વૈ ભયં દૈત્યાદ્ભવિષ્યતિ ।
 શક્તયો મે તદોત્પન્ના હરિષ્યન્તિ સુવિગ્રહાઃ ॥ ૪૫ ॥
 વારાહી વૈષ્ણવી ગૌરી નારસિંહી સદાશિવા ।
 એતાશ્ચાન્યાશ્ચ કાર્યાણિ કુરુ ત્વં કમલોદ્ભવ ॥ ૪૬ ॥
 નવાક્ષરમિમં મન્ત્રં બીજધ્યાનયુતં સદા ।
 જપન્સર્વાણિ કાર્યાણિ કુરુ ત્વં કમલોદ્ભવ ॥ ૪૭ ॥
 મન્ત્રાણામુત્તમોડયં વૈ ત્વં જાનીહિ મહામતે ।
 હૃદયે તે સદા ધાર્યઃ સર્વકામાર્થસિદ્ધયે ॥ ૪૮ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા માં જગન્માતા હરિં પ્રાહ શુચિસ્મિતા ।
 વિષ્ણો વ્રજ ગૃહાણેમાં મહાલક્ષ્મીં મનોહરામ્ ॥ ૪૯ ॥
 સદા વક્ષઃસ્થલે સ્થાને ભવિતા નાત્ર સંશયઃ ।
 ક્ષીડાર્થં તે મયા દત્તા શક્તિઃ સર્વાર્થદા શિવા ॥ ૫૦ ॥
 ત્વયેયં નાવમન્તવ્યા માનનીયા ચ સર્વદા ।
 લક્ષ્મીનારાયણાખ્યોડયં યોગો વૈ વિહિતો મયા ॥ ૫૧ ॥
 જીવનાર્થં કૃતા યજ્ઞા દેવાનાં સર્વથા મયા ।

अविरोधेन सङ्गेन वर्तितव्यं त्रिभिः सदा ॥ ५२ ॥

त्वं च वेधाः शिवस्त्वेते देवा मद्गुणसम्भवाः ।

मान्याः पूज्याश्च सर्वेषां भविष्यन्ति न संशयः ॥ ५३ ॥

ये विभेदं करिष्यन्ति मानवा मूढयेतसः ।

निरयं ते गमिष्यन्ति विभेदान्नात्र संशयः ॥ ५४ ॥

यो हरिः स शिवः साक्षाद्यः शिवः स स्वयं हरिः ।

अेतयोर्भेदमातिष्ठन्नरकाय भवेन्नरः ॥ ५५ ॥

तथैव द्रुष्टिणो ज्ञेयो नात्र कार्या विचारणा ।

अपरो गुणभेदोऽस्ति शृणु विष्णो ब्रवीमि ते ॥ ५६ ॥

मुष्यः सत्त्वगुणस्तेऽस्तु परमात्मविचिन्तने ।

गौणत्वेऽपि परौ ध्यातौ रजोगुणतमोगुणौ ॥ ५७ ॥

लक्ष्म्या सल्लु विकारेषु नानाभेदेषु सर्वदा ।

रजोगुणयुतो भूत्वा विहरस्वानया सल्लु ॥ ५८ ॥

वाग्भीजं कामराजं च मायाभीजं तृतीयकम् ।

मन्त्रोऽयं त्वं रमाकान्त मद्दत्तः परमार्थदः ॥ ५९ ॥

गृहीत्वा जप तं नित्यं विहरस्व यथासुखम् ।

न ते मृत्युभयं विष्णो न कालप्रभवं भयम् ॥ ६० ॥

यावदेष विहारो मे भविष्यति सुनिश्चयः ।

संहरिष्याम्यलं सर्वं यदा विश्वं यराचरम् ॥ ६१ ॥

भवन्तोऽपि तदा नूनं मयि लीना भविष्यथ ।

स्मर्तव्योऽयं सदा मन्त्रः कामदो मोक्षदस्तथा ॥ ६२ ॥

उद्गीथेन च संयुक्तः कर्तव्यः शुभमिच्छता ।

कारयित्वाथ वैकुण्ठं वस्तव्यं पुरुषोत्तम ॥ ६३ ॥

विहरस्व यथाकामं चिन्तयन्मां सनातनीम् ।

ब्रह्मोवाच ।

धृत्युक्त्वा वासुदेवं सा त्रिगुणा प्रकृतिः परा ॥ ६४ ॥

निर्गुणा शङ्करं देवमवोचदमृतं वचः ।

दिव्युवाच ।

गृडाणो ढरगौरीं त्वं मडाकालीं मनोडराम् ॥ ६५ ॥

डैलासं कारयित्वा य विडरस्व यथासुभम् ।

मुप्यस्तमोगुणस्तेऽस्तु गौणी सत्त्वरजोगुणी ॥ ६६ ॥

विडरसुरनाशार्थं रजोगुणतमोगुणी ।

तपस्तप्तं तथा कर्तुं स्मरणं परमात्मनः ॥ ६७ ॥

सर्वसत्त्वगुणः शान्तो गृहीतव्यः सदानघ ।

सर्वथा त्रिगुणा यूयं सृष्टिस्थित्यन्तकारकाः ॥ ६८ ॥

ओभिर्विडीनं संसारे वस्तु नैवात्र कुत्रयित् ।

वस्तुमात्रं तु यद्दृश्यं संसारे त्रिगुणं छि तत् ॥ ६९ ॥

दृश्यं य निर्गुणं लोडे न भूतं नो भविष्यति ।

निर्गुणः परमात्मासौ न तु दृश्यः कदाचन ॥ ७० ॥

सगुणा निर्गुणा याडं समये शङ्करोत्तमा ।

सदाडं कारणं शम्भो न य कार्यं कदाचन ॥ ७१ ॥

सगुणा कारणात्वाद्धै निर्गुणा पुरुषान्तिके ।

मडत्तत्वमडङ्कारो गुणाः शब्दाद्यस्तथा ॥ ७२ ॥

कार्यकारणरूपेण संसरन्ते त्वडर्निशम् ॥

सद्दुद्भूतस्त्वडङ्कारस्तेनाडं कारणं शिवा ॥ ७३ ॥

अडङ्कारश्च मे कार्यं त्रिगुणोऽसौ प्रतिष्ठितः ।

अडङ्कारान्मडत्तत्त्वं बुद्धिः सा परिकीर्तिता ॥ ७४ ॥

मडत्तत्त्वं छि कार्यं स्याडडङ्कारो छि कारणम् ।

तन्मात्राणि त्वडङ्कारादुत्पद्यन्ते सदैव छि ॥ ७५ ॥

कारणं पञ्चभूतानां तानि सर्वसमुद्भवै ।

कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि य ॥ ७६ ॥

मडाभूतानि पञ्चैव मनः षोऽशमेव य ।

कार्यञ्च कारणञ्चैव गणोऽयं षोऽशात्मकः ॥ ७७ ॥

परमात्मा पुमानाद्यो न कार्यं न य कारणम् ।

अेवं समुद्भवः शम्भो सर्वेषामादिसम्भवे ॥ ७८ ॥

सङ्क्षेपेण मया प्रोक्तस्तव तत्र समुद्भवः ।
व्रजन्त्वथ विमानेन कार्यार्थं मम सत्तमाः ॥ ७८ ॥
स्मरणाद्दर्शनं तुभ्यं दास्येऽहं विषमे स्थिते ।
स्मर्तव्याहं सदा देवाः परमात्मा सनातनः ॥ ८० ॥
उभयोः स्मरणादेव कार्यसिद्धिरसंशयम् ।
ब्रह्मोवाच ।
धृत्युक्त्वा विससर्जस्मान्दत्त्वा शक्तीः सुसंस्कृताः ॥ ८१ ॥
विषण्वेऽथ मडावक्ष्मीं मडाकालीं शिवाय य ।
मडासरस्वतीं मध्यं स्थानात्तस्माद्विसर्जिताः ॥ ८२ ॥
स्थवान्तरं समासाद्य ते जाताः पुरुषा वयम् ।
चिन्तयन्तः स्वरूपं तत्रभावं परमाद्भुतम् ॥ ८३ ॥
विमानं तत्समासाद्य संरुढास्तत्र वै त्रयः ।
न द्वीपोऽसौ न सा देवी सुधासिन्धुस्तथैव य ॥
पुनर्दृष्टं विमानं वै तत्रास्माभिर्न यान्यथा ॥ ८४ ॥
आसाद्य तस्मिन्वितते विमाने
प्राप्ता वयं पङ्कजसन्निधौ य ।
मडाएवि यत्र उतौ दुरत्ययौ
मुराशिणा तौ मधुकैटभाष्यौ ॥ ८५ ॥
एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
तृतीयस्कन्धे ब्रह्मणो श्रीदेव्या उपदेशवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ३.६ ॥

३.७ सप्तमोऽध्यायः । तत्त्वनिर्गुणवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।
अेवम्प्रभावा सा देवी मया दृष्टाय विष्णुना ।
शिवेनापि महाभाग तास्ता देव्यः पृथक्पृथक् ॥ १ ॥
व्यास उवाच ।
धत्याकण्यं पितुर्वाक्यं नारदो मुनिसत्तमः ।
पप्रच्छ परमप्रीतः प्रजापतिमिदं वयः ॥ २ ॥

नारद उवाच ।

पुमानाद्योऽविनाशी यो निर्गुणोऽय्युतिरव्ययः ।

दृष्टश्चैवानुभूतश्च तद्ददस्व पितामह ॥ ३ ॥

त्रिगुणा वीक्षिता शक्तिर्निर्गुणा कीदृशी पितः ।

तस्याः स्वरूपं मे ब्रूहि पुरुषस्य य पद्मज ॥ ४ ॥

यदर्थञ्च मया तप्तं श्वेतद्वीपे महातपः ।

दृष्टः सिद्धा महात्मानस्तापसा गतमन्यवः ॥ ५ ॥

परमात्मा न सम्प्राप्तो मयाऽसौ दृष्टिगोचरः ।

पुनः पुनस्तपस्तीव्रं कृतं तत्र प्रजापते ॥ ६ ॥

भवता सगुणा शक्तिर्दृष्टा तात मनोरमा ।

निर्गुणा निर्गुणश्चैव कीदृशौ तौ वदस्व मे ॥ ७ ॥

व्यास उवाच ।

एति पृष्ठः पिता तेन नारदेन प्रजापतिः ।

उवाच वचनं तथ्यं स्मितपूर्वं पितामहः ॥ ८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

निर्गुणस्य मुने रूपं न भवेद्दृष्टिगोचरम् ।

दृश्यञ्च नश्वरं यस्मादरूपं दृश्यते कथम् ॥ ९ ॥

निर्गुणा दुर्गमा शक्तिर्निर्गुणाश्च तथा पुमान् ।

ज्ञानगम्यौ मुनीनां तु भावनीयौ तथा पुनः ॥ १० ॥

अनादिनिधनौ विद्धि सदा प्रकृतिपूरुषौ ।

विश्वासेनाभिगम्यौ तौ नाविश्वासेन कर्त्तव्यित् ॥ ११ ॥

यैतन्यं सर्वभूतेषु यत्तद्विद्धि परात्मकम् ।

तेजः सर्वत्रगं नित्यं नानाभावेषु नारद ॥ १२ ॥

तञ्च ताञ्च महाभाग व्यापकौ विद्धि सर्वगौ ।

ताभ्यां विहीनं संसारे न किञ्चिद्भस्तु विद्यते ॥ १३ ॥

तौ विचिन्त्यौ सदा देहे मिश्रीभूतौ सदाव्ययौ ।

अेकरूपौ चिदात्मानौ निगुणौ निर्मलावुभौ ॥ १४ ॥

या शक्तिः परमात्माऽसौ सा योऽसौ सा परमा मता ।

अन्तरं नैतयोः कोऽपि सूक्ष्मं वेद य नारद ॥ १५ ॥
 अधीत्य सर्वशास्त्राणि वेदान्साङ्गांश्च नारद ।
 न जानाति तयोः सूक्ष्ममन्तरं विरतिं विना ॥ १६ ॥
 अलङ्कारकृतं सर्वं विश्वं स्थावरजङ्गमम् ।
 कथं तद्रहितं पुत्रं भवेत्कल्पशतैरपि ॥ १७ ॥
 निर्गुणं सगुणः पुत्रं कथं पश्यति यक्षुषा ।
 सगुणं य मलाभुद्धे येतसा संवियारय ॥ १८ ॥
 पित्तेनाच्छादिता जिह्वा यक्षुश्च मुनिसत्तम ।
 कटु पित्तं विजानाति रसं रुपं न तत्तथा ॥ १९ ॥
 गुणैः समावृतं येतः कथं जानाति निर्गुणम् ।
 अलङ्कारोद्भवं तस्य तद्विहीनं कथं भवेत् ॥ २० ॥
 यावन्न गुणविच्छेदस्तावत्तद्दर्शनं कुतः ।
 तं पश्यति तदा यित्ते यदाऽलङ्कारवर्जितः ॥ २१ ॥
 नारद उवाच ।
 स्वरूपं देवदेवेश त्रयाणामेव विस्तरात् ।
 गुणानां यत्स्वरूपोऽस्ति व्यलङ्कारस्त्रिरूपकः ॥ २२ ॥
 सात्त्विको राजसश्चैव तामसश्च तथापरः ।
 विभेदेन स्वरूपाणि वदस्व पुरुषोत्तम ॥ २३ ॥
 यज्ञज्ञात्वा विप्रमुख्येऽहं ज्ञानं तद्द्रव मे प्रभो ।
 गुणानां लक्षणान्येव विततानि विभागशः ॥ २४ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 त्रयाणां शक्तयस्तिस्त्रस्तद्ब्रवीमि तवानघ ।
 ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिरर्थशक्तिस्तथापरा ॥ २५ ॥
 सात्त्विकस्य ज्ञानशक्ती राजसस्य क्रियात्मिका ।
 द्रव्यशक्तिस्तामसस्य तिस्रश्च कथितास्तव ॥ २६ ॥
 तेषां कार्याणि वक्ष्यामि शृणु नारद तत्त्वतः ।
 तामस्या द्रव्यशक्तेश्च शब्दस्पर्शसमुद्भवः ॥ २७ ॥
 रूपं रसश्च गन्धश्च तन्मात्राणि प्रयक्षते ।

शब्दैकगुणमाकाशं वायुः स्पर्शगुणस्तथा ॥ २८ ॥
 सुरुपैकगुणोऽग्निश्च जलं रसगुणात्मकम् ।
 पृथ्वी गन्धगुणा ज्ञेया सूक्ष्माण्येतानि नारद ॥ २९ ॥
 दशैतानि मिलित्वा तु द्रव्यशक्तियुतानि वै ।
 तामसाहङ्कारजः स्यात्सर्गस्तदनुवृत्तिकः ॥ ३० ॥
 राजस्थाश्च क्रियाशक्तेरुत्पन्नानि शृणुष्व मे ।
 श्रोत्रं त्वग्रसना यक्षुर्घ्राणं यैव य पञ्चमम् ॥ ३१ ॥
 ज्ञानेन्द्रियाणि यैतानि तथा कर्मेन्द्रियाणि य ।
 वाक्पाणिपादपायुश्च गुड्यान्तानि य पञ्च वै ॥ ३२ ॥
 प्राणोऽपानश्च व्यानश्च समानोदानवायवः ।
 पञ्चदश मिलित्वैव राजसः सर्ग उच्यते ॥ ३३ ॥
 साधनानि किलैतानि क्रियाशक्तिमयानि य ।
 उपादानं किलैतेषां सिद्धनुवृत्तिरुच्यते ॥ ३४ ॥
 ज्ञानशक्तिसमायुक्ताः सात्त्विकाश्च समुद्भवाः ।
 दिशो वायुश्च सूर्यश्च वरुणश्चाश्विनावपि ॥ ३५ ॥
 ज्ञानेन्द्रियाणां पञ्चानां पञ्चाधिष्ठातृदेवताः ।
 यन्द्रो ब्रह्मा तथा रुद्रः क्षेत्रज्ञश्च यतुर्थकः ॥ ३६ ॥
 एत्यन्तःकरणाभ्यस्य बुद्ध्यष्टैश्चाधिदैवतम् ।
 यत्वार्यैव तथा प्रोक्ताः किलाधिष्ठातृदेवताः ॥ ३७ ॥
 मनसा सह यैतानि नूनं पञ्चदशैव तु ।
 सात्त्विकस्य तु सर्गोऽयं सात्त्विकाभ्यः प्रकीर्तितः ॥ ३८ ॥
 स्थूलसूक्ष्मादिभेदेन द्वे रूपे परमात्मनः ।
 ज्ञानरूपं निराकारं निदानं तत्प्रयक्षते ॥ ३९ ॥
 साधकस्य तु ध्यानाद्यौ स्थूलरूपं प्रयक्षते ।
 शरीरं सूक्ष्ममेवेदं पुरुषस्य प्रकीर्तितम् ॥ ४० ॥
 मम यैव शरीरं वै सूत्रमित्यभिधीयते ।
 स्थूलं शरीरं वक्ष्यामि ब्रह्मणः परमात्मनः ॥ ४१ ॥

शृणु नारद यत्नेन यच्छ्रुत्वा विप्रमुच्यते ।
 तन्मात्राणि पुरोक्तानि भूतसूक्ष्माणि यानि वै ॥ ४२ ॥
 पञ्चीकृत्य तु तान्येव पञ्चभूतसमुद्भवः ।
 पञ्चीकराभेदोऽयं शृणु संवदतः किल ॥ ४३ ॥
 प्रथमं रसतन्मात्रामुपादाय मनस्यपि ।
 कल्पयेच्च तथा तद्वै यथा भवति योऽकम् ॥ ४४ ॥
 शिष्टानां चैव भूतानामंशाद्भूत्वा पृथक्पृथक् ।
 उदके मिश्रयेच्यांशाद्भूते रसमये ततः ॥ ४५ ॥
 तदा भूतविभागे च यैतन्ये च प्रकाशिते ।
 यैतन्यस्य प्रवेशात्तु तदाऽऽमिति संशयः ॥ ४६ ॥
 प्रतीयमाने तेनैव विशेषेणाभिमानतः ।
 आदिनारायणो देवो भगवानिति चोच्यते ॥ ४७ ॥
 धनीभूतेऽथ भूतानां विभागे स्पष्टतां गते ।
 वृद्धिं प्राप्य गुणैश्चेत्थमेकैकगुणवृद्धितः ॥ ४८ ॥
 आकाशस्य गुणश्चैकः शब्द एव न यापरः ।
 शब्दस्पर्शौ च वायोश्च द्वौ गुणौ परिकीर्तितौ ॥ ४९ ॥
 अग्नेः शब्दश्च स्पर्शश्च रुपमेते त्रयो गुणाः ।
 शब्दस्पर्शरूपरसाश्चत्वारो वै जलस्य च ॥ ५० ॥
 स्पर्शशब्दरसा रूपं गन्धश्च पृथिवीगुणाः ।
 एवं मिलितयोगैश्च ब्रह्माण्डोत्पत्तिरुच्यते ॥ ५१ ॥
 सर्वे जुवा मिलित्वैव ब्रह्माण्डांशसमुद्भवाः ।
 यतुरशीतिलक्षाश्च प्रोक्ता वै जुवजतयः ॥ ५२ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 तृतीयस्कन्धे तत्त्वनिर्ूपणवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ३.७ ॥

३.८ अष्टमोऽध्यायः । गुणानां रूपसंस्थानाद्विवर्णनम् ।

ब्रह्मोवाच ।
 सर्गोऽयं कथितस्तात यत्पृष्टोऽहं त्वयाऽधुना ।

गुणानां रुपसंस्थां वै शृणुष्वैकाग्रमानसः ॥ १ ॥
 सत्त्वं प्रीत्यात्मकं ज्ञेयं सुष्मात्प्रीतिसमुद्भवः ।
 आर्जवं य तथा सत्त्वं शौच्यं श्रद्धा क्षमा धृतिः ॥ २ ॥
 अनुकम्पा तथा लज्जा शान्तिः सन्तोष एव य ।
 ऐतैः सत्त्वप्रतीतिश्च जायते निश्चला सदा ॥ ३ ॥
 श्वेतवर्णा तथा सत्त्वं धर्मं प्रीतिकरः सदा ।
 सख्यङ्गोत्पादकं नित्यमसख्यङ्गानिवारकम् ॥ ४ ॥
 सात्त्विकी राजसी यैव तामसी य तथापरा ।
 श्रद्धा तु त्रिविधा प्रोक्ता मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ ५ ॥
 रक्तवर्णा रजः प्रोक्तमप्रीतिकरमद्भुतम् ।
 अप्रीतिर्दुःखयोगत्वाद्भवत्येव सुनिश्चिता ॥ ६ ॥
 प्रद्वेषोऽथ तथा द्रोहो मत्सरः स्तम्भ एव य ।
 उत्कण्ठा य तथा निद्रा श्रद्धा तत्र य राजसी ॥ ७ ॥
 मानो मदस्तथा गर्वो रजसा किल जायते ।
 प्रत्येतव्यं रजस्त्वेतैर्लक्षणैश्च विद्यक्षणैः ॥ ८ ॥
 कृष्णवर्णा तमः प्रोक्तं मोहनं य विषादकृत् ।
 आलस्यं य तथाऽज्ञानं निद्रा दैन्यं लयं तथा ॥ ९ ॥
 विवादश्चैव कार्पाण्यं कौटिल्यं रोष एव य ।
 वैषम्यं वातिनास्तिक्यं परदोषानुदर्शनम् ॥ १० ॥
 प्रत्येतव्यं तमस्त्वेतैर्लक्षणैः सर्वथा बुधैः ।
 तामस्या श्रद्धया युक्तं परतापोपपादकम् ॥ ११ ॥
 सत्त्वं प्रकाशयितव्यं नियन्तव्यं रजः सदा ।
 संदर्तव्यं तमः कामं जनेन शुभमिच्छता ॥ १२ ॥
 अन्योन्याभिभवान्श्चैते विरुध्यन्ति परस्परम् ।
 तथोऽन्योन्याश्रयाः सर्वे न तिष्ठन्ति निराश्रयाः ॥ १३ ॥
 सत्त्वं न डेवलं क्वापि न रजो न तमस्तथा ।
 मिलिताश्च सदा सर्वे तेनान्योन्याश्रयाः स्मृताः ॥ १४ ॥

अन्धोन्धमिथुनाञ्चैव विस्तारं कथयाम्यहम् ।
 शृणु नारद यज्ञज्ञात्वा मुख्यते भवबन्धनात् ॥ १५ ॥
 सन्देहोऽत्र न कर्तव्यो ज्ञात्वेत्युक्तं मया वयः ।
 ज्ञातं तदनुभूतं यत्परिज्ञातं कृते सति ॥ १६ ॥
 श्रवणादर्शनाञ्चैव सपद्येव महामते ।
 संस्कारानुभवान्चैव परिज्ञातं न जायते ॥ १७ ॥
 श्रुतं तीर्थं पवित्रञ्च श्रद्धोत्पन्ना य राजसी ।
 निर्गतस्तत्र तीर्थं वै दृष्टं यैव यथाश्रुतम् ॥ १८ ॥
 स्नातस्तत्र कृतं कृत्यं दत्तं दानं च राजसम् ।
 स्थितस्तत्र कियत्कालं रजोगुणसमावृतः ॥ १९ ॥
 रागद्वेषान्न निर्मुक्तः कामक्रोधसमावृतः ।
 पुनरेव गृहं प्राप्नो यथापूर्वं तथा स्थितः ॥ २० ॥
 श्रुतं च नानुभूतं वै तेन तीर्थं मुनीश्वर ।
 न प्राप्तं च क्वलं यस्मादश्रुतं विद्धि नारद ॥ २१ ॥
 निष्पापत्वं बलं विद्धि तीर्थस्थ मुनिस्तम ।
 कृषेः क्वलं यथा लोके निष्पन्नान्नस्य भक्षणात् ॥ २२ ॥
 पापदोषविकारा ये कामक्रोधादयः परे ।
 लोभो मोहस्तथा तृष्णा द्वेषो रागस्तथा मधः ॥ २३ ॥
 असूयेर्ष्याक्षमाशान्तिः पापान्येतानि नारद ।
 न निर्गतानि देहात्तु तावत्यापयुतो नरः ॥ २४ ॥
 कृते तीर्थं यद्वैतानि देहान्न निर्गतानि येत् ।
 निष्कलः श्रम ओषैकः कर्षकस्य यथा तथा ॥ २५ ॥
 श्रमेणापीडितं क्षेत्रं कृष्टा भूमिः सुदुर्घटा ।
 उभं बीजं मङ्गार्घं च ङिता वृत्तिरुदाहृता ॥ २६ ॥
 अडोरान्नं परिक्लिष्टो रक्षाणार्थं क्वलोत्सुकः ।
 काले सुमस्तु उभन्ते वने व्याघ्रादिभिर्बृशम् ॥ २७ ॥
 भक्षितं शलभैः सर्वं निराशश्च कृतः पुनः ।
 तद्गतीर्थश्रमः पुत्र कष्टो न क्वलप्रदः ॥ २८ ॥

सत्त्वं समुत्कटं जातं प्रवृद्धं शास्त्रदर्शनात् ।
वैराग्यं तद्गुणं जातं तामसार्थेषु नारद ॥ २९ ॥
प्रसङ्ग्याभिभवत्येव तद्रजस्तमसी उभे ।
रजः समुत्कटं जातं प्रवृत्तं लोभयोगतः ॥ ३० ॥
तत्तथाभिभवत्येव तमःसत्त्वे तथा उभे ।
तमस्तथोत्कटं भूत्वा प्रवृद्धं मोहयोगतः ॥ ३१ ॥
तत्सत्त्वरजसी योभे सङ्गभ्याभिभवत्यपि ।
विस्तरं कथयाम्यद्य यथाभिभवतीति वै ॥ ३२ ॥
यदा सत्त्वं प्रवृद्धं वै मतिर्धर्मं स्थिता तदा ।
न चिन्तयति भाङ्ग्यार्थं रजस्तमःसमुद्भवम् ॥ ३३ ॥
अर्थं सत्त्वसमुद्भूतं गृह्णाति य न चान्यथा ।
अनायासकृतं चार्थं धर्मं यज्ञं य वाञ्छति ॥ ३४ ॥
सात्त्विकेष्वेव भोगेषु कामं वै कुरुते तदा ।
राजसेषु न मोक्षार्थं तामसेषु पुनः कुतः ॥ ३५ ॥
अेवं जित्वा रजः पूर्वं ततश्च तमसो जयः ।
सत्त्वं य केवलं पुत्रं तदा भवति निर्मलम् ॥ ३६ ॥
यदा रजः प्रवृद्धं वै त्यक्त्वा धर्मान् सनातनान् ।
अन्यथाकुरुते धर्माञ्छ्रद्धां प्राप्य तु राजसीम् ॥ ३७ ॥
राजसाधर्थसंवृद्धिस्तथा भोगस्तु राजसः ।
सत्त्वं विनिर्गतं तेन तमसश्चापि निग्रहः ॥ ३८ ॥
यदा तमो विवृद्धं स्यादुत्कटं सम्भूय उ ।
तदा वेदे न विश्वासो धर्मशास्त्रे तथैव य ॥ ३९ ॥
श्रद्धां य तामसीं प्राप्य करोति य धनात्ययम् ।
द्रोहं सर्वत्र कुरुते न शान्तिमधिगच्छति ॥ ४० ॥
जित्वा सत्त्वं रजश्चैव क्रोधनो दुर्मतिः शठः ।
वर्तते कामयारेण भावेषु विततेषु य ॥ ४१ ॥
अेकं सत्त्वं न भवति रजश्चैकं तमस्तथा ।

सडैवाश्रित्य वर्तन्ते गुणा मिथुनधर्मिणः ॥ ४२ ॥

रजो विना न सत्त्वं स्याद्रजः सत्त्वं विना क्वचित् ।

तमो विना न यैवैते वर्तन्ते पुरुषर्षभ ॥ ४३ ॥

तमस्ताभ्यां विडीनं तु डेवलं न कदायन ।

सर्वे मिथुनधर्माणो गुणाः कार्यान्तरेषु वै ॥ ४४ ॥

अन्योन्यसंश्रिताः सर्वे तिष्ठन्ति न वियोजिताः ।

अन्योन्यजनकाश्चैव यतः प्रसवधर्मिणः ॥ ४५ ॥

सत्त्वं कदाचिद्य रजस्तमसी जनयत्युत ।

कदाचित् तु रजः सत्त्वतमसी जनयत्यपि ॥ ४६ ॥

कदाचित् तु तमः सत्त्वरजसी जनयत्युभे ।

जनयन्त्येवमन्योन्यं मृत्पिण्डश्च घटं यथा ॥ ४७ ॥

बुद्धिस्थास्ते गुणाः कामान्बोधयन्ति परस्परम् ।

देवदत्तविष्णुमित्रयज्ञादत्ताद्यो यथा ॥ ४८ ॥

यथा स्त्रीपुरुषश्चैव मिथुनौ च परस्परम् ।

तथा गुणाः समायान्ति युग्मभावं परस्परम् ॥ ४९ ॥

रजसो मिथुने सत्त्वं सत्त्वस्य मिथुने रजः ।

उभे ते सत्त्वरजसी तमसो मिथुने विदुः ॥ ५० ॥

नारद उवाच ।

धृत्येतद्धितं पित्रा गुणरूपमनुत्तमम् ।

श्रुत्वाप्येतत्स अेवाहं ततोऽपृच्छं पितामहम् ॥ ५१ ॥

धृति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां

तृतीयस्कन्धे गुणानां रूपसंस्थानादिवर्णनं नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ३.८ ॥

३.८ नवमोऽध्यायः । गुणानां गुणपरिज्ञानवार्णनम् ।

नारद उवाच ।

गुणानां लक्षणं तात भवता कथितं डिल ।

न तृमोऽस्मि पिबन्मिष्टं त्वन्मुष्मात्प्रच्युतं रसम् ॥ १ ॥

गुणानां तु परिज्ञानं यथावदनुवर्णय ।

येनाहं परमां शान्तिमधिगच्छामि येतसि ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।

एति पृष्टस्तु पुत्रेण नारदेन महात्मना ।

उवाच य जगत्कर्ता रजोगुणसमुद्भवः ॥ ३ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु नारद वक्ष्यामि गुणानां परिवर्णनम् ।

सम्यङ् नाहं विजानामि यथामति वदामि ते ॥ ४ ॥

सत्त्वं तु केवलं नैव कुत्रापि परिवक्ष्यते ।

मिश्रीभावान्तु तेषां वै मिश्रत्वं प्रतिभाति वै ॥ ५ ॥

यथा काचिद्धरा नारी सर्वभूषणभूषिता ।

डावभावयुता कामं भर्तुः प्रीतिकरी भवेत् ॥ ६ ॥

मातापित्रोस्तथा सैव अन्यवर्गस्य प्रीतिदा ।

दुःखं मोहं सपत्नीषु जनयत्यपि सैव हि ॥ ७ ॥

अेवं सत्त्वेन तेनैव स्त्रीत्वमापादितेन य ।

रजसस्तमसश्चैव जनिता वृत्तिरन्यथा ॥ ८ ॥

रजसा स्त्रीकृतेनैव तमसा य तथा पुनः ।

अन्योन्यस्य समायोगादन्यथा प्रतिभाति वै ॥ ९ ॥

अवस्थानात्स्वभावेषु न वै जात्यन्तराणि य ।

लक्ष्यते विपरीतानि योगान्नारद कुत्रचित् ॥ १० ॥

यथा रुपवती नारी यौवनेन विभूषिता ।

लज्जामाधुर्ययुक्ता य तथा विनयसंयुता ॥ ११ ॥

कामशास्त्रविधिज्ञा य धर्मशास्त्रेऽपि सम्मता ।

भर्तुःप्रीतिकरी भूत्वा सपत्नीनां य दुःखदा ॥ १२ ॥

मोहदुःखस्वभावस्था सत्त्वस्थेत्युच्यते जनैः ।

तथा सत्त्वं विकुर्वाणामन्यभावं विभाति वै ॥ १३ ॥

योरैरुपद्रुतानां हि साधूनां सुखदा भवेत् ।

दुःखा मूढा य दस्यूनां सैव सेना तथागुणा ॥ १४ ॥

विपरीतप्रतीतिं वै वर्जयन्ति स्वभावतः ।

यथा य द्दुर्दिनं जातं मडामेघघनावृतम् ॥ १५ ॥
 विद्युत्स्तनितसंयुक्तं तिमिरेष्वावगुण्ठितम् ।
 सिञ्च्यद्भूमिं प्रवर्षद्द्वै तमोऽपमुदाहृतम् ॥ १६ ॥
 यदेतत्सर्षकाणां वै तदेवातीव दुर्दिनम् ।
 बीजोपस्करयुक्तानां सुभ्रष्टं प्रभवत्युत ॥ १७ ॥
 अप्रच्छन्नगृडाणां य द्दुर्भागानां विशेषतः ।
 तृणकाष्ठगृहीतानां द्युभ्रष्टं गृहमेघिनाम् ॥ १८ ॥
 प्रोषितभर्तृकाणां वै मोहदं प्रवदन्त्यपि ।
 स्वभावस्था गुणाः सर्वे विपरीता विभान्ति वै ॥ १९ ॥
 लक्ष्मणानि पुनस्तेषां शृणु पुत्र अवीभ्युदम् ।
 लघुप्रकाशकं सत्त्वं निर्मलं विशदं सदा ॥ २० ॥
 यदाङ्गानि लघून्येव नेत्रादीनीन्द्रियाणि य ।
 निर्मलं य तथा येतो गृह्णाति विषयात्र तान् ॥ २१ ॥
 तदा सत्त्वं शरीरे वै मन्तव्यञ्च समुत्कटम् ।
 जृम्भां स्तम्भं य तन्द्रां य यलञ्चैव रजः पुनः ॥ २२ ॥
 यदा तद्दुःखं जातं देहे यस्य य कस्यचित् ।
 कलिं मृगयते कर्तुं गन्तुं ग्रामान्तरं तथा ॥ २३ ॥
 यलचित्तस्य सोऽत्यर्थं विवादे योधतस्तथा ।
 गुरुभावरणं कामं तमो भवति तद्यदा ॥ २४ ॥
 तदाङ्गानि गुण्णयाशु प्रभवन्त्यावृतानि य ।
 छन्द्रेयाणि मनः शून्यं निद्रां नैवाभिवञ्छति ॥ २५ ॥
 गुणानां लक्ष्मणान्येवं विज्ञेयानीह नारद ।
 नारद उवाच ।
 विभिन्नलक्षणाः प्रोक्ताः पितामह गुणास्त्रयः ॥ २६ ॥
 कथमेकत्र संस्थाने कार्यं कुर्वन्ति शाश्वतम् ।
 परस्परं मिलित्वा हि विभिन्नाः शत्रवः किल ॥ २७ ॥
 ऐकत्रस्थाः कथं कार्यं कुर्वन्तीति वदस्व मे ।
 ब्रह्मोवाच ।

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि गुणास्ते दीपवृत्तयः ॥ २८ ॥
 प्रदीपश्च यथा कार्यं प्रकरोत्यर्थदर्शनम् ।
 वर्तिस्तैलं यथार्थिश्च विरुद्धाश्च परस्परम् ॥ २९ ॥
 विरुद्धं हि तथा तैलमग्निना सद्यः सङ्गतम् ।
 तैलं वर्तिविरोध्येव पावकोऽपि परस्परम् ॥ ३० ॥
 अेकत्रस्थाः पदार्थानां प्रकुर्वन्ति प्रदर्शनम् ।
 नारद उवाच ।
 अेवं प्रकृतिजाः प्रोक्ता गुणाः सत्यवतीसुत ॥ ३१ ॥
 विश्वस्य कारणां ते वै मया पूर्वं यथा श्रुतम् ।
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्तं नारदेनाथ मम सर्वं सविस्तरम् ॥ ३२ ॥
 गुणानां लक्षणं सर्वं कार्यं यैव विभागशः ।
 आराध्या परमा शक्तिर्यथा सर्वमिदं ततम् ॥ ३३ ॥
 सगुणा निर्गुणा यैव कार्यभेदे सदैव हि ।
 अकर्ता पुरुषः पूर्णो निरीडः परमोऽव्ययः ॥ ३४ ॥
 करोत्येषा महाभाया विश्वं सदसदात्मकम् ।
 ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्रः सूर्यश्चन्द्रः शचीपतिः ॥ ३५ ॥
 अश्विनौ वसवस्त्वष्टा कुबेरो यादसां पतिः ।
 वह्निर्वायुस्तथा पूषा सेनानीश्च विनायकः ॥ ३६ ॥
 सर्वे शक्तियुताः शक्ताः कर्तुं कार्याणि स्वानि य ।
 अन्यथा तेऽप्यशक्ता वै प्रस्पन्दितुमनीश्वराः ॥ ३७ ॥
 सा यैव कारणां राजन् जगतः परमेश्वरी ।
 समाराधय तां भूप कुरु यज्ञं जनाधिप ॥ ३८ ॥
 पूजनं परया भक्त्या तस्या अेव विधानतः ।
 महालक्ष्मीर्महाकाली तथा महासरस्वती ॥ ३९ ॥
 ईश्वरी सर्वभूतानां सर्वकारणकारणम् ।
 सर्वकामार्थदा शान्ता सुभसेव्या ध्यान्विता ॥ ४० ॥
 नामोभ्यारणमात्रेण वाञ्छितार्थकलप्रदा ।

देवैराराधिता पूर्वं ब्रह्मविष्णुमहेश्वरैः ॥ ४१ ॥

भोक्षकामैश्च विविधैस्तापसैर्विजितात्मभिः ।

अस्पष्टमपि यन्नाम प्रसङ्गेनापि भाषितम् ॥ ४२ ॥

एदाति वाञ्छितानर्थाद्दुर्लभानपि सर्वथा ।

अै अै षति भयार्त्तन दृष्ट्वा व्याघ्रादिकं वने ॥ ४३ ॥

भिन्दुडीनमपीत्युक्तं वाञ्छितं प्रददाति वै ।

तत्र सत्यव्रतस्यैव दृष्टान्तो नृपसत्तम ॥ ४४ ॥

प्रत्यक्ष अेव यास्माकं मुनीनां भावितात्मनाम् ।

ब्राह्मणानां समाजेषु तस्थोदाडरणं बुधैः ॥ ४५ ॥

कथमानं मया राजञ्छृतं सर्वं सविस्तरम् ।

अनक्षरो मडामूर्धो नाम्ना सत्यव्रतो द्विजः ॥ ४६ ॥

श्रुत्वाऽक्षरं कोलमुभात्समुख्यार्य स्वयं ततः ।

भिन्दुडीनं प्रसङ्गेन जातोऽसौ विबुधोत्तमः ॥ ४७ ॥

अैकारोख्यारणादेवी तुष्टा भगवती तदा ।

यकार कविराजं तं दयार्द्रा परमेश्वरी ॥ ४८ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संडितायां

तृतीयस्कन्धे गुणपरिज्ञानवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ३.६ ॥

३.१० दशमोऽध्यायः । सत्यव्रताप्यानवर्णनम् ।

जनमेजय उवाच ।

कोऽसौ सत्यव्रतो नाम ब्राह्मणो द्विजसत्तमः ।

कस्मिन्देशे समुत्पन्नः कीदृशश्च वदस्व मे ॥ १ ॥

कथं तेन श्रुतः शब्दः कथमुख्यारितः पुनः ।

सिद्धिश्च कीदृशी जाता तस्य विप्रस्य तत्क्षणात् ॥ २ ॥

कथं तुष्टा भवानी सा सर्वज्ञा सर्वसंस्थिता ।

विस्तरेण वदस्वाद्य कथामेतां मनोरमाम् ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

एति पृष्टस्तदा राजा व्यासः सत्यवतीसुतः ।

ઉવાચ પરમોદારં વચનં રસવચ્છુચિ ॥ ૪ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

શ્ૃણુ રાજન્ પ્રવક્ષ્યામિ કથાં પૌરાણિકીં શુભામ્ ।

શ્રુતા મુનિસમાજેષુ મયા પૂર્વં કુરુદ્ધલ ॥ ૫ ॥

એકદાડહં કુરુશ્રેષ્ઠ કુર્વસ્તીર્ધાટનં શુચિ ।

સમ્પ્રાપ્નો નૈમિષારણ્યં પાવનં મુનિસેવિતમ્ ॥ ૬ ॥

પ્રણમ્યાહં મુનીન્સર્વાન્ સ્થિતસ્તત્ર વરાશ્રમે ।

વિધિપુત્રાસ્તુ યત્રાસઞ્જીવન્મુક્તા મહાવ્રતાઃ ॥ ૭ ॥

કથાપ્રસાદ્ગ એવાસીત્તત્ર વિપ્રસમાગમે ।

જમદગ્નિસ્તુ પપ્રચ્છ મુનીનેવં સમાસ્થિતઃ ॥ ૮ ॥

જમદગ્નિરુવાચ ।

સન્દેહોડસ્તિ મહાભાગા મમ ચેતસિ તાપસાઃ ।

સમાજેષુ મુનીનાં વૈ નિઃસન્દેહો ભવામ્યહમ્ ॥ ૯ ॥

બ્રહ્મા વિષ્ણુસ્તથા રુદ્રો મધવા વરુણોડનલઃ ।

કુબેરઃ પવનસ્ત્વષ્ટા સેનાનીશ્ચ ગણાધિપઃ ॥ ૧૦ ॥

સૂર્યોડશ્ચિનૌ ભગઃ પૂષા નિશાનાથો ગ્રહાસ્તથા ।

આરાધનીયતમઃ કોડત્ર વાઞ્છિતાર્થકલપ્રદઃ ॥ ૧૧ ॥

સુખસેવ્યશ્ચ સતતં ચાશુતોષશ્ચ માનદાઃ ।

બ્રુવન્તુ મુનયઃ શીઘ્રં સર્વજ્ઞાઃ સંશિતવ્રતાઃ ॥ ૧૨ ॥

એવં પ્રશ્ને કૃતે તત્ર લોમશો વાક્યમબ્રવીત્ ।

જમદગ્ને શ્ૃણુષ્વૈતદ્યત્પૃષ્ઠં વૈ ત્વયાડધુના ॥ ૧૩ ॥

સેવનીયતમા શક્તિઃ સર્વેષાં શુભમિચ્છતામ્ ।

પરા પ્રકૃતિરાદ્યા ચ સર્વગા સર્વદા શિવા ॥ ૧૪ ॥

દેવાનાં જનની સૈવ બ્રહ્માદીનાં મહાત્મનામ્ ।

આદિપ્રકૃતિમૂલં સા સંસારપાદપસ્ય વૈ ॥ ૧૫ ॥

સ્મૃતા ચોચ્ચારિતા દેવી દદાતિ કિલ વાઞ્છિતમ્ ।

સર્વદૈવાર્દ્રચિત્તા સા વરદાનાય સેવિતા ॥ ૧૬ ॥

ઇતિહાસં પ્રવક્ષ્યામિ શ્ૃણુવન્તુ મુનયઃ શુભમ્ ।

अक्षरोञ्च्यारशादेव यथा प्राप्तं द्विजेन वै ॥ १७ ॥
 कोसलेषु द्विजः कश्चिदेवदत्तेति विश्रुतः ।
 अनपत्यश्चकारेष्टि पुत्राय विधिपूर्वकम् ॥ १८ ॥
 तमसातीरमास्थाय कृत्वा माण्डपमुत्तमम् ।
 द्विजनाडूय वेदज्ञान्स्त्रकर्मविशारदान् ॥ १९ ॥
 कृत्वा वेदीं विधानेन स्थापयित्वा विभावसून् ।
 पुत्रेष्टिं विधिवत्तत्र यकार द्विजसत्तमः ॥ २० ॥
 ब्रह्मार्णं कल्पयामास सुडोत्रं मुनिसत्तमम् ।
 अध्वर्युं याज्ञवल्क्यं च डोतारं च बृहस्पतिम् ॥ २१ ॥
 प्रस्तोतारं तथा पैलमुद्रातारं च गोभिलम् ।
 सभ्यानन्यान्मुनीन्कृत्वा विधिवत्प्रददौ वसु ॥ २२ ॥
 उद्राता सामगः श्रेष्ठः सप्तस्वरसमन्वितम् ।
 रथन्तरमगायत्तु स्वरितेन समन्वितम् ॥ २३ ॥
 तदाऽस्य स्वरभङ्गोऽभूत्कृते श्वासे मुहुर्मुहुः ।
 देवदत्तश्चुकोपाशु गोभिलं प्रत्युवाच च ॥ २४ ॥
 मूर्धोऽसि मुनिमुण्याद्ये स्वरभङ्गस्त्वया कृतः ।
 काम्यकर्मणि सञ्जाते पुत्रार्थं यजतश्च मे ॥ २५ ॥
 गोभिलस्तु तदोवाच देवदत्तं सुकोपितः ।
 मूर्धस्ते भविता पुत्रः शठः शब्दविवर्जितः ॥ २६ ॥
 सर्वप्राणिशरीरे तु श्वासोऽश्ववासः सुदुर्गन्धः ।
 न मेऽत्र दूषणं किञ्चित्स्वरभङ्गे मडामते ॥ २७ ॥
 तश्श्रुत्वा वचनं तस्य गोभिलस्य मडात्मनः ।
 शापाद्भीतो देवदत्तस्तमुवाचातिदुःषितः ॥ २८ ॥
 कथं कुद्भोऽसि विप्रेन्द्र वृथा मयि निरागसि ।
 अक्रोधना हि मुनयो भवन्ति सुभेदाः सदा ॥ २९ ॥
 स्वल्पेऽपराधे विप्रेन्द्र कथं शप्तस्त्वया ह्यहम् ।
 अपुत्रोऽहं सुतमः प्राङ् तापयुक्तः पुनः कृतः ॥ ३० ॥

मूर्धपुत्राद्यपुत्रत्वं वरं वेदविद्यो विदुः ।
 तथापि ब्राह्मणो मूर्धः सर्वेषां निन्द्य येव हि ॥ ३१ ॥
 पशुवच्छूद्रवश्यैव न योग्यः सर्वकर्मसु ।
 किं करोमीह मूर्धोऽपुत्रेण द्विजसत्तम ॥ ३२ ॥
 यथा शूद्रस्तथा मूर्धो ब्राह्मणो नात्र संशयः ।
 न पूजार्हो न दानार्हो निन्द्यश्च सर्वकर्मसु ॥ ३३ ॥
 देशे वै वसमानश्च ब्राह्मणो वेदवर्जितः ।
 करदः शूद्रवश्यैव मन्तव्यः स यत्नमूज ॥ ३४ ॥
 नासने पितृकार्येषु देवकार्येषु स द्विजः ।
 मूर्धः समुपवेश्यश्च कार्यश्च क्वलमिच्छता ॥ ३५ ॥
 राज्ञा शूद्रसमो ज्ञेयो न योज्यः सर्वकर्मसु ।
 कर्षकस्तु द्विजः कार्यो ब्राह्मणो वेदवर्जितः ॥ ३६ ॥
 विना विप्रेण कर्तव्यं श्राद्धं कुशयटेन वै ।
 न तु विप्रेण मूर्धोऽपुत्रेण श्राद्धं कार्यं कदाचन ॥ ३७ ॥
 आढाराद्यधिकं यान्नं न दातव्यमपण्डिते ।
 दाता नरकमाप्नोति त्रिडीता तु विशेषतः ॥ ३८ ॥
 धिगाज्यं तस्य राज्ञो वै यस्य देशेऽभुधा जनाः ।
 पूज्यन्ते ब्राह्मणा मूर्धा दानमानादिः करिषि ॥ ३९ ॥
 आसने पूजने दाने यत्र भेदो न याएवपि ।
 मूर्धपण्डितयोर्भेदो ज्ञातव्यो विबुधेन वै ॥ ४० ॥
 मूर्धा यत्र सुगर्विष्ठा दानमानपरिग्रहैः ।
 तस्मिन्देशे न वस्तव्यं पण्डितेन कथञ्चन ॥ ४१ ॥
 असतामुपकाराय दुर्जनानां विभूतयः ।
 पियुमन्तः कृत्वाऽपि काङ्क्षेवोपभुज्यते ॥ ४२ ॥
 भुक्तवान्नं वेदविद्विप्रो वेदाभ्यासं करोति वै ।
 कीडन्ति पूर्वजास्तस्य स्वर्गं प्रमुद्विताः किल ॥ ४३ ॥
 गोभिलातः विमुक्तं वै त्वया वेदविद्वत्तम ।
 संसारे मूर्धपुत्रत्वं मरणाद्यतिगर्हितम् ॥ ४४ ॥

कृपां कुरु मडाभाग शापस्थानुग्रहं प्रति ।
 दीनोद्धारणशक्तोऽसि पतामि तव पादयोः ॥ ४५ ॥
 लोमश उवाच ।
 धृत्युक्त्वा देवदत्तस्तु पतितस्तस्य पादयोः ।
 स्तुवन्दीनलुदत्यर्थं कृपाणः साश्रुलोचनः ॥ ४६ ॥
 गोभिलस्तु तदा तत्र दृष्ट्वा तं दीनयेतसम् ।
 क्षणकोपा मडान्तो वै पापिष्ठाः कल्पकोपनाः ॥ ४७ ॥
 जलं स्वभावतः शीतं पावकातपयोगतः ।
 उष्णं भवति तश्छीघ्रं तद्धिना शिशिरं भवेत् ॥ ४८ ॥
 दयावान्गोभिलस्त्वाह देवदत्तं सुदुःभितम् ।
 भूर्धो भूत्वा सुतस्ते वै विद्वानपि भविष्यति ॥ ४९ ॥
 धृति दत्तवरः सोऽथ मुदितोऽभूद्भूद्विजर्षभः ।
 धृष्टिं समाप्य विप्रा-वै विससर्ज यथाविधि ॥ ५० ॥
 कालेन कियता तस्य भार्या रुपमती सती ।
 गर्भं दधार काले सा रोहिणी रोहिणीसमा ॥ ५१ ॥
 गर्भाधानादिकं कर्म यकार विधिवद्भूविजः ।
 पुंसवनविधानञ्च शृङ्गारकरणं तथा ॥ ५२ ॥
 सीमन्तोन्नयनञ्चैव कृतं वेदविधानतः ।
 ददौ दानानि मुदितो मत्वेष्टिं सकृत्वा तथा ॥ ५३ ॥
 शुभेऽह्नि सुषुप्ते पुत्रं रोहिणी रोहिणीयुते ।
 दिने लगे शुभेऽत्यर्थं जातकर्म यकार सः ॥ ५४ ॥
 पुत्रदर्शनकं कृत्वा नामकर्म यकार य ।
 उत्तथ्य धृति पुत्रस्य कृतं नाम पुराविदा ॥ ५५ ॥
 स याष्टमे तथा वर्षे शुभे वै शुभवासरे ।
 तस्थोपनयनं कर्म यकार विधिवत्पिता ॥ ५६ ॥
 वेदमध्यापयामास गुरुस्तं वै व्रते स्थितम् ।
 नोश्च्यार तथोतथ्यः संस्थितो मुग्धवत्तदा ॥ ५७ ॥

બહુધા પાઠિતઃ પિત્રા ન દધાર મતિં શઠઃ ।
 મૂઢવત્તિષ્ઠતેડત્યર્થં તં શુશોચ પિતા તદા ॥ ૫૮ ॥
 એવં કુર્વન્સદાડભ્યાસં જાતો દ્વાદશવાર્ષિકઃ ।
 ન વેદ વિધિવત્કર્તુ સન્ધ્યાવન્નકં વિધિમ્ ॥ ૫૯ ॥
 મૂર્ખોડભૂદિતિ લોકેષુ ગતા વાર્તાડતિવિસ્તરા ।
 બ્રાહ્મણેષુ ચ સર્વેષુ તાપસેષ્વિતરેષુ ચ ॥ ૬૦ ॥
 જહાસ લોકસ્તં વિપ્રં યત્ર તત્ર ગતં મુને ।
 પિતા માતા નિનિન્દાથ મૂર્ખં તમતિભર્ત્સયન્ ॥ ૬૧ ॥
 નિન્દિતોડથ જનૈઃ કામં પિતૃભ્યામથ બાન્ધવૈઃ ।
 વૈરાગ્યમગમદ્વિપ્રો જગામ વનમપ્યસૌ ॥ ૬૨ ॥
 અન્ધો વરસ્તથા પડ્ગુર્ન મૂર્ખસ્તુ વરઃ સુતઃ ।
 ઇત્યુક્તોડસૌ પિતૃભ્યાં વૈ વિવેશ કાનનં પ્રતિ ॥ ૬૩ ॥
 ગડ્ગાતીરે શુભે સ્થાને કૃત્વોટજમનુત્તમમ્ ।
 વન્ધ્યાં વૃત્તિં ચ સહુલ્ય સ્થિતસ્તત્ર સમાહિતઃ ॥ ૬૪ ॥
 નિયમં ચ પરં કૃત્વા નાસત્યં પ્રબ્રવીમ્યહમ્ ।
 સ્થિતસ્તત્રાશ્રમે રમ્યે બ્રહ્મચર્યવ્રતો હિ સઃ ॥ ૬૫ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં સંહિતાયાં
 તૃતીયસ્કન્ધે સત્યવ્રતાપ્યાનવર્ણનં નામ દશમોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૧૦ ॥

૩.૧૧ એકાદશોડધ્યાયઃ । સત્યવ્રતાપ્યાનવર્ણનમ્ ।

લોમશ ઉવાચ ।
 ન વેદાધ્યયનં કિઞ્ચિજજાનાતિ ન જપં તથા ।
 ધ્યાનં ન દેવતાનાગ્ય ન ચૈવારાધનં તથા ॥ ૧ ॥
 નાસનં વેદ વિપ્રોડસો પ્રાણાયામં તથા પુનઃ ।
 પ્રત્યાહારં તુ નો વેદ ભૂતશુદ્ધિગ્ય કારણમ્ ॥ ૨ ॥
 ન મન્ત્રકીલકં જાપ્યં ગાયત્રીગ્ય ન વેદ સઃ ।
 શૌચ્યં સ્નાનવિધિગ્યૈવ તથાચમનકં પુનઃ ॥ ૩ ॥
 પ્રાણાગ્નિહોત્રં નો વેદ બલિદાનં ન ચાતિથિમ્ ।

न सन्ध्यां समिधो लोमं विवेद्य य तथा मुनिः ॥ ४ ॥

सोऽकरोत्प्रातरुत्थाय यत्किञ्चिदन्तधावनम् ।

स्नानं य शूद्रवत्तत्र गङ्गायां मन्त्रवर्जितम् ॥ ५ ॥

कुलान्यादाय वन्यानि मध्यान्डेऽपि यदृच्छया ।

भक्ष्याभक्ष्यपरिज्ञानं न जानाति शठस्तथा ॥ ६ ॥

सत्यं भ्रूते स्थितस्तत्र नानृतं वदते पुनः ।

जनैः सत्यतपा नाम कृतमस्य द्विजस्य वै ॥ ७ ॥

नाडितं कस्यचित्कुर्यान्न तथाऽविडितं क्वचित् ।

सुभं स्वपिति तत्रैव निर्भयश्चिन्तयन्निति ॥ ८ ॥

कदा मे मरणं भावि दुःखं ज्वामि कानने ।

ज्वावितं धिक्ख्य भूर्भस्य तरसा मरणं ध्रुवम् ॥ ९ ॥

दैवेनालं कृतो भूर्भो नान्योऽत्र कारणं मम ।

प्राप्य यैवोत्तमं जन्म वृथा जातं ममाधुना ॥ १० ॥

यथा वन्ध्या सुतृपा य यथा वा निष्कूलो द्रुमः ।

अदृग्घटोऽसौ धेनुश्च तथाऽलं निष्कूलः कृतः ॥ ११ ॥

किं नु निन्दाभ्यलं दैवं नूनं कर्म ममेदृशम् ।

न दत्तं पुस्तकं कृत्वा ब्राह्मणाय मलात्मने ॥ १२ ॥

न वै विद्या मया दत्ता पूर्वजन्मनि निर्मला ।

तेनालं कर्मयोगेन शठोऽस्मि य द्विजाधमः ॥ १३ ॥

न य तीर्थे तपस्तमं सेविता न य साधवः ।

न द्विजाः पूजिता द्रव्यैस्तेन जातोऽस्मि दृष्टधीः ॥ १४ ॥

वर्तन्ते मुनिपुत्राश्च वेदशास्त्रार्थपारगाः ।

अलं सुमूढः सञ्जातो दैवयोगेन केनचित् ॥ १५ ॥

न जानामि तपस्तमुं किं करोमि सुसाधनम् ।

मिथ्यायं मेऽत्र सङ्कल्पो न मे भाग्यं शुभं किल ॥ १६ ॥

दैवमेव परं मन्ये धिक्पौरुषमनर्थकम् ।

वृथा श्रमकृतं कार्यं दैवाद्भवति सर्वथा ॥ १७ ॥

भ्रष्टा विष्णुश्च रुद्रश्च शङ्कायाः किल देवताः ।
 कालस्य वशगाः सर्वे कालो हि दुरतिक्रमः ॥ १८ ॥
 अवेद्विधान्वितर्कस्तु कुर्वाणोऽडर्निशं द्विजः ।
 स्थितस्तत्राश्रमे तीरे जन्डव्याः पावने स्थले ॥ १९ ॥
 विरक्तः स तु सञ्जातः स्थितस्तत्राश्रमे द्विजः ।
 कालातिवाहनं शान्तश्चकार विजने वने ॥ २० ॥
 अवेदं स्थितस्य तु वने विमलोदके वै
 वर्षाणि तत्र नवपञ्च गतानि कामम् ।
 नाराधनं न च जपं न विवेद मन्त्रं
 कालातिवाहनमसौ कृतवान् वने वै ॥ २१ ॥
 जनाति तस्य विततं प्रतमेव लोकाः
 सत्यं वदत्यपि मुनिः किल नामजातम् ।
 जातं यशश्च सकलेषु जनेषु कामं
 सत्यप्रतोऽयमनिशं न मृषाभिभाषी ॥ २२ ॥
 तत्रैकदा तु मृगयां रममाणो अवे
 प्राप्तो निषादनिशठो धृतयापभाणः ।
 क्रीडन् वनेऽतिविपुले यमतुल्यदेलः
 कूराकृतिर्जनकर्मणि यातिदक्षः ॥ २३ ॥
 तेनातिकृष्टेन शरेण विद्धः
 कोलः किरातेन धनुर्धरेण ।
 पलायमानो भयविह्वलश्च
 मुनेः समीपं विद्रुतो जगाम ॥ २४ ॥
 विकम्पमानो रुधिरार्द्रदेलो
 यदा जगामाश्रममाप्लवं वै ।
 कालस्तदातीव द्यार्द्रभावं
 प्राप्तो मुनिस्तत्र समीक्ष्य दीनम् ॥ २५ ॥
 अत्रे प्रजन्तं रुधिरार्द्रदेलं
 दृष्ट्वा मुनिः सूकरमाशु विद्धम् ।
 द्याभिवेशादतिकम्पमानः

सारस्वतं बीजमथोच्च्यार ॥ २६ ॥

अज्ञातपूर्वं य तथाश्रुतञ्च
 दैवान्मुष्पे वै समुपागतञ्च ।
 न ज्ञातवान्बीजमसौ विमूढो
 ममज्ज शोके स मुनिर्महात्मा ॥ २७ ॥

कोलः प्रविश्याम्रममाऽलं तद्
 गतो निकुञ्जे प्रविलीय गूढम् ।
 अप्राप्तमार्गो दृढनिर्विण्णचेताः
 प्रवेपमानः शरपीडितत्वात् ॥ २८ ॥

ततः क्षणादाकरणान्तकृष्टं
 यापं दधानोऽतिकरालदेलः ।
 प्राप्तस्तदन्ते स य मृग्यमाणो
 निषादराजः किल काल एव ॥ २९ ॥

दृष्ट्वा मुनिं तत्र कुशासने स्थितं
 नाम्ना तु सत्यप्रतमद्वितीयम् ।
 व्याधः प्राणम्य प्रमुष्पे स्थितोऽसौ
 पप्रच्छ कोलः क्व गतो द्विजेश ॥ ३० ॥

जनामि तेऽलं सुप्रतं प्रसिद्धं
 तेनाद्य पृथ्णे मम आणविद्धः ।
 क्षुधार्दितं मे सकलं कुटुम्बं
 विभर्तुकामः किल आगतोऽस्मि ॥ ३१ ॥

वृत्तिर्ममैषा विछिता विधात्रा
 नान्याऽस्ति विप्रेन्द्र ऋतं अवीमि ।
 भर्तव्यमेवेळ कुटुम्बमज्जसा
 केनाप्युपायेन शुभाशुभेन ॥ ३२ ॥

सत्यं अवीत्वद्य सत्यप्रतोऽसि
 क्षुधातुरो वर्तते पोष्यवर्गः ।
 क्वासो गतः सूकरो आणविद्धः
 पृथ्णाम्यलं वाऽव ब्रूहि तूर्णम् ॥ ३३ ॥

તેનેતિ પૃષ્ઠઃ સ મુનિર્મહાત્મા
વિતર્કમગ્નઃ પ્રબભૂવ કામમ્ ।
સત્યવ્રતં મેડઘ ભવેન્ન ભગ્નં
ન દૃષ્ટ ઇત્યુચ્ચરિતેન કિં વૈ ॥ ૩૪ ॥

ગતોડત્ર કોલઃ શરવિહ્વદેહઃ
કથં બ્રવીમ્યઘ મૃષાડમૃષા વા ।
ક્ષુધાર્દિતોડયં પરિપૃચ્છતીવ
દૃષ્ટ્વા હનિષ્યત્યપિ સૂકરં વૈ ॥ ૩૫ ॥

સત્યં ન સત્યં ખલુ યત્ર હિંસા
દયાન્વિતં ચાનૃતમેવ સત્યમ્ ।
હિતં નરાણાં ભવતીહ યેન
તદેવ સત્યં ન તથાડન્યથૈવ ॥ ૩૬ ॥

હિતં કથં સ્યાદુભયોર્વિરુહ્વયો-
સ્તદુત્તરં કિં ન યથા મૃષા વચઃ ।
વિચારયન્વાડવ ધર્મસકુટે
ન પ્રાપ વક્તું વચનં યથોચિતમ્ ॥ ૩૭ ॥

બાણાહતં વીક્ષ્ય દયાન્વિતગ્ચ
કોલં તદન્તે સમુદાહૃતં વચઃ ।
તેન પ્રસન્ના નિજબીજતઃ શિવા
વિદ્યાં દુરાપાં પ્રદદૌ ચ તસ્મૈ ॥ ૩૮ ॥

બીજોચ્ચારણતો દેવ્યા વિદ્યા પ્રસ્ફુરિતાખિલા ।
વાલ્મીકેશ્ચ યથાપૂર્વં તથા સ હ્યભવત્કવિઃ ॥ ૩૯ ॥

તમુવાચ દ્વિજો વ્યાધં સમ્મુખસ્થં ધનુર્ધરમ્ ।
સત્યકામસ્તુ ધર્માત્મા શ્લોકમેકં દયાપરઃ ॥ ૪૦ ॥

યા પશ્યતિ ન સા બ્રૂતે યા બ્રૂતે સા ન પશ્યતિ ।
અહો વ્યાધ સ્વકાર્યાર્થિન્ કિં પૃચ્છસિ પુનઃ પુનઃ ॥ ૪૧ ॥

ઇત્યુક્તસ્તુ તદા તેન ગતોડસૌ પશુહા પુનઃ ।
નિરાશઃ સૂકરે તસ્મિન્પરાવૃત્તો નિજાલયે ॥ ૪૨ ॥

બ્રાહ્મણસ્તુ કવિર્જાતઃ પ્રાચેતસ ઇવાપરઃ ।

प्रसिद्धः सर्वलोकेषु नाम्ना सत्यप्रतो द्विजः ॥ ४३ ॥

सारस्वतं ततो भीजं जजाप विधिपूर्वकम् ।

पण्डितश्चातिविभ्यातो द्विजोऽसौ धरणीतले ॥ ४४ ॥

प्रतिपर्वसु गायन्ति ब्राह्मणानां यद्यशः सदा ।

आभ्यानं यातिविस्तीर्णं स्तुवन्ति मुनयः किल ॥ ४५ ॥

तच्छ्रुत्वा सदनं तस्य समागम्य तदाश्रमे ।

येन त्यक्तः पुरा तेन गृहं नीतोऽतिमानितः ॥ ४६ ॥

तस्माद्राजसदा सेव्या पूजनीया य भक्तितः ।

आदिशक्तिः परा देवी जगतां कारुणं हि सा ॥ ४७ ॥

तस्या यज्ञं महाराज कुरु वेदविधानतः ।

सर्वकामप्रदं नित्यं निश्चयं कथितं पुरा ॥ ४८ ॥

स्मृता सम्पूजिता भक्त्या ध्याता योय्यारिता स्तुता ।

ददाति वाञ्छितानर्थान्कार्यदा तेन कीर्त्यते ॥ ४९ ॥

अनुभावमिदं राजन् कर्तव्यं सर्वथा बुधैः ।

दृष्ट्वा रोगयुतान्दीनान्सुधितान्निर्धनाञ्छान् ॥ ५० ॥

जनानातास्तथा भूर्मान्पीडितान्चैरिभिः सदा ।

दासानाज्ञाकरान्सुद्रान्विकलान्विह्वलानथ ॥ ५१ ॥

अतृप्तान्भोजने भोगे सदातान्जितेन्द्रियान् ।

तृषणाधिकानशक्तांश्च सदाधिपरिपीडितान् ॥ ५२ ॥

तथा विभवसम्पन्नान् पुत्रपौत्रविवर्धनान् ।

पुष्टदेहांश्च सम्भोगैः संयुतान्वेदवादिनः ॥ ५३ ॥

राजलक्ष्या युताञ्छूरान्वशीकृतजनानथ ।

स्वजनैरवियुक्तांश्च सर्वलक्षणालक्षितान् ॥ ५४ ॥

व्यतिरेकान्वयाभ्यां य विद्येतव्यं विद्यक्षाणैः ।

ओम्भिर्न पूजिता देवी सर्वार्थकृलदा शिवा ॥ ५५ ॥

समाराधिता य तथा नृभिरेभिः सदाम्बिका ।

यतोऽमी सुप्तिनः सर्वे संसारेऽस्मिन् संशयः ॥ ५६ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ રાજઞ્છ્રુતં તત્ર મયા મુનિસમાગમે ।

લોમશસ્ય મુખાહામં દેવીમાહાત્મ્યમુત્તમમ્ ॥ ૫૭ ॥

ઇતિ સચ્ચિન્ત્ય રાજેન્દ્ર કર્તવ્યં ચ સદાર્યનમ્ ।

ભક્ત્યા પરમયા દેવ્યાઃ પ્રીત્યા ચ પુરુષર્ષભ ॥ ૫૮ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં

તૃતીયસ્કન્ધે સત્યવ્રતાખ્યાનવર્ણનં નામૈકાદશોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૧૧ ॥

૩.૧૨ દ્વાદશોડધ્યાયઃ । અમ્બાયજ્ઞાવિધિવર્ણનમ્ ।

રાજોવાચ ।

વદ યજ્ઞવિધિં સમ્યગ્દેવ્યાસ્તસ્યાઃ સમન્તતઃ ।

શ્રુત્વા કરોમ્યહં સ્વામિન્યથાશક્તિ ણ્યતન્દ્રિતઃ ॥ ૧ ॥

પૂજાવિધિં ચ મન્ત્રાંશ્ચ હોમદ્રવ્યમસંશયમ્ ।

બ્રાહ્મણાઃ કતિસંગ્રહ્યાશ્ચ દક્ષિણાશ્ચતથા પુનઃ ॥ ૨ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

શ્ુણુ રાજન્ પ્રવક્ષ્યામિ દેવ્યા યજ્ઞં વિધાનતઃ ।

ત્રિવિધં તુ સદા જ્ઞેયં વિધિદૃષ્ટેન કર્મણા ॥ ૩ ॥

સાત્વિકં રાજસં ચૈવ તામસં ચ તથાપરમ્ ।

મુનીનાં સાત્વિકં પ્રોક્તં નૃપાણાં રાજસં સ્મૃતમ્ ॥ ૪ ॥

તામસં રાક્ષસાનાં વૈ જ્ઞાનિનાં તુ ગુણોજ્જિતમ્ ।

વિમુક્તાનાં જ્ઞાનમયં વિસ્તરાત્પ્રબ્રવીમિ તે ॥ ૫ ॥

દેશઃ કાલસ્તથા દ્રવ્યં મન્ત્રાશ્ચ બ્રાહ્મણાસ્તથા ।

શ્રદ્ધા ચ સાત્વકી યત્ર તં યજ્ઞં સાત્વિકં વિદુઃ ॥ ૬ ॥

દ્રવ્યશુદ્ધિઃ ક્રિયાશુદ્ધિર્મન્ત્રશુદ્ધિશ્ચ ભૂમિપ ।

ભવેદાદિ તદા પૂર્ણા ફલં ભવતિ નાન્યથા ॥ ૭ ॥

અન્યાયોપાર્જિતેનૈવ કર્તવ્યં સુકૃતં કૃતમ્ ।

ન કીર્તિશિહ લોકે ચ પરલોકે ન તદ્ફલમ્ ॥ ૮ ॥

તસ્માન્ન્યાયાર્જિતેનૈવ કર્તવ્યં સુકૃતં સદા ।

यशसे परलोकाय भवत्येव सुभाय च ॥ ९ ॥
 प्रत्यक्षं तव राजेन्द्र पाण्डवैस्तु मभः कृतः ।
 राजसूयः कृतुवरः समाप्तवरदक्षिणः ॥ १० ॥
 यत्र साक्षाद्भृशः कृष्णो यादवेन्द्रो मडामनाः ।
 ब्राह्मणाः पूर्णविद्याश्च भारद्वाजादयस्तथा ॥ ११ ॥
 कृत्वा यज्ञं सुसम्पूर्णां मासमात्रेण पाण्डवैः ।
 प्राप्तं मडत्तरं कष्टं वनवासश्च दारुणः ॥ १२ ॥
 पीडनञ्चैव पाञ्चाल्यास्तथा धूते पराजयः ।
 वनवासो मडत्तष्टं क्व गतं मभ्रजं क्लमम् ॥ १३ ॥
 दासत्वञ्च विराटस्य कृतं सर्वमडात्मभिः ।
 कीयकेन परिक्लिष्टा द्रौपदी च प्रमद्वरा ॥ १४ ॥
 आशीर्वादा द्विजातीनां क्व गताः शुद्धयेतसाम् ।
 भक्तिर्वा वासुदेवस्य क्व गता तत्र सकुटे ॥ १५ ॥
 न रक्षिता तदा भाला केनापि द्रुपदात्मजा ।
 प्राप्तकेशग्रहा काले साध्वी च वरवर्णिनी ॥ १६ ॥
 किमत्र चिन्तनीयं वै धर्मवैगुण्यकारणम् ।
 केशवे सति देवेशे धर्मपुत्रे युधिष्ठिरे ॥ १७ ॥
 भवितव्यमिति प्रोक्ते निष्कलः स्यात्तदागमः ।
 वेदमन्त्रास्तथान्ये च वितथाः स्युरसंशयम् ॥ १८ ॥
 साधनं निष्कलं सर्वमुपायश्च निरर्थकः ।
 भवितव्यं भवत्येव वयने प्रतिपादके ॥ १९ ॥
 आगमोऽप्यर्थवादः स्याच्छ्रियाः सर्वा निरर्थकाः ।
 स्वगार्थञ्च तपो व्यर्थं वर्णधर्मश्च वै तथा ॥ २० ॥
 सर्वं प्रमाणं व्यर्थं स्याद्भवितव्ये कृते लुटि ।
 उभयञ्चापि मन्तव्यं द्वैवं योपाय एव च ॥ २१ ॥
 कृते कर्मणि चेत्सिद्धिर्विपरिता यदा भवेत् ।
 वैगुण्यं कल्पनीयं स्यात्प्राज्ञैः पण्डितमौलिभिः ॥ २२ ॥

तत्कर्म बहुधा प्रोक्तं विद्मद्भिः कर्मकारिभिः ।
 कर्तृभेदान्मन्त्रभेदाद्द्रव्यभेदात्तथा पुनः ॥ २३ ॥
 यथा मघवता पूर्वं विश्वरूपो वृत्तो गुरुः ।
 विपरीतं कृतं तेन कर्म मातृङ्गिताय वै ॥ २४ ॥
 देवेभ्यो दानवेभ्यस्तु स्वस्तीत्युक्त्वा पुनः पुनः ।
 असुरा मातृपक्षीयाः कृतं तेषाञ्च रक्षाणाम् ॥ २५ ॥
 दैत्यान् दृष्ट्वा तिसम्पुष्टांश्चुकोप मघवा तदा ।
 शिरांसि तस्य वज्रेण चिच्छेद तरसा हरिः ॥ २६ ॥
 क्रियावैगुण्यमत्रैव कर्तृभेदादसंशयम् ।
 नोचेत्यञ्चालराजेन रोषेणापि कृता क्रिया ॥ २७ ॥
 भारद्वाजविनाशाय पुत्रस्थोत्पादनाय च ।
 धृष्टद्युम्नः समुत्पन्नो वेदिमध्याख्य द्रौपदी ॥ २८ ॥
 पुरा दशरथेनापि पुत्रेष्टिस्तु कृता यदा ।
 अपुत्रस्य सुतास्तस्य यत्वारः सम्प्रजज्ञिरे ॥ २९ ॥
 अतः क्रिया कृता युक्त्या सिद्धिदा सर्वथा भवेत् ।
 अयुक्त्या विपरिता स्यात्सर्वथा नृपसत्तम ॥ ३० ॥
 पाण्डवानां यथा यज्ञे किञ्चिद्देगुण्ययोगतः ।
 विपरीतं कृतं प्राप्तं निर्जितास्ते दुरोधरे ॥ ३१ ॥
 सत्यवादी तथा राजन् धर्मपुत्रो युधिष्ठिरः ।
 द्रौपदी च तथा साध्वी तथा-येभ्यनुजः शुभाः ॥ ३२ ॥
 कुद्रव्ययोगाद्देगुण्यं समुत्पन्नं मभेऽथवा ।
 साभिमानैः कृताद्वापि दूषणं समुपस्थितम् ॥ ३३ ॥
 सात्त्विकस्तु मडाराज दुर्लभो वै मभः स्मृतः ।
 वैभानसमुनीनां हि विडितोऽसौ मडामभः ॥ ३४ ॥
 सात्त्विकं भोजनं ये वै नित्यं कुर्वन्ति तापसाः ।
 न्यायार्जितञ्च वन्यञ्च तथा ऋष्यं सुसंस्कृतम् ॥ ३५ ॥
 पुरोडाशपरा नित्यं विधूपा मन्त्रपूर्वकाः ।
 श्रद्धाधिका मभा राजन् सात्त्विकाः परमाः स्मृताः ॥ ३६ ॥

राजसा द्रव्यबहुलाः सयूपाश्च सुसंस्कृताः ।
 क्षत्रियाणां विशाञ्चैव साभिमानाश्च वै मभाः ॥ ३७ ॥
 तामसा दानवानां वै सकोपा मध्वर्धकाः ।
 सामर्षाः संस्कृताः कूरा मभाः प्रोक्ता महात्मभिः ॥ ३८ ॥
 मुनीनां मोक्षकामानां विरक्तानां महात्मनाम् ।
 मानसस्तु स्मृतौ यागः सर्वसाधनसंयुतः ॥ ३९ ॥
 अन्येषु सर्वयज्ञेषु किञ्चिन्न्यूनं भवेदपि ।
 द्रव्येण श्रद्धया वाऽपि क्षियया ब्राह्मणैस्तथा ॥ ४० ॥
 देशकालपृथग्द्रव्यसाधनैः सकलैस्तथा ।
 नान्यो भवति पूर्वो वै तथा भवति मानसः ॥ ४१ ॥
 प्रथमं तु मनः शोध्यं कर्तव्यं गुणवर्जितम् ।
 शुद्धे मनसि देहो वै शुद्ध एव न संशयः ॥ ४२ ॥
 छन्द्रियार्थपरित्यक्तं यदा जातं मनः शुचि ।
 तदा तस्य मभस्यासौ प्रभवेदधिकारवान् ॥ ४३ ॥
 तदाऽसौ माण्डपं कृत्वा बहुयोजनविस्तृतम् ।
 स्तम्भैश्च विपुलैः श्लक्ष्णैर्यज्ञियद्रुमसम्भवैः ॥ ४४ ॥
 वेदी च विशदं तत्र मनसा परिकल्पयेत् ।
 अग्रयोऽपि तथा स्थाप्या विधिवन्मनसा किल ॥ ४५ ॥
 ब्राह्मणानाञ्च वरुणां तथैव प्रतिपाद्य च ।
 ब्रह्माध्वर्युस्तथा ढोता प्रस्तोता विधिपूर्वकम् ॥ ४६ ॥
 उद्गाता प्रतिहर्ता च सभ्याश्चान्ये यथाविधि ।
 पूजनीयाः प्रयत्नेन मनसैव द्विजोत्तमाः ॥ ४७ ॥
 प्राणोऽपानस्तथा व्यानः समानोदान एव च ।
 पावकाः पञ्च एवैते स्थाप्या वेधां विधानतः ॥ ४८ ॥
 गार्डपत्यस्तदा प्राणोऽपानश्चाहवनीयकः ।
 दक्षिणाग्निस्तथा व्यानः समानश्चावसथ्यकः ॥ ४९ ॥
 सभ्योदानः स्मृता ल्येते पावकाः परमोत्कटाः ।

द्रव्यञ्च मनसा भाव्यं निर्गुणं परमं शुचि ॥ ५० ॥
 मन एव तदा ढोता यजमानस्तथैव तत् ।
 यज्ञाधिदेवता ब्रह्म निर्गुणं च सनातनम् ॥ ५१ ॥
 इलदा निर्गुणा शक्तिः सदा निर्वेददा शिवा ।
 ब्रह्मविद्यापिलाधारा व्याप्य सर्वत्र संस्थिता ॥ ५२ ॥
 तद्दुद्देशेन तद्द्रव्यं दुनेत्राणाग्निषु द्विजः ।
 पश्चाच्छित्तं निरालम्बं कृत्वा प्राणानपि प्रभो ॥ ५३ ॥
 कुण्डलीमुपमार्गोण दुनेद्ब्रह्मणि शाश्वते ।
 स्वानुभूत्या स्वयं साक्षात्स्वात्मभूतां मलेश्वरीम् ॥ ५४ ॥
 समाधिर्नैव योगेन ध्यायेत्येतस्यनाकुलः ।
 सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि यात्मनि ॥ ५५ ॥
 यदा पश्यति भूतात्मा तदा पश्यति तां शिवाम् ।
 दृष्ट्वा तां ब्रह्मविद्भूयात्सख्येदानन्दरूपिणीम् ॥ ५६ ॥
 तदा मायादिकं सर्वं दग्धं भवति भूमिप ।
 प्रारब्धं कर्ममात्रं तु यावदेहं च तिष्ठति ॥ ५७ ॥
 श्रुवन्मुक्तस्तदा जातो मृतो मोक्षमवाप्नुयात् ।
 कृतकृत्यो भवेत्तात यो भजेज्जगदम्बिकाम् ॥ ५८ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन ध्येया श्रीभुवनेश्वरी ।
 श्रोतव्या सैव मन्तव्या गुरुवाक्यानुसारतः ॥ ५९ ॥
 राजन्नेवं कृतो यज्ञो मोक्षदो नात्र संशयः ।
 अन्ये यज्ञाः सकामास्तु प्रभवन्ति क्षयोन्मुखाः ॥ ६० ॥
 अग्निष्टोमेन विधिवत्स्वर्गकामो यजेदिति ।
 वेदानुशासनं चैतत्प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ६१ ॥
 क्षीणो पुण्ये मृत्युलोकं विशन्ति च यथामति ।
 तस्मात्तु मानसः श्रेष्ठो यज्ञोऽप्यक्षय एव सः ॥ ६२ ॥
 न राज्ञा साधितुं योग्यो मण्डसौ जयमिच्छता ।
 तामसस्तु कृतः पूर्वं सर्पयज्ञस्त्वयाधुना ॥ ६३ ॥

वैरं निर्वाहितं राजंस्तक्षकस्य दुरात्मनः ।
यत्कृते निडताः सर्पास्त्वयाऽग्नौ कोटिशः परे ॥ ६४ ॥

देवीयज्ञं कुरुष्व्याद्य विततं विधिपूर्वकम् ।
विष्णुना यः कृतः पूर्व सृष्ट्यादौ नृपसत्तम ॥ ६५ ॥

तथा त्वं कुरु राजेन्द्र विधिं ते प्रब्रवीम्यहम् ।
ब्राह्मणाः सन्ति राजेन्द्र विधिज्ञा वेदवित्तमाः ॥ ६६ ॥

देवीबीजविधानज्ञा मन्त्रमार्गवियक्षाणाः ।
याजकास्ते भविष्यन्ति यजमानस्त्वमेव हि ॥ ६७ ॥

कृत्वा यज्ञं विधानेन दत्त्वा पुण्यं मप्यार्जितम् ।
समुद्भर मछाराज पितरं दूर्गातिङ्गतम् ॥ ६८ ॥

विप्रावमानजं पापं दूर्घटे नरकप्रदम् ।
तथैव शापजो द्रोणः प्राप्तः पित्रा तवानघ ॥ ६९ ॥

तथा दूर्भरणं प्राप्तं सर्पदंशेन भूभुजा ।
अन्तराले तथा मृत्यूर्न भूमौ कुशासंस्तरे ॥ ७० ॥

न सङ्ग्रामे न गङ्गायां स्नानदानादिवर्जितम् ।
भरणं ते पितुस्तत्र सौधे जातं कुञ्जद्वज ॥ ७१ ॥

कृपणानि य सर्वाणि नरकस्य नृपोत्तम ।
तत्रैकं कारणं तस्य न जातं यातिदुर्लभम् ॥ ७२ ॥

यत्र यत्र स्थितःप्राणो ज्ञात्वा कालं समागतम् ।
साधनानामभावेऽपि ङ्यवशश्चातिसङ्घटे ॥ ७३ ॥

यदा निर्वेदमायाति मनसा निर्मलेन वै ।
पञ्चभूतात्मको देहो मम किञ्चात्र दुःखदम् ॥ ७४ ॥

पतत्वद्य यथाकामं मुक्तोऽहं निर्गुणोऽव्ययः ।
नाशात्मकानि तत्त्वानि तत्र का परिदेवना ॥ ७५ ॥

ब्रह्मैवाहं न संसारी सदा मुक्तः सनातनः ।
देहेन मम सम्बन्धः कर्मणा प्रतिपादितः ॥ ७६ ॥

तानि सर्वाणि मुक्तानि शुभानि येतराणि य ।
मनुष्यदेहयोगेन सुषुप्तुःभानुसाधनात् ॥ ७७ ॥

विमुक्तोऽतिभयाद्धोरादस्मात्संसारसङ्घटात् ।

ऽत्येवं चिन्त्यमानस्तु स्नानदानविवर्जितः ॥ ७८ ॥

मरणं येदवाप्नोति स मुञ्च्येज्जन्मदुःखतः ।

ओषा काष्ठा परा प्रोक्ता योगिनामपि दुर्लभा ॥ ७९ ॥

पिता ते नृपशार्दूल श्रुत्वा शापं द्विजोदितम् ।

देल्ले ममत्वं कृतवान्न निर्वेदमवाप्तवान् ॥ ८० ॥

नीरोगो मम देहोऽयं राजवं निहतकण्ठकम् ।

कथं श्रुवाम्यहं कामं मन्त्रज्ञानानयन्तु वै ॥ ८१ ॥

औषधं मणिमन्त्रं च यन्त्रं परमकं तथा ।

आरोहणं तथा सौधे कृतवानृपतिस्तदा ॥ ८२ ॥

न स्नानं न कृतं दानं न देव्याः स्मरणं कृतम् ।

न भूमौ शयनं यैव दैवं मत्वा परं तथा ॥ ८३ ॥

मग्नो मोहार्णवि घोरे मृतः सौधेऽडिना उतः ।

कृत्वा पापं कवेर्योगात्तापसस्यावमानजम् ॥ ८४ ॥

अवश्यमेव नरकमेतैराचरणैर्भवेत् ।

तस्मात्तं पितरं पापात्समुद्भूत नृपूत्तम ॥ ८५ ॥

सूत उवाच ।

ऽति श्रुत्वा वयस्तस्य व्यासस्यामिततेजसः ।

साश्रुकण्ठोऽतिदुःખार्तो बभूव जनमेजयः ॥ ८६ ॥

धिगिदं श्रुवितं मेऽद्य पिता मे नरके स्थितः ।

तत्करोमि यथैवाद्य स्वर्गं यात्युत्तरासुतः ॥ ८७ ॥

ऽति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशस्राडस्यां संछितायां

तृतीयस्कन्धे अम्बायज्ञविधिवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ३.१२ ॥

३.१३ त्रयोदशोऽध्यायः । विष्णुनानुष्ठानवर्णनम् ।

राजोवाच ।

ऽरिणा तु कथं यज्ञः कृतः पूर्वं पितामह ।

जगत्कारणरूपेण विष्णुना प्रभवविष्णुना ॥ १ ॥
के सहायास्तु तत्रासन्ब्राह्मणाः के महामते ।
ऋत्विजो वेदतत्त्वज्ञास्तन्मे ब्रूहि परन्तप ॥ २ ॥
पश्चात्करोम्यहं यज्ञं विधिदृष्टेन कर्मणा ।
श्रुत्वा विष्णुकृतं यागमग्निंकायाः समाहितः ॥ ३ ॥
व्यास उवाच ।
राजशृणु महाभाग विस्तरं परमाद्भुतम् ।
यथा भगवता यज्ञः कृतश्च विधिपूर्वकः ॥ ४ ॥
विसर्जिता यदा देव्या दत्त्वा शक्तीश्च तास्त्रयः ।
काजेशाः पुरुषा जाता विमानवरमास्थिताः ॥ ५ ॥
प्राप्ता महाएवं घोरं त्रयस्ते विबुधोत्तमाः ।
यक्षुः स्थानानि वासार्थं समुत्पाद्य धरां स्थिताः ॥ ६ ॥
आधारशक्तिरथला मुक्ता देव्या स्वयं ततः ।
तदाधारा स्थिता जाता धरा मेघःसमन्विता ॥ ७ ॥
मधुकैटभयोर्मैः संयोगान्मेदिनी स्मृता ।
धारणाख्य धरा प्रोक्ता पृथ्वी विस्तारयोगतः ॥ ८ ॥
मही यापि महीयस्त्वाद्धृता सा शेषमस्तके ।
गिरयश्च कृताः सर्वे धारणार्थं प्रविस्तराः ॥ ९ ॥
लोहकीलं यथा काष्ठे तथा ते गिरयः कृताः ।
महीधरो महाराज प्रोच्यते विबुधैर्जनैः ॥ १० ॥
जातरूपमयो मेरुर्बहुयोजनविस्तरः ।
कृतो मणिमयैः शङ्खैः शोभितः परमाद्भुतः ॥ ११ ॥
मरीचिर्नारदोऽग्निश्च पुलस्त्यः पुलहः कतुः ।
दक्षो वसिष्ठ षट्येते ब्रह्मणः प्रथिताः सुताः ॥ १२ ॥
मरीचेः कश्यपो जातो दक्षकन्यास्त्रयोदश ।
ताभ्यो देवाश्च दैत्याश्च समुत्पन्ना ष्यनेकशः ॥ १३ ॥
ततस्तु काश्यपी सृष्टिः प्रवृत्ता यातिविस्तरा ।
मनुष्यपशुसर्पादिजातिभेदैरनेकधा ॥ १४ ॥

બ્રહ્મણશ્ચાર્ધદેહાતુ મનુઃ સ્વાયમ્ભુવોડભવત્ ।
 શતરૂપા તથા નારી સઙ્ગાતા વામભાગતઃ ॥ ૧૫ ॥
 પ્રિયવ્રતોત્તાનપાદૌ સુતૌ તસ્થા બભૂવતુઃ ।
 તિસ્ત્રઃ કન્યા વરાશોહા હ્યભવન્નતિસુન્દરીઃ ॥ ૧૬ ॥
 એવં સૃષ્ટિં સમુત્પાદ્ય ભગવાન્કમલોદ્ભવઃ ।
 ચકાર બ્રહ્મલોકઞ્ચ મેરુશૃંગે મનોહરમ્ ॥ ૧૭ ॥
 વૈકુણ્ઠં ભગવાન્વિષ્ણૂ રમારમણમુત્તમમ્ ।
 ક્ષીડાસ્થાનં સુરમ્યઞ્ચ સર્વલોકોપરિસ્થિતમ્ ॥ ૧૮ ॥
 શિવોડપિ પરમં સ્થાનં કૈલાસાખ્યં ચકાર હ ।
 સમાસાદ્ય ભૂતગણં વિજહાર યથારુચિ ॥ ૧૯ ॥
 સ્વર્ગાસ્ત્રિવિષ્ટપો મેરુશિખરોપરિ કલ્પિતઃ ।
 તચ્ચ સ્થાનં સુરેન્દ્રસ્ય નાનારભવિરાજિતમ્ ॥ ૨૦ ॥
 સમુદ્રમથનાત્પ્રાપ્તઃ પારિજાતસ્તરુત્તમઃ ।
 ચતુર્દન્તસ્તથા નાગઃ કામધેનુશ્ચ કામદા ॥ ૨૧ ॥
 ઉચ્ચૈઃશ્રવાસ્તથાશ્ચૌ વૈ રમ્ભાદ્યપ્સરસસ્તથા ।
 ઇન્દ્રેણોપાત્તમખિલં જાતં વૈ સ્વર્ગભૂષણમ્ ॥ ૨૨ ॥
 ધન્વન્તરિશ્ચન્દ્રમાશ્ચ સાગરાચ્ચ સમુદ્ભભૌ ।
 સ્વર્ગાસ્થિતૌ વિરાજેતે દેવૌ બહુગણૈર્વૃતૌ ॥ ૨૩ ॥
 એવં સૃષ્ટિઃ સમુત્પન્ના ત્રિવિધા નૃપસત્તમ ।
 દેવતિર્યઙ્મનુષ્યાદિભેદૈર્વિવિધકલ્પિતા ॥ ૨૪ ॥
 અણ્ડજાઃ સ્વેદજાશ્ચૈવ ચોદ્ભિજજાશ્ચ જરાયુજાઃ ।
 ચતુર્ભેદૈઃ સમુત્પન્ના જીવાઃ કર્મયુતાઃ કિલ ॥ ૨૫ ॥
 એવં સૃષ્ટિં સમાસાદ્ય બ્રહ્મવિષ્ણુમહેશ્વરાઃ ।
 વિહારં સ્વેષુ સ્થાનેષુ ચક્રુઃ સર્વે યથેચ્ચિત્સિતમ્ ॥ ૨૬ ॥
 એવં પ્રવર્તિતે સર્ગે ભગવાન્પ્રભુરચ્યુતઃ ।
 મહાલક્ષ્મ્યા સમં તન્ન ચિક્ષીડ ભુવને સ્વકે ॥ ૨૭ ॥
 એકસ્મિન્સમયે વિષ્ણુર્વૈકુણ્ઠે સંસ્થિતઃ પુરા ।

सुधासिन्धुस्थितं द्वीपं सस्मार मणिमण्डितम् ॥ २८ ॥

यत्र दृष्ट्वा महामायां मन्त्रश्चासादितः शुभः ।

स्मृत्वा तां परमां शक्तिं स्त्रीभावं गमितो यथा ॥ २९ ॥

यज्ञं कर्तुं मनश्चक्रे अम्बिकाया रमापतिः ।

उत्तीर्य भुवनात्तस्मात्समाडूय मलेश्वरम् ॥ ३० ॥

ब्रह्माणं वरुणं शङ्कं कुबेरं पावकं यमम् ।

वसिष्ठे कश्यपं दक्षं वामदेवं बृहस्पतिम् ॥ ३१ ॥

सम्भारं कल्पयामास यज्ञार्थं यातिविस्तरम् ।

महाविभवसंयुक्तं सात्त्विकञ्च मनोहरम् ॥ ३२ ॥

मण्डपं विततं तत्र कारयामास शिल्पिभिः ।

ऋत्विजो वरयामास सप्तविंशतिसुग्रतान् ॥ ३३ ॥

चित्तिञ्च कारयामास वेदीश्रैव सुविस्तराः ।

प्रजेपुर्ब्राह्मणान् मन्त्रान्देव्या भीजसमन्वितान् ॥ ३४ ॥

जुहुवुस्ते हविः कामं विधिवत्परिकल्पिते ।

कृते तु वितते होमे वागुवाचाशरीरिणी ॥ ३५ ॥

विष्णुं तदा समाभाष्य सुस्वरा मधुराक्षरा ।

विष्णो त्वं भव देवानां हरे श्रेष्ठतमः सदा ॥ ३६ ॥

मान्यश्च पूजनीयश्च समर्थश्च सुरेष्वपि ।

सर्वे त्वामर्चयिष्यन्ति ब्रह्माद्याश्च सवासवाः ॥ ३७ ॥

प्रभविष्यन्ति भो भक्त्या मानवा भुवि सर्वतः ।

वरदस्त्वं च सर्वेषां भविता मानवेषु वै ॥ ३८ ॥

कामदः सर्वदेवानां परमः परमेश्वरः ।

सर्वयज्ञेषु मुष्यस्त्वं पूज्यः सर्वैश्च याज्ञिकैः ॥ ३९ ॥

त्वां जनाः पूजयिष्यन्ति वरदस्त्वं भविष्यसि ।

श्रयिष्यन्ति च देवास्त्वां दानवैरतिपीडिताः ॥ ४० ॥

शरणास्तवञ्च सर्वेषां भविता पुरुषोत्तम ।

पुराणेषु च सर्वेषु वेदेषु विततेषु च ॥ ४१ ॥

त्वं वै पूज्यतमः कामं कीर्तिस्तव भविष्यति ।
 यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भूतले ॥ ४२ ॥
 तदांशेनावतीर्याशु कर्तव्यं धर्मरक्षणम् ।
 अवताराः सुविख्याताः पृथिव्यां तव भागशः ॥ ४३ ॥
 भविष्यन्ति धरायां वै माननीया महात्मनाम् ।
 अवतारेषु सर्वेषु नानायोनिषु माधव ॥ ४४ ॥
 विख्यातः सर्वलोकेषु भविता मधुसूदन ।
 अवतारेषु सर्वेषु शक्तिस्ते सद्यश्चिरी ॥ ४५ ॥
 भविष्यति ममांशेन सर्वकार्यप्रसाधिनी ।
 वाराही नारसिंही च नानाभेदैरनेकधा ॥ ४६ ॥
 नानायुधाः शुभाकाराः सर्वाभरणमण्डिताः ।
 ताम्भिर्युक्तः सदा विष्णो सुरकार्याणि माधव ॥ ४७ ॥
 साधयिष्यसि तत्सर्वं मद्भक्तवन्दनतः ।
 तास्त्वया नावमन्तव्याः सर्वदा गर्वलेशतः ॥ ४८ ॥
 पूजनीयाः प्रयत्नेन माननीयाश्च सर्वथा ।
 नूनं ता भारते भूते शक्तयः सर्वकामदाः ॥ ४९ ॥
 भविष्यन्ति मनुष्याणां पूजिताः प्रतिमासु च ।
 तासां तव च देवेश कीर्तिः स्थान्दभिलेष्वपि ॥ ५० ॥
 द्वीपेषु समस्वपि च विख्याता भुवि मण्डले ।
 ताश्च त्वां वै महाभाग मानवा भुवि मण्डले ॥ ५१ ॥
 अर्ययिष्यन्ति वाञ्छार्थं सकामाः सततं हरे ।
 अर्यासु योपहारैश्च नानाभावसमन्विताः ॥ ५२ ॥
 पूजयिष्यन्ति वेदोक्तैर्मन्त्रैर्नामजपैस्तथा ।
 मण्डिमा तव भूर्लोकै स्वर्गे च मधुसूदन ॥ ५३ ॥
 पूजनाद्देवदेवेश वृद्धिमेष्यति मानवैः ।
 व्यास उवाच ।
 एति दत्त्वा वरान्वाणी विरराम असम्भवा ॥ ५४ ॥
 भगवानपि प्रीतात्मा ह्यभवच्छ्रवणादिव ।

समाप्य विधिवद्यज्ञं भगवान्हरिरीश्वरः ॥ ५५ ॥

विसर्जयित्वा तान्देवान्ब्रह्मपुत्रान्मुनीन्थ ।

जगामानुचरैः सार्धं वैकुण्ठं गरुडध्वजः ॥ ५६ ॥

स्वानि स्वानि च धिष्ययानि पुनः सर्वे सुरास्ततः ।

मुनयो विस्मिता वार्तां कुर्वन्तस्ते परस्परं । ५७ ॥

ययुः प्रमुदिताः कामं स्वाश्रमान्पावनानथ ॥ ५८ ॥

श्रुत्वा वार्तां परमविशदां व्योमजं श्रोत्रभ्यां

सर्वेषां वै प्रकृतिविषये भक्तिभावश्च जातः ।

यकुः सर्वे द्विजमुनिगणाः पूजनं भक्तियुक्ता-

स्तस्याः कामं निष्पिलङ्गलदं यागमोक्तं मुनीन्द्राः ॥ ५९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां तृतीयस्कन्धे

अम्बिकामभस्य विष्णुनानुष्ठानवर्णनं त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ३.१३ ॥

३.१४ यतुर्दशोऽध्यायः । युधाजिद्वीरसेनयोर्दुःसहार्थं सज्जोभवन्म् ।

जनमेजय उवाच ।

श्रुतो वै हरिणा क्लृप्तो यज्ञो विस्तरतो द्विज ।

महिमानं तथाम्बाया वद विस्तरतो मम ॥ १ ॥

श्रुत्वा देव्याश्चरित्रं वै कुर्वे मममनुत्तमम् ।

प्रसादात्तव विप्रेन्द्र भविष्यामि च पावनः ॥ २ ॥

व्यास उवाच ।

शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि देव्याश्चरितमुत्तमम् ।

एतिहासं पुराणग्यं कथयामि सुविस्तरम् ॥ ३ ॥

कोसलेषु नृपश्रेष्ठः सूर्यवंशसमुद्भवः ।

पुष्यपुत्रो महातेजा ध्रुवसन्धिरिति स्मृतः ॥ ४ ॥

धर्मात्मा सत्यसन्धश्च वर्णाश्रमहिते रतः ।

अयोध्यायां समृद्धायां राजयं यके शुचिप्रतः ॥ ५ ॥

ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्चान्ये तथा द्विजाः ।

स्वां स्वां वृत्तिं समास्थाय तद्वाज्ये धर्मतोऽभवन् ॥ ६ ॥

न यौराः पिशुना धूर्तास्तस्य राज्ञे य कुत्रचित् ।
 दम्भाः कृतघ्ना मूर्खाश्च वसन्ति किल मानवाः ॥ ७ ॥
 अेवं वै वर्तमानस्य नृपस्य कुरुसत्तम ।
 द्वे पत्न्यौ रूपासम्पन्ने ऽध्यासतुः कामभोगटे ॥ ८ ॥
 मनोरमा धर्मपत्नी सुरुपाऽतिवियक्षणा ।
 लीलावती द्वितीया य साऽपि रूपागुणान्विता ॥ ९ ॥
 विजडार सपत्नीभ्यां गृहेषूपवनेषु य ।
 कीडागिरौ दीर्घिकासु सौधेषु विविधेषु य ॥ १० ॥
 मनोरमा शुभे काले सुषुप्ते पुत्रमुत्तमम् ।
 सुदर्शनाभिधं पुत्रं राजलक्षणासंयुतम् ॥ ११ ॥
 लीलावत्यपि तत्पत्नी मासेनैकेन भामिनी ।
 सुषुप्ते सुन्दरं पुत्रं शुभे पक्षे दिने तथा ॥ १२ ॥
 यकार नृपतिस्तत्र जातकर्मादिकं द्वयोः ।
 ददौ दानानि विप्रेभ्यः पुत्रजन्मप्रमोदितः ॥ १३ ॥
 प्रीतिं तयोः समां राजा यकार सुतयोर्नृप ।
 नृपश्चकार सौख्यार्थेष्वन्तरं न कदाचन ॥ १४ ॥
 यूडाकर्म तयोश्चक्रे विधिना नृपसत्तमः ।
 यथाविभवमेवासौ प्रीतियुक्तः परन्तपः ॥ १५ ॥
 इत्यूडौ सुतौ कामं जड्रतुर्नृपतेर्मनः ।
 कीडमानावुभौ कान्तौ लोकानामनुरञ्जकौ ॥ १६ ॥
 तयोः सुदर्शनो ज्येष्ठो लीलावत्याः सुतः शुभः ।
 शत्रुजित्संज्ञकः कामं याटुवाक्यो बभूव च ॥ १७ ॥
 नृपतेः प्रीतिजनको मञ्जुवाक्यारुदर्शनः ।
 प्रजानां वल्लभः सोऽभूत्तथा मन्त्रिजनस्य वै ॥ १८ ॥
 तथा तस्मिन्नृपः प्रीतिञ्चकार गुणयोगतः ।
 मन्दभाग्यान्मन्दभावो न तथा वै सुदर्शने ॥ १९ ॥
 अेवं गच्छति काले तु ध्रुवसन्धिर्नृपोत्तमः ।
 जगाम वनमध्येऽसौ भृगयाभिरतः सदा ॥ २० ॥

निघ्नन्मृगान् रुञ्चम्बून्सूकरान्गवयाञ्छशान् ।
मडिषाञ्छरभान्भङ्गांश्चिकीड नृपतिर्वने ॥ २१ ॥
कीडमाने नृपे तत्र वने घोरेऽतिदारुणे ।
उदतिष्ठन्निङ्कुञ्जात्तु सिंघः परमकोपनः ॥ २२ ॥
राज्ञा शिवीभुभेनादौ विद्ध्यः क्रोधवशं गतः ।
दृष्ट्वाग्रे नृपतिं सिंघो ननाद मेघनिःस्वनः ॥ २३ ॥
कृत्वा योर्ध्वं स वाङ्गूलं प्रसारितबुद्धत्सटः ।
उन्तुं नृपतिमाकाशाद्दुत्पपातातिकोपनः ॥ २४ ॥
नृपतिस्तदसा वीक्ष्य धधारासिं करे तदा ।
वामे यर्म समादाय स्थितः सिंघे षवापरः ॥ २५ ॥
सेवकास्तस्य ये सर्वे तेऽपि भाषान्मृच्यकृपृथक् ।
अमुञ्चन्नुपिताः कामं सिंघोपरि रुषान्विताः ॥ २६ ॥
डाडाकारो मडानासीत्साम्प्रद्वारश्च दारुणः ।
उत्पपात ततः सिंघो नृपस्थोपरि दारुणः ॥ २७ ॥
तं पतन्तं समालोक्य भङ्गेनाभ्युत्थन्नृपः ।
सोऽपि क्रूरैर्नभात्रैश्च तत्रागत्य विदारितः ॥ २८ ॥
स नभैराडतो राज्ञा पपात य ममार वै ।
युक्कुशुः सैनिकास्ते तु निर्जघ्नुर्विशिष्यैस्तदा ॥ २९ ॥
मृतः सिंघोऽपि तत्रैव भूपतिश्च तथा मृतः ।
सैनिकैर्मन्त्रिभुष्याश्च तत्रागत्य निवेदिताः ॥ ३० ॥
परलोकगतं भूपं श्रुत्वा ते मन्त्रिसत्तमाः ।
संस्कारं कारयामासुर्गत्वा तत्र वनान्तिडे ॥ ३१ ॥
परलोकङ्कियां सर्वा वसिष्ठो विधिपूर्वकम् ।
कारयामास तत्रैव परलोकसुभाषडम् ॥ ३२ ॥
प्रजाः प्रकृतयश्चैव वसिष्ठश्च मडामुनिः ।
सुदर्शनं नृपं कर्तुं मन्त्रं यक्नुः परस्परम् ॥ ३३ ॥
धर्मपत्नीसुतः शान्तः पुरुषश्च सुलक्ष्णः ।

अयं नृपासनार्द्धश्च ऽयभ्रुवन्मन्त्रिसत्तमाः ॥ ३४ ॥
 वसिष्ठोऽपि तथैवाऽयं योग्योऽयं नृपतेः सुतः ।
 बालोऽपि धर्मवान् राजा नृपासनमिच्छति ॥ ३५ ॥
 कृते मन्त्रे मन्त्रिवृद्धैर्युधाजिन्नाम पार्ष्विणः ।
 तत्राजगाम तस्मात् श्रुत्वा तूज्जयिनीपतिः ॥ ३६ ॥
 मृतं जामातरं श्रुत्वा लीलावत्याः पिता तदा ।
 तत्राजगाम त्वरितो दौडिन्नप्रियकाभ्यया ॥ ३७ ॥
 वीरसेनस्तथाऽऽयातः सुदर्शनहितेऽथवा ।
 कलिङ्गाधिपतिश्चैव मनोरमापिता नृपः ॥ ३८ ॥
 उभौ तौ सैन्यसंयुक्तौ नृपौ साध्वससंस्थितौ ।
 यद्भुक्तुर्मन्त्रिभ्यस्तैर्मन्त्रं राजस्य कारणात् ॥ ३९ ॥
 युधाजित्तु तदाऽपृच्छज्जयेष्ठः कः सुततोर्द्धयोः ।
 राजस्यं प्राप्नोति जयेष्ठो वै न कनीयाः कदाचन ॥ ४० ॥
 वीरसेनोऽपि तत्राऽयं धर्मपत्नीसुतः किल ।
 राजयार्द्धः स यथा राजन् शास्त्रज्ञेभ्यो मया श्रुतम् ॥ ४१ ॥
 युधाजित्पुनराडेहं जयेष्ठोऽयं य यथा गुणैः ।
 राजलक्ष्मणसंयुक्तो न तथायं सुदर्शनः ॥ ४२ ॥
 विवाहोऽत्र सुसम्पन्नो नृपयोस्तत्र लुब्धयोः ।
 कः सन्नेहमपाकर्तुं क्षमः स्यादतिसङ्कटे ॥ ४३ ॥
 युधाजिन्मन्त्रिणः प्राऽयं स्वार्थपराः किल ।
 सुदर्शनं नृपं कृत्वा धनं भोक्तुं किलेऽथ ॥ ४४ ॥
 युष्माकं तु विचारोऽयं मया ज्ञातस्तथेऽङ्गितैः ।
 शत्रुजित्सबलस्तस्मात्सम्मतो वो नृपासने ॥ ४५ ॥
 मयि श्रुवति कः कुर्यात्कनीयांसं नृपं किल ।
 त्यक्त्वा जयेष्ठं गुणार्द्धं च सेनया य समन्वितम् ॥ ४६ ॥
 नूनं युद्धं करिष्यामि तस्मिन्मङ्गस्य मेदिनी ।
 धारया य द्विधा भूयाद्युष्माकं तत्र का कथा ॥ ४७ ॥

वीरसेनस्तु तच्छ्रुत्वा युधाजितमभाषत ।
 बालौ द्वौ सदृशप्रज्ञौ को भेदोऽत्र विचक्ष्वाण ॥ ४८ ॥
 अेवं विवदमानौ तौ संस्थितौ नृपती तदा ।
 प्रजाश्च ऋषयश्चैव अब्रूवुर्व्यग्रमानसाः ॥ ४९ ॥
 समाजग्मुश्च सामन्ताः ससैन्याः क्लेशतत्पराः ।
 विग्रहञ्चामिकाङ्क्षन्तः परस्परमतन्द्रिताः ॥ ५० ॥
 निषादा ध्याययुस्तत्र शृङ्गवेरपुराश्रयाः ।
 राजद्रव्यमपाहर्तुं मृतं श्रुत्वा महीपतिम् ॥ ५१ ॥
 पुत्रौ च बालकौ श्रुत्वा विग्रहं च परस्परम् ।
 यौरास्तत्र समाजग्मुर्दृशदृशान्तरादपि ॥ ५२ ॥
 सम्भर्दस्तत्र सञ्जातः कलडे समुपस्थिते ।
 युधाजिद्वीरसेनश्च युद्धकामौ अब्रूवतुः ॥ ५३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशस्राहस्यां संहितायां तृतीयस्कन्धे
 युधाजिद्वीरसेनयोर्युद्धार्थं सञ्जोभवनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ ३.१४ ॥

३.१५ पञ्चदशोऽध्यायः । मनोरमया भारद्वाजाश्रमं प्रति गमनम् ।

व्यास उवाच ।
 संयुगे च सति तत्र भूपयोरालवाय समुपात्तशस्त्रयोः ।
 कोधलोभवशयोः समं ततः सम्ब्रूव तुमुलस्तु विमर्दः ॥ १ ॥
 संस्थितः स समरे धृतयापः पार्थिवः पृथुलबाहुयुधाजित् ।
 संयुतः स्वबलवालनादिकैराडवाय कृतनिश्चयो नृपः ॥ २ ॥
 वीरसेन एह सैन्यसंयुतः क्षात्रधर्ममनुसृत्य सङ्गरे ।
 पुत्रिकात्मजडिताय पार्थिवः संस्थितः सुरपतेः समतेजाः ॥ ३ ॥
 स भाणवृष्टिं विससर्ज पार्थिवो
 युधाजितं वीक्ष्य रणे स्थितञ्च ।
 गिरिं तडित्वानिव तोयवृष्टिभिः
 कोधान्वितः सत्यपराङ्मोऽसौ ॥ ४ ॥
 तं वीरसेनो विशिषैः शिलाशितैः

समावृणोदाशुगमैरज्जिभ्रमैः ।

शिरधेद आशैश्च शिलीमुभानसौ

तेनैव मुक्तानतिवेगपातिनः ॥ ५ ॥

गजरथतुरगाणां सम्भ्रूवातियुद्धं

सुरनरमुनिसङ्घैर्वीक्षितञ्चातिघोरम् ।

विततविडगवृन्दैरावृतं व्योम सधः

पिशितमशितुकामैः कामगृध्रादिभिश्च ॥ ६ ॥

तत्राद्भुता क्षतजसिन्धुरुवाड घोरा

वृन्देभ्य अेव गजवीरतुरङ्गमाणाम् ।

त्रासावडा नयनमार्गगता नराणां

पापात्मनां रविजमार्गभवेव कामम् ॥ ७ ॥

कीर्णानि भिन्नपुलिने नरमस्तकानि

केशावृतानि य विभान्ति यथैव सिन्धौ ।

तुम्भीकृलानि विडितानि विडर्तुकामै-

र्भावैर्यथा रविसुताप्रभवैश्च नूनम् ॥ ८ ॥

वीरं मृतं भुवि गतं पतितं रथाद्धै

गृध्रः पलार्थमुपरि भ्रमतीति मन्ये ।

शुवोऽप्यसौ निजशरीरमवेक्ष्य कान्तं

कङ्क्षत्यडोऽतिविवशोऽपि पुनः प्रवेष्टुम् ॥ ९ ॥

आश्रौ ङतोऽपि नृवरः सुविमानरुढः

स्वाङ्के स्थितां सुरवधूं प्रवदत्यभीष्टम् ।

पश्याधुना मम शरीरमिदं पृथिव्यां

आणाडतं निपतितं करभोरु कान्तम् ॥ १० ॥

येको ङतस्तु रिपुणैव गतोऽन्तरिक्षं

देवाङ्गनां समधिगम्य युतो विमाने ।

तावत्प्रिया ङुतवडे सुसमर्ष्य देढं

जत्राड कान्तमभला सभला स्वकीया ॥ ११ ॥

युद्धे मृतौ य सुभटौ द्विवि सङ्गतौ ता-

वन्धोन्धशस्त्रनिडतौ सड सम्प्रयातौ ।

तत्रैव जघ्नतुरलं परमाडितास्त्रा-

वेकाप्सरोऽर्थविडतौ कलडाकुलौ च ॥ १२ ॥

कश्चिद्भुवा समधिगम्य सुराङ्गनां वै
 उपाधिकां गुणवतीं किल भक्तियुक्तः ।
 स्वीयान् गुणान्प्रविततान्प्रवदंस्तदाऽसौ
 तां प्रेमदामनुयकार य योगयुक्तः ॥ १३ ॥

भौमं रजोऽतिविततं दिवि संस्थितञ्च
 रात्रिं यकार तरणिञ्च समावृणोधत् ।
 मग्नं तदेव रुधिराम्बुनिधावकस्मात्
 प्रादुर्भूव रविरयतिकान्तियुक्तः ॥ १४ ॥

कश्चिद्गतस्तु गगनं किल देवकन्यां
 सम्प्राप्य यारुवदनां किल भक्तियुक्ताम् ।
 नाङ्गीयकार यतुरो प्रतनाशभीतो
 यास्यत्ययं मम वृथा ङ्यनुकूलशब्दः ॥ १५ ॥

सङ्ग्रामे संवृते तत्र युधाजित्पृथिवीपतिः ।
 जघान वीरसेनं तं बाणैस्तीव्रैः सुदारुणैः ॥ १६ ॥

निडतः स पपातोर्व्यां छिन्नमूर्धा महीपतिः ।
 प्रभग्नं तद्भलं सर्वं निर्गतं य यतुर्दृशम् ॥ १७ ॥

मनोरमा डतं श्रुत्वा पितरं रणमूर्धनि ।
 भयत्रस्ताथ सञ्जाता पितुर्वैरमनुस्मरन् ॥ १८ ॥

डनिष्यति युधाजिद्वै पुत्रं मम दुराशयः ।
 राजयलोभेन पापात्मा सेति चिन्तापराभवत् ॥ १९ ॥

किं करोमि क्व गच्छामि पिता मे निडतो रणे ।
 भर्ता यापि मृतोऽद्यैव पुत्रोऽयं मम बालकः ॥ २० ॥

लोभोऽतीव य पापिष्ठस्तेन को न वशीकृतः ।
 किं न कुर्यात्तदाविष्टः पापं पार्थिवसत्तमः ॥ २१ ॥

पितरं मातरं भ्रातृ-गुडु-स्वजनबान्धवान् ।
 डन्ति लोभसमाविष्टो जनो नात्र विचारणा ॥ २२ ॥

अभक्ष्यभक्षाणां लोभादगम्यागमनं तथा ।

करोति डिल तृषणार्तो धर्मत्यागं तथा पुनः ॥ २३ ॥

न सडायोऽस्ति मे कश्चिन्नगरेऽत्र मडाबलः ।

यदाधारे स्थिता याळं पालयामि सुतं शुभम् ॥ २४ ॥

उते पुत्रे नृपोऽपि किं करिष्याम्यळं पुनः ।

न मे त्राताऽस्ति भुवने येन वै सुस्थिता ल्यळम् ॥ २५ ॥

सापि वैरयुता कामं सपत्नी सर्वदा भवेत् ।

लीलावती न मे पुत्रे भविष्यति दयावती ॥ २६ ॥

युधाजिति समायाते न मे निःसरणं भवेत् ।

ज्ञात्वा बालं सुतं सोऽद्य कारागारं नयिष्यति ॥ २७ ॥

श्रूयते छि पुरेन्द्रेण मातुर्गर्भगतः शिशुः ।

कृन्तितः सप्तधा पश्चात्कृतास्ते सप्त सप्तधा ॥ २८ ॥

प्रविश्य योदरं मातुः करे कृत्वात्यकं पविम् ।

येकोनपञ्चाशदपि तेऽभवन्मरुतो द्विवि ॥ २९ ॥

सपत्न्यै गरलं दत्तं सपत्न्या नृपभार्यया ।

गर्भनाशार्थमुद्दिश्य पुरैतद्वै मया श्रुतम् ॥ ३० ॥

जातस्तु बालकः पश्चादेळे विषयुतः डिल ।

तेनासौ सगरो नाम विष्यातो भुवि मण्डले ॥ ३१ ॥

शुवमानोऽथ भर्ता वै कैकेय्या नृपभार्यया ।

रामः प्रप्राजितो ज्येष्ठो भृतो दशरथो नृपः ॥ ३२ ॥

मन्त्रिणस्त्ववशाः कामं ये मे पुत्रं सुदर्शनम् ।

राजानं कर्तुं कामा वै युधाजिद्वशगाश्च ते ॥ ३३ ॥

न मे भ्राता तथा शूरो यो मां बन्धात्प्रमोथयेत् ।

मळत्कष्टञ्च सम्प्राप्तं मया वै दैवयोगतः ॥ ३४ ॥

उद्यमः सर्वथा कार्यः सिद्धिर्देवाद्धि जायते ।

उपायं पुत्ररक्षणार्थं करोम्यद्य त्वरान्विता ॥ ३५ ॥

एति सञ्चिन्त्य सा बाला विदल्लं यातिमानिनम् ।

निपुणं सर्वकार्येषु चिन्त्यं मन्त्रिवरोत्तमम् ॥ ३६ ॥

समाहूय तमेकान्ते प्रोवाय बहुदुःषिता ।
गृहीत्वा बालकं उस्ते रुदती दीनमानसा ॥ ३७ ॥
पिता मे निहतः सङ्घ्ये पुत्रोऽयं बालकस्तथा ।
युधाञ्जिद्वलवान् राजा किं विधेयं वदस्व मे ॥ ३८ ॥
तामुवाच विदल्लोऽसौ नात्र स्थातव्यमेव य ।
गमिष्यामो वने कामं वाराणस्याः पुनः किल ॥ ३९ ॥
तत्र मे मातुलः श्रीमान्वर्तते बलवत्तरः ।
सुबाहुश्चित् विभ्यातो रक्षिता स भविष्यति ॥ ४० ॥
युधाञ्जिदर्शनोत्कण्ठमनसा नगराद्बहिः ।
निर्गत्य रथमारुह्य गन्तव्यं नात्र संशयः ॥ ४१ ॥
धृत्युक्ता तेन सा राज्ञी गत्वा लीलावतीं प्रति ।
उवाच पितरं द्रष्टुं गच्छाम्यद्य सुलोचने ॥ ४२ ॥
धृत्युक्त्वा रथमारुह्य सैरन्ध्रीसंयुता तदा ।
विदल्लेन च संयुक्ता निःसृता नगराद्बहिः ॥ ४३ ॥
त्रस्ता ल्यातीति कृपाणा पितुः शोकसमाकुला ।
दृष्ट्वा युधाञ्जितं भूपं पितरं गतश्रुवितम् ॥ ४४ ॥
संस्कार्य च त्वरायुक्ता वेपमाना भयाकुला ।
दिनद्वयेन सम्प्राप्ता राज्ञी भागीरथीतटम् ॥ ४५ ॥
निषादैर्लुण्ठिता तत्र गृहीतं सकलं वसु ।
रथञ्चापि गृहीत्वा ते निर्गता दस्यवः शठाः ॥ ४६ ॥
रुदती सुतमादाय चारुवस्त्रा मनोरमा ।
निर्ययौ जाह्नवीतीरे सैरन्ध्रीकरलम्बिता ॥ ४७ ॥
आरुह्य च भयाच्छीघ्रमुडुपं सा भयाकुला ।
तीर्त्वा भागीरथीं पुण्यां ययौ त्रिकूटपर्वतम् ॥ ४८ ॥
भारद्वाजाश्रमं प्राप्ता त्वरया च भयाकुला ।
संवीक्ष्य तापसांस्तत्र सञ्जाता निर्भया तदा ॥ ४९ ॥
मुनिना सा ततः पृष्टा काऽसि कस्य परिग्रहः ।
कष्टेनात्र कथं प्राप्ता सत्यं भूहि शुचिस्मिते ॥ ५० ॥

દેવી વા માનુષી વાસિ બાલપુત્રા વને કથમ્ ।
 રાજ્યભ્રષ્ટેવ વામોરુ ભાસિ ત્વં કમલેક્ષણે ॥ ૫૧ ॥
 એવં સા મુનિના પૃષ્ઠા નોવાચ વરવર્ણિની ।
 રુદતી દુઃખસન્તપ્તા વિદલ્લં ચ સમાદિશત્ ॥ ૫૨ ॥
 વિદલ્લસ્તમુવાચેદં ધ્રુવસન્ધિર્નૃપોત્તમઃ ।
 તસ્ય ભાર્યા ધર્મપત્ની નામ્ના ચેયં મનોરમા ॥ ૫૩ ॥
 સિંહેન નિહતો રાજા સૂર્યવંશી મહાબલઃ ।
 પુત્રોડયં નૃપતેસ્તસ્ય નામ્ના ચૈવ સુદર્શનઃ ॥ ૫૪ ॥
 અસ્યાઃ પિતાતિધર્માત્મા દૌહિત્રાર્થ મૃતો રણે ।
 યુધાજિદ્ભયસન્નસ્તા સમ્પ્રાપ્તા વિજને વને ॥ ૫૫ ॥
 ત્વામેવ શરણં પ્રાપ્તા બાલપુત્રા નૃપાત્મજા ।
 ત્રાતા ભવ મહાભાગ ત્વમસ્યા મુનિસત્તમ ॥ ૫૬ ॥
 આર્તસ્ય રક્ષણે પુણ્યં ચણ્ણાધિકમુદાહૃતમ્ ।
 ભયતસ્તસ્ય દીનસ્ય વિશેષકૃલદં સ્મૃતમ્ ॥ ૫૭ ॥
 ઋષિરુવાચ ।
 નિર્ભયા વસ કલ્યાણિ પુત્રં પાલય સુવ્રતે ।
 ન તે ભયં વિશાલાક્ષિ કર્તવ્યં શત્રુસમ્ભવમ્ ॥ ૫૮ ॥
 પાલયસ્વ સુતં કાન્તં રાજા તેડયં ભવિષ્યતિ ।
 નાત્ર દુઃખં તથા શોકઃ કદાચિત્સમ્ભવિષ્યતિ ॥ ૫૯ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇત્યુક્તા મુનિના રાણી સ્વસ્થા સા સમ્ભભૂવ હ ।
 ઉટજે મુનિના દત્તે વીતશોકા તદાવસત્ ॥ ૬૦ ॥
 સૈરન્ધ્રીસહિતા તત્ર વિદલ્લેન ચ સંયુતા ।
 સુદર્શનં પાલયાના ન્યવસત્સા મનોરમા ॥ ૬૧ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં તૃતીયસ્કન્ધે
 મનોરમયા ભારદ્વાજાશ્રમં પ્રતિ ગમનં નામ પચ્ચદશોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૧૫ ॥

३.१६ षोडशोऽध्यायः । युधाजिद्भारद्वाजयोः संवादवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

युधाजित्वथ सङ्ग्रामाद्भ्रत्वाऽयोध्यां मडाबलः ।

मनोरमां य पप्रच्छ सुदर्शनजिघांसया ॥ १ ॥

सेवकान् प्रेषयामास क्व गतेति मुदुर्वदन् ।

शुभे दिनेऽथ दौष्टिं स्थापयामास यासने ॥ २ ॥

मन्त्रिभिश्च वसिष्ठेन मन्त्रैराथर्वणैः शुभैः ।

अभिषिक्तश्च सम्पूर्णेः कलशैर्जलपूरितैः ॥ ३ ॥

भेरीशङ्खनिनादैश्च तूर्याणां याथ निःस्वनैः ।

उत्सवस्तु नगर्यां वै सम्भ्रम्बुव कुरुद्रु ॥ ४ ॥

विप्राणां वेदपाठैश्च बन्दिनां स्तुतिभिस्तथा ।

अयोध्या मुदितेवासीज्जयशब्दैः सुमङ्गलैः ॥ ५ ॥

दृष्टपुष्टजनाकीर्णां स्तुतिवाटिर्निःस्वना ।

नवे तस्मिन्मडीपाले पूर्वर्भौ नूतनेव सा ॥ ६ ॥

केचित्साधुजना ये वै यङ्कुः शोकं गृहे स्थिताः ।

सुदर्शनं विचिन्त्याद्य क्व गतोऽसौ नृपात्मजः ॥ ७ ॥

मनोरमातिसाध्वी सा क्व गता सुतसंयुता ।

पिताऽस्या निडतः सङ्ग्ये राज्यलोभेन वैशिषा ॥ ८ ॥

धृत्येवं चिन्त्यमानास्ते साधवः समब्रुद्ध्यः ।

अतिष्ठन्तुःपितास्तत्र शत्रुजिद्धशवर्तिनः ॥ ९ ॥

युधाजिदपि दौष्टिं स्थापयित्वा विधानतः ।

राज्यञ्च मन्त्रिसात्कृत्वा यवितः स्वां पुरीं प्रति ॥ १० ॥

श्रुत्वा सुदर्शनं तत्र मुनीनामाश्रमे स्थितम् ।

उन्तुकाभो जगामाशु चित्रकूटं स पर्वतम् ॥ ११ ॥

निषादाधिपतिं शूरं पुरस्कृत्य बलाभिधम् ।

दुर्दशाभ्यमगादाशु शङ्खवेरपुराधिपम् ॥ १२ ॥

श्रुत्वा मनोरमा तत्र बभूवातिसुदुःपिता ।

आगच्छन्तं बालपुत्रा भयार्तां सैन्यसंयुतम् ॥ १३ ॥

तमुवायातिशोकार्ता मुनिं साश्रुविलोचना ।
 किं करोमि इव गच्छामि युधाजित्समुपस्थितः ॥ १४ ॥
 पिता मे निहतोऽनेन दौष्टिरो भूपतिः कृतः ।
 सुतं मे हन्तुकामोऽत्र समायाति अवान्वितः ॥ १५ ॥
 पुरा श्रुतं मया स्वामिन्याएऽवा वै वने स्थिताः ।
 मुनीनामाश्रमे पुण्ये पाञ्चाल्या सखितास्तदा ॥ १६ ॥
 गतास्ते मृगयां पार्था भ्रातरः पञ्च येव ते ।
 द्रौपदी संस्थिता तत्र मुनीनामाश्रमे शुभे ॥ १७ ॥
 धौम्योऽत्रिर्गालवः पैलो जवालिर्गौतमो भृगुः ।
 व्यवनश्चात्रिगोत्रश्च कएवश्चैव जतुः कतुः ॥ १८ ॥
 वीतिछोत्रः सुमन्तुश्च यज्ञदत्तोऽथ वत्सलः ।
 राशासनः कडोऽश्च यवकीर्यज्ञकृत्कतुः ॥ १९ ॥
 अते यान्ये च मुनयो भारद्वाजादयः शुभाः ।
 वेदपाठयुताः सर्वे संस्थिताश्चाश्रमे स्थिताः ॥ २० ॥
 दासीभिः सखिता तत्र याज्ञसेनी स्थिता मुने ।
 आश्रमे यारुसर्वाङ्गी निर्भया मुनिसंवृते ॥ २१ ॥
 पार्था मृगानुगास्तावत्प्रयाताश्च वनाद्धनम् ।
 धनुर्बाणधरा वीराः पञ्च वै शत्रुतापनाः ॥ २२ ॥
 तावत्सिन्धुपतिः श्रीमान्मार्गस्थो बलसंयुतः ।
 आगतश्चाश्रमाभ्याशे श्रुत्वा तु निगमन्ध्वनिम् ॥ २३ ॥
 श्रुत्वा वेदध्वनिं राजा मुनीनां भावितात्मनाम् ।
 उत्ततार रथात्तूर्णं दर्शनाकाङ्क्षया नृपः ॥ २४ ॥
 यदा निरगमत्तत्र भृत्यद्वयसमन्वितः ।
 वेदपाठयुतान्वीक्ष्य मुनीनुधमसंस्थितः ॥ २५ ॥
 कृताञ्जलिपुटः स्वामिन्संस्थितोऽथ जयद्रथः ।
 आश्रमे मुनिभिर्जुष्टे भूपतिः संविवेश ह ॥ २६ ॥
 तत्रोपविष्टे राजानं द्रष्टुकामाः स्त्रियस्तदा ।

आययुर्मुनिभार्याश्च कोऽयमित्यब्रुवन्नृपम् ॥ २७ ॥

तासां मध्ये वरारोडा याज्ञसेनी समागता ।

जयद्रथेन दृष्टा सा रुपेण श्रीरिवापरा ॥ २८ ॥

तां विलोड्यासितापाङ्गीं देवकन्यामिवापराम् ।

पप्रच्छ नृपतिर्धौम्यं केयं श्यामा वरानना ॥ २९ ॥

भार्या कस्य सुता कस्य नाम्ना का वस्वर्णिनी ।

रूपलावण्यसंयुक्ता शचीव वसुधाङ्गता ॥ ३० ॥

बर्बूलवनमध्यस्था लवङ्गलतिका यथा ।

राक्षसीवृन्दगा नूनं रम्भेवाभाति भामिनी ॥ ३१ ॥

सत्यं वद मडाभाग कस्येयं वल्लभाबला ।

राजपत्नीव चाभाति नैषा मुनिवधूर्द्धिज ॥ ३२ ॥

धौम्य उवाच ।

पाण्डवानां प्रिया भार्या द्रौपदी शुभलक्षणा ।

पाञ्चाली सिन्धुराजेन्द्र वसन्त्यत्र वराश्रमे ॥ ३३ ॥

जयद्रथ उवाच ।

क्व गताः पाण्डवाः पञ्च शूराः सम्प्रति विश्रुताः ।

वसन्त्यत्र वने वीरा वीतशोका मडाबलाः ॥ ३४ ॥

धौम्य उवाच ।

मृगयार्थं गताः पञ्च पाण्डवा रथसंस्थिताः ।

आगमिष्यन्ति मध्यान्डे मृगानादाय पार्थिवाः ॥ ३५ ॥

तच्छ्रुत्वा वयनं तस्य उदतिष्ठदसौ नृपः ।

द्रौपदीसन्निधौ गत्वा प्रगभ्येदमुवाच ७ ॥ ३६ ॥

कुशलं ते वरारोडे क्व गताः पतयश्च ते ।

अेकादश गतान्यद्य वर्षाणि य वने डिल ॥ ३७ ॥

द्रौपदी तु तदोवाच स्वस्ति तेऽस्तु नृपात्मज ।

विश्रमस्वाश्रमात्प्राये क्षणादायान्ति पाण्डवाः ॥ ३८ ॥

अेवं ब्रुवन्त्यां तस्यां तु लोभाविष्टः स भूपतिः ।

जडार द्रौपदीं वीरोऽनादृत्य मुनिसत्तमान् ॥ ३९ ॥

कस्यचिन्नैव विश्वासः कर्तव्यः सर्वथा बुधैः ।
 कुर्वन्द्भुभमवाप्नोति दृष्टान्तस्तत्र वै भविः ॥ ४० ॥
 वैरोचनसुतः श्रीमान्धर्मिष्ठः सत्यसङ्गरः ।
 यज्ञकर्ता च दाता च शरण्यः साधुसम्मतः ॥ ४१ ॥
 नाधर्मो निरतः क्वापि प्रल्हादस्य च पौत्रकः ।
 अेकोनशतयज्ञान्वै स यकार सद्यक्षिणान् ॥ ४२ ॥
 सत्त्वमूर्तिः सदा विष्णुः सेव्यः स योगिनामपि ।
 निर्विकारोऽपि भगवान्देवकार्यार्थसिद्धये ॥ ४३ ॥
 कश्यपाय्य समुद्भूतो विष्णुः कपटवामनः ।
 राज्ञं छलेन हृतवान्मूर्ध्नि चैव ससागराम् ॥ ४४ ॥
 सोऽभवत्सत्यवाग्राजा भविर्वैरोचनस्तदा ।
 कपटं कृतवान्विष्णुरिन्द्रार्थे तु मया श्रुतम् ॥ ४५ ॥
 अन्यः किं न करोत्येवं कृतं वै सत्त्वमूर्तिना ।
 वामनं रूपमास्थाय यज्ञपातं चिकीर्षता ॥ ४६ ॥
 न च विश्वसितव्यं वै कदाचिद्धेनचित्तथा ।
 लोभश्चेतसि येत्स्वामिन्कीदृक्पापकृतं भयम् ॥ ४७ ॥
 लोभाहताः प्रकुर्वन्ति पापानि प्राणिनः किल ।
 परलोकाद्भयं नास्ति कस्यचिद्धर्षिचिन्मुने ॥ ४८ ॥
 मनसा कर्मणा वाया परस्वादान्छेतुतः ।
 प्रपतन्ति नराः सम्यग्लोभोपहतचेतसः ॥ ४९ ॥
 देवानाराध्य सततं वाञ्छन्ति च धनं नराः ।
 न देवास्तत्क्रे कृत्वा समर्था दातुमञ्जसा ॥ ५० ॥
 अन्यस्थानीयते वित्तं प्रयच्छन्ति मनीषितम् ।
 वाणिज्येनाथ दानेन यौर्येणापि भलेन वा ॥ ५१ ॥
 विक्रयार्थं गृहीत्वा च धान्यवस्त्रादिकं बहु ।
 देवानर्थयते वैश्यो मद्धर्द्धिर्मे भवेदिति ॥ ५२ ॥
 नात्र किं परवित्तेच्छा वाणिज्येन परन्तप ।
 ग्राहणकाले तु सम्प्राप्ते मद्धर्द्ध्यापि काङ्क्षति ॥ ५३ ॥

अेवं छि प्राणिनः सर्वे परस्वादानतत्पराः ।
 वर्तन्ते सततं ब्रह्मन् विश्वासः कीदृशः पुनः ॥ ५४ ॥
 वृथा तीर्थं वृथा दानं वृथाऽध्ययनमेव च ।
 लोभमोडावृतानां वै कृतं तदकृतं भवेत् ॥ ५५ ॥
 तस्मादेनं महाभाग विसर्ज्य गृहं प्रति ।
 सपुत्राऽहं वसिष्ठ्यामि जनकीवद्द्विजोत्तम ॥ ५६ ॥
 धृत्युक्तोऽसौ मुनिस्तावद्गत्वा युधाजितं नृपम् ।
 उवाच वचनं राज्ञे भारद्वाजः प्रतापवान् ॥ ५७ ॥
 गच्छ राजन् यथाकामं स्वपुरं नृपसत्तम ।
 नेयं मनोरमाभ्येति बालपुत्रा सुदुःखिता ॥ ५८ ॥
 युधाजिदुवाच ।
 मुने मुञ्च उहं सौम्य विसर्ज्य मनोरमाम् ।
 न च यास्याम्यहं मुक्त्वा नेष्याम्यथ बलात्पुनः ॥ ५९ ॥
 ऋषिरुवाच ।
 नयस्व यदि शक्तिस्ते बलेनाथ ममाश्रमात् ।
 विश्वामित्रो यथा धेनुं वसिष्ठस्य मुनेः पुरा ॥ ६० ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां तृतीयस्कन्धे
 युधाजिद्भारद्वाजयोः संवादेवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ३.१६ ॥

३.१७ सप्तदशोऽध्यायः । विश्वामित्रकथोत्तरं राजपुत्रस्य कामबीजप्राप्तिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
 धत्याकार्ण्य वयस्तस्य मुनेस्तत्रावनीपतिः ।
 मन्त्रिवृद्धं समाहूय पप्रच्छ तमतन्द्रितः ॥ १ ॥
 किं कर्तव्यं सुबुद्धेऽत्र मयाऽद्य वद सुप्रत ।
 बलान्नयामि तां कामं सपुत्राञ्च सुभाषिणीम् ॥ २ ॥
 रिपुरल्पोऽपि नोपेक्ष्यः सर्वथा शुभमिच्छता ।
 राजयक्षमेव संवृद्धो मृत्यवे परिकल्पयेत् ॥ ३ ॥

नात्र सैन्यं न योद्धास्ति यो मामत्र निवारयेत् ।
गृहीत्वा हन्मि तं तत्र दौडित्रस्य रिपुं किल ॥ ४ ॥
निष्कण्टकं भवेद्राज्यं यताम्यध बलादहम् ।
उते सुदर्शने नूनं निर्भयोऽसौ भवेदिति ॥ ५ ॥
प्रधान उवाच ।
साहसं न हि कर्तव्यं श्रुतं राजन् मुनेर्वयः ।
विश्वामित्रस्य दृष्टान्तः कथितस्तेन मारिष ॥ ६ ॥
पुरा गाधिसुतः श्रीमान्विश्वामित्रोऽतिविश्रुतः ।
वियरन्स नृपश्रेष्ठो वसिष्ठाश्रममभ्यगात् ॥ ७ ॥
नमस्कृत्य य तं राजा विश्वामित्रः प्रतापवान् ।
उपविष्टो नृपश्रेष्ठो मुनिना दत्तविष्टरः ॥ ८ ॥
निमन्त्रितो वसिष्ठेन भोजनाय महात्मना ।
ससैन्यश्च स्थितो राजा गाधिपुत्रो महायशाः ॥ ९ ॥
नन्दिन्याऽऽसादितं सर्वं भक्ष्यभोज्यादिकं य यत् ।
भुक्त्वा राजा ससैन्यश्च वाञ्छितं तत्र भोजनम् ॥ १० ॥
प्रतापं तज्य नन्दिन्याः परिज्ञाय स पार्थिवः ।
यथाये नन्दिनीं राजा वसिष्ठं मुनिसत्तमम् ॥ ११ ॥
विश्वामित्र उवाच ।
मुने धेनुसहस्रं ते घटोङ्गीनां ददाम्यहम् ।
नन्दिनीं देहि मे धेनुं प्रार्थयामि परन्तप ॥ १२ ॥
वसिष्ठ उवाच ।
डोमधेनुरियं राजन्न ददामि कथञ्चन ।
सहस्रञ्चापि धेनूनां तवेदं तव तिष्ठतु ॥ १३ ॥
विश्वामित्र उवाच ।
अयुतं वाथ लक्ष्यं वा ददामि मनसेप्सितम् ।
देहि मे नन्दिनीं साधो ग्रीष्वामि बलादथ ॥ १४ ॥
वसिष्ठ उवाच ।
कामं गृहाण नृपते बलादथ यथारुचि ।

नाडं ददामि ते राजन्स्वेच्छया नन्दिनीं गृह्णात् ॥ १५ ॥

तच्छ्रुत्वा नृपतिर्भृत्यानादिदेश मलाबलान् ।

नयध्वं नन्दिनीं धेनुं बलदर्पसुसंस्थिताः ॥ १६ ॥

ते भृत्या जगृहृस्तां तु लडादाङ्गम्य यन्त्रिताम् ।

वेपमाना मुनिं प्राह सुरभिः साश्रुलोचना ॥ १७ ॥

मुने त्यजसि मां कस्मात्कर्षयन्ति सुयन्त्रिताम् ।

मुनिस्तां प्रत्युवाचेदं त्यजे नाडं सुदुग्धदे ॥ १८ ॥

बलान्नयति राजाऽसौ पूजितोऽद्य मया शुभे ।

किं करोमि न येच्छामि त्यक्तुं त्वां मनसा डिल ॥ १९ ॥

धृत्युक्ता मुनिना धेनुः क्रोधयुक्ता बभूव ह ।

उभ्भारवं यकाराशु क्रूरशब्दं सुदारुणाम् ॥ २० ॥

उद्गतास्तत्र देहात्तु दैत्या घोरतरास्तदा ।

सायुधास्तिष्ठ तिष्ठेति भ्रुवन्तः क्वयावृताः ॥ २१ ॥

सैन्यं सर्वं हतं तैस्तु नन्दिनी प्रतिमोचिता ।

येकाकी निर्गतो राजा विश्वामित्रोऽतिदुःषितः ॥ २२ ॥

हन्त पापोऽतिदीनात्मा निन्दन् क्षात्रबलं मडत् ।

ब्राह्मं बलं दुराराध्यं मत्वा तपसि संस्थितः ॥ २३ ॥

तस्या बहूनि वर्षाणि तपो धोरं मडावने ।

ऋषित्वं प्राप गाधेयस्त्यङ्क्वा क्षात्रं विधिं पुनः ॥ २४ ॥

तस्मात्त्वमपि राजेन्द्र मा कृथा वैरमद्भुतम् ।

कुलनाशकरं नूनं तापसैः सह संयुगम् ॥ २५ ॥

मुनिवर्यं प्रजाधे त्वं समाश्रास्य तपोनिधिम् ।

सुदर्शानोऽपि राजेन्द्र तिष्ठत्वत्र यथासुभम् ॥ २६ ॥

बालोऽयं निर्धनः किं ते करिष्यति नृपाडितम् ।

वृथा ते वैरभावोऽयमनाथे दुर्बले शिशौ ॥ २७ ॥

एया सर्वत्र कर्तव्या दैवाधीनमिदं जगत् ।

ईर्ष्या किं नृपश्रेष्ठ यद्भाव्यं तद्भवविष्यति ॥ २८ ॥

वज्रं तृणायते राजन् दैवयोगात्र संशयः ।
 तृणं वज्रायते क्वापि समये दैवयोगतः ॥ २९ ॥
 शशको ङन्ति शार्दूलं मशको वै तथा गजम् ।
 साडसं मुञ्च मेधाविन् कुरु मे वयनं छितम् ॥ ३० ॥
 व्यास उवाच ।
 तश्छुत्वा वयनं तस्य युधाजिनृपसत्तमः ।
 प्रणम्य तं मुनिं मूर्ध्ना जगाम स्वपुरं नृपः ॥ ३१ ॥
 मनोरमाऽपि स्वस्थाऽभूदाश्रमे तत्र संस्थिता ।
 पालयामास पुत्रं तं सुदर्शनमृतप्रतम् ॥ ३२ ॥
 दिने दिने कुमारोऽसौ जगामोपचयं ततः ।
 मुनिभालगतः क्रीडन्निर्भयः सर्वतः शुभः ॥ ३३ ॥
 अेकस्मिन्समये तत्र विदल्लं समुपागतम् ।
 क्लीबेति मुनिपुत्रस्तमामन्त्रयत्तदन्तिके ॥ ३४ ॥
 सुदर्शनस्तु तश्छुत्वा धधारैकाक्षरं स्फुटम् ।
 अनुस्वारयुतं तस्य प्रोवाद्यापि पुनः पुनः ॥ ३५ ॥
 बीजं वै कामराजाभ्यं गृहीतं मनसा तदा ।
 जजाप बालकोऽत्यर्थं धृत्वा येतसि सादरम् ॥ ३६ ॥
 भावियोगान्महाराज कामराजाभ्यमदृभुतम् ।
 स्वभावेनैव तेनेत्थं गृहीतं बालकेन वै ॥ ३७ ॥
 तदाऽसौ पञ्चमे वर्षे प्राप्य मन्त्रमनुत्तमम् ।
 ऋषिश्छन्दोविडीनञ्च ध्यानन्यासविवर्जितम् ॥ ३८ ॥
 प्रजपन्मनसा नित्यं क्रीडत्यपि स्वपित्यपि ।
 विसस्मार न तं मन्त्रं ज्ञात्वा सारमिति स्वयम् ॥ ३९ ॥
 वर्षे चैकादशे प्राप्ते कुमारोऽसौ नृपात्मजः ।
 मुनिना योपनीतोऽथ वेदमध्यापितस्तथा ॥ ४० ॥
 धनुर्वेदं तथा साङ्गं नीतिशास्त्रं विधानतः ।
 अब्यस्ताः सकला विधास्तेन मन्त्रबलादिना ॥ ४१ ॥
 कदाचित्सोऽपि प्रत्यक्षं देवीरूपं ददर्शा ङ ।

रक्ताम्बरं रक्तवर्णं रक्तसर्वाङ्गभूषणम् ॥ ४२ ॥
 गरुडे वाडने संस्थां वैष्णवीं शक्तिमद्भुताम् ।
 दृष्ट्वा प्रसन्नवदनः स भभूव नृपात्मजः ॥ ४३ ॥
 वने तस्मिंस्थितः सोऽथ सर्वविधार्थतत्त्ववित् ।
 मातरं सेवमानस्तु विजडार नदीतटे ॥ ४४ ॥
 शरासनञ्च सम्प्राप्तं विशिषाश्च शिलाशिताः ।
 तूष्णीरकवचं तस्मै दत्तं याम्बिकया वने ॥ ४५ ॥
 अेतस्मिन्समये पुत्री काशिराजस्य सुप्रिया ।
 नाम्ना शशिकला द्रिव्या सर्वलक्षणसंयुता ॥ ४६ ॥
 शुश्राव नृपपुत्रं तं वनस्थञ्च सुदर्शनम् ।
 सर्वलक्षणसम्पन्नं शूरं काममिवापरम् ॥ ४७ ॥
 बन्दीजनमुभाच्छ्रुत्वा राजपुत्रं सुसङ्गतम् ।
 यकमे मनसा तं वै वरं वरयितुं धिया ॥ ४८ ॥
 स्वप्ने तस्याः समागम्य जगदम्बा निशान्तरे ।
 उवाच वचनं येदं समाश्वास्य सुसंस्थिता ॥ ४९ ॥
 वरं वरय सुश्रोणि मम भक्तः सुदर्शनः ।
 सर्वकामप्रदस्तेऽस्तु वचनान्मम भामिनि ॥ ५० ॥
 अेवं शशिकला दृष्टा स्वप्ने रूपं मनोहरम् ।
 अम्बाया वचनं स्मृत्वा जडर्षं भृशभामिनी ॥ ५१ ॥
 उत्थिता सा मुदा युक्ता पृष्टा मात्रा पुनः पुनः ।
 प्रमोदे कारणं बाला नोवायातित्रपान्विता ॥ ५२ ॥
 जडास मुदमापन्ना स्मृत्वा स्वप्नं मुहुर्मुहुः ।
 सर्षीं प्राड तदान्यां वै स्वप्नवृत्तं सविस्तरम् ॥ ५३ ॥
 कदाचित्सा विडारार्थमवापोपवनं शुभम् ।
 सपीयुक्ता विशालाक्षी यम्पडैरुपशोभितम् ॥ ५४ ॥
 पुष्पाणि चिन्वती बाला यम्पकाधःस्थिताबला ।
 अपश्यद्ब्राह्मणं मार्गे आगच्छन्तं त्वरान्वितम् ॥ ५५ ॥

तं प्राणम्य द्विजं श्यामा बलाघे मधुरं वयः ।
कुतो देशान्महाभाग कृतमागमनं त्वया ॥ ५६ ॥

द्विज उवाच ।
भारद्वाजाश्रमाद्भाले नूनमागमनं मम ।
जातं वै कार्ययोगेन किं पृच्छसि वदस्व मे ॥ ५७ ॥

शशिकलोवाच ।
तत्राश्रमे महाभाग वर्णनीयं किमस्ति वै ।
लोकान्तिगं विशेषेण प्रेक्षणीयतमं किल ॥ ५८ ॥

ब्राह्मण उवाच ।
ध्रुवसन्धिसुतः श्रीमान्नास्ते सुदर्शनो नृपः ।
यथार्थनामा सुश्रोणि वर्तते पुरुषोत्तमः ॥ ५९ ॥

तस्य लोचनमत्यन्तं निष्कलं प्रतिभाति मे ।
येन दृष्टो न वामोरु कुमारस्तु सुदर्शनः ॥ ६० ॥

अेकत्र निहिता धात्रा गुणाः सर्वे सिंसुक्ष्मणा ।
गुणानामाकरं द्रष्टुं मन्ये तेनैव कौतुकात् ॥ ६१ ॥

तव योग्यः कुमारोऽसौ भर्ता भवितुमर्हति ।
योगोऽयं विहितोऽध्यासीन्मणिकान्धनयोरिव ॥ ६२ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां तृतीयस्कन्धे
विश्वामित्रकथोत्तरं राजपुत्रस्य कामबीजप्राप्तिवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ३.१७ ॥

३.१८ अष्टादशोऽध्यायः । शशिकलया मातरं प्रति सन्देशप्रेषणम् ।

व्यास उवाच ।
श्रुत्वा तद्ग्रथनं श्यामा प्रेमयुक्ता बभूव उ ।
प्रतस्थे ब्राह्मणस्तस्मात्स्थानाद्गुक्त्वा समाहितः ॥ १ ॥

सा तु पूर्वानुरागाद्बै मग्ना प्रेम्णाऽतियञ्चला ।
कामबाणहतेवास गते तस्मिन्द्रिजोत्तमे ॥ २ ॥

अथ कामार्दिता प्राड सर्पीं छन्दोऽनुवर्तिनीम् ।
विकारश्च समुत्पन्नो देहे यच्छ्रवाणादनु ॥ ३ ॥

अज्ञातरसविज्ञानं कुमारं कुलसम्भवम् ।
 दूनोति मदनः पापः किं करोमि क्व यामि य ॥ ४ ॥
 स्वप्नेषु वा मया दृष्टः पञ्चभाषा धवापरः ।
 तपते मे मनोऽत्यर्थं विरडाकुलितं मृदु ॥ ५ ॥
 यन्दनं देडलत्रं मे विषवदृभाति भामिनि ।
 अगियं सर्पवश्यैव यन्द्रपादाश्च वक्षिवत् ॥ ६ ॥
 न य उर्ध्वे वने शं मे दीर्घिकायां न पर्वते ।
 न दिवा न निशायां वा न सुभं सुभसाधनैः ॥ ७ ॥
 न शय्या न य ताम्बूलं न गीतं न य वादनम् ।
 प्रीणयन्ति मनो मेऽद्य न तुमे मम लोचने ॥ ८ ॥
 प्रयाभ्यद्य वने तत्र यत्रासौ वर्तते शठः ।
 भीतास्मि कुललज्जयाः परतन्त्रा पितुस्तथा ॥ ९ ॥
 स्वयंवरं पिता मेऽद्य न करोति करोमि किम् ।
 दास्यामि राजपुत्राय कामं सुदर्शनाय वै ॥ १० ॥
 सन्त्यन्त्ये पृथिवीपालाः शतशः सम्भृतर्द्धयः ।
 रमणीया न मे तेऽद्य राज्यडीनोऽप्यसौ मतः ॥ ११ ॥
 व्यास उवाच ।
 ओकाडी निर्धनश्चैव बलडीनः सुदर्शनः ।
 वनवासी कृलाडारस्तस्याश्चित्ते सुसंस्थिता ॥ १२ ॥
 वाग्भीजस्य जपात्सिद्धिस्तस्या ओषाप्युपस्थिता ।
 सोपि ध्यानपरोऽत्यन्तं जजाप मन्त्रमुत्तमम् ॥ १३ ॥
 स्वप्ने पश्यत्यसौ देवीं विष्णुमायामभङ्गिताम् ।
 विश्वमातरमच्यक्तां सर्वसम्पत्कराब्जिकाम् ॥ १४ ॥
 शृङ्गवेरपुराध्यक्षो निषादः समुपेत्य तम् ।
 ददौ रथवरं तस्मै सर्वोपस्करसंयुतम् ॥ १५ ॥
 यतुर्भिस्तुरगैर्युक्तं पताकावरमङ्गिताम् ।
 जैत्रं राजसुतं ज्ञात्वा ददौ योपायनं तदा ॥ १६ ॥
 सोऽपि जग्राड तं प्रीत्या मित्रत्वेन सुसंस्थितम् ।

वन्यैर्मूलङ्गलैः सम्यग्ययामास शम्बरम् ॥ १७ ॥
 कृतातिथ्ये गते तस्मिन्निषादाधिपतौ तदा ।
 मुनयः प्रीतियुक्तास्ते तमूयुस्तापसा मिथः ॥ १८ ॥
 राजपुत्र ध्रुवं राज्यं प्राप्स्यसि त्वं य सर्वथा ।
 स्वल्पैरढोभिरव्यग्रः प्रतापान्नात्र संशयः ॥ १९ ॥
 प्रसन्ना तेऽम्बिका देवी वरदा विश्वमोहिनी ।
 सहायस्तु सुसम्पन्नो न चिन्तां कुरु सुप्रत ॥ २० ॥
 मनोरमां तथोयुस्ते मुनयः संशितप्रताः ।
 पुत्रस्तेऽद्य धराधीशो भविष्यति शुचिस्मिते ॥ २१ ॥
 सा तानुवाच तन्वङ्गी वचनं वोऽस्तु सत्कृतम् ।
 दासोऽयं भवतां विप्राः किं चित्रं सद्गुपासनात् ॥ २२ ॥
 न सैन्यं सचिवाः कोशो न सहायश्च कश्चन ।
 केन योगेन पुत्रो मे राज्यं प्राप्नुमिहार्हति ॥ २३ ॥
 आशीर्वादैश्च वो नूनं पुत्रोऽयं मे महीपतिः ।
 भविष्यति न सन्देहो भवन्तो मन्त्रवित्तमाः ॥ २४ ॥
 व्यास उवाच ।
 रथाङ्गुष्ठः स मेधावी यत्र याति सुदर्शनः ।
 अक्षौहिणीसमावृत्तं धवाभाति स तेजसा ॥ २५ ॥
 प्रतापो मन्त्रबीजस्य नान्यः कश्चन भूपते ।
 अयं वै जपतस्तस्य प्रीतियुक्तस्य सर्वथा ॥ २६ ॥
 सम्प्राप्य सद्गुरोर्बीजं कामराजप्यमद्भुतम् ।
 जपेद्यस्तु शुचिः शान्तः सर्वाङ्गमानवाप्नुयात् ॥ २७ ॥
 न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि वापि सुदुर्लभम् ।
 प्रसन्नायाः शिवायाश्च यदप्राप्यं नृपोत्तम ॥ २८ ॥
 ते मन्दास्तेऽतिदुर्भाग्या रोगैस्ते समभिद्रुताः ।
 येषां चित्ते न विश्वासो भवेद्यम्भार्यनादिषु ॥ २९ ॥
 या माता सर्वदेवानां युगाद्यौ परिकीर्तिता ।
 आदिमातेति विख्याता नाम्ना तेन कुङ्कुल ॥ ३० ॥

बुद्धिः कीर्तिर्भृतिर्लक्ष्मीः शक्तिः श्रद्धा मतिः स्मृतिः ।
 सर्वेषां प्राणिनां सा वै प्रत्यक्षं वै विभासते ॥ ३१ ॥
 न जानन्ति नरा ये वै मोहिता मायया किल ।
 न भजन्ति कुतर्कज्ञा देवीं विश्वेश्वरीं शिवाम् ॥ ३२ ॥
 ब्रह्मा विष्णुस्तथा शम्भुर्वासवो वरुणो यमः ।
 वायुरग्निः कुबेरश्च त्वष्टा पूषाश्विनौ भगः ॥ ३३ ॥
 आदित्या वसवो रुद्रा विश्वेदेवा मरुद्गणाः ।
 सर्वे ध्यायन्ति तां देवीं सृष्टिस्थित्यन्तकारिणीम् ॥ ३४ ॥
 को न सेवेत विद्वान्वै तां शक्तिं परमात्मिकाम् ।
 सुदृशनेन सा ज्ञाता देवी सर्वार्थदा शिवा ॥ ३५ ॥
 ब्रह्मैव साऽतिदुष्प्राप्या विद्याविद्यास्वरूपिणी ।
 योगगम्या परा शक्तिर्भुमुक्षुणां य वल्लभा ॥ ३६ ॥
 परमात्मस्वरूपं को वेत्तुमर्हति तां विना ।
 या सृष्टिं त्रिविधां कृत्वा दर्शयत्यभिलात्मने ॥ ३७ ॥
 सुदृशनस्तु तां देवीं मनसा परिचिन्तयन् ।
 राज्यलाभात्परं प्राप्य सुभं वै कानने स्थितः ॥ ३८ ॥
 सापि यन्द्रकलात्यर्थं कामबाणप्रपीडिता ।
 नानोपचारैरनिशं धधार दुःभितं वपुः ॥ ३९ ॥
 तावत्तस्याः पिता ज्ञात्वा कन्यां पुत्रवरार्थिनीम् ।
 सुभाळुः कारयाभास स्वयंवरमतन्द्रितः ॥ ४० ॥
 स्वयंवरस्तु त्रिविधो विद्मद्भिः परिकीर्तितः ।
 राज्ञां विवाहयोग्यौ वै नान्येषां कथितः किल ॥ ४१ ॥
 षष्ठास्वयंवरश्चैको द्वितीयश्च पण्डाभिधः ।
 यथा रामेण भग्नं वै त्र्यम्बकस्य शरासनम् ॥ ४२ ॥
 तृतीयः शौर्यशुल्कश्च शूराणां परिकीर्तितः ।
 षष्ठास्वयंवरं तत्र यकार नृपसत्तमः ॥ ४३ ॥
 शिल्पिभिः कारिता मञ्चाः शुभैरास्तरणैर्युताः ।

ततश्च विविधाकाराः सुकलुषाः सव्यमण्डपाः ॥ ४४ ॥

अेवं इतेऽतिसम्भारे विवाहार्थं सुविस्तरे ।

सर्षी शशिकला प्राह दुःभिता चारुलोचना ॥ ४५ ॥

धदं मे मातरं ब्रूहि त्वमेकान्ते वयो मम ।

मया वृतः पतिश्चित्ते ध्रुवसन्धिसुतः शुभः ॥ ४६ ॥

नान्यं वरं वरिष्यामि तमृते वै सुदर्शनम् ।

स मे भर्ता नृपसुतो भगवत्या प्रतिष्ठितः ॥ ४७ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्युक्ता सा सर्षी गत्वा मातरं प्राह सत्परा ।

वैदर्भी विजने वाङ्मयं मधुरं मञ्जुभाषिणी ॥ ४८ ॥

पुत्री ते दुःभिता प्राह साध्वी त्वां मन्भुभेन यत् ।

शृणु त्वं कुरु कल्याणि तद्धितं त्वरिताऽधुना ॥ ४९ ॥

भारद्वाजाश्रमे पुत्र्ये ध्रुवसन्धिसुतोऽस्ति यः ।

स मे भर्ता वृतश्चित्ते नान्यं भूपं वृणोम्यहम् ॥ ५० ॥

व्यास उवाच ।

राज्ञी तद्भयनं श्रुत्वा स्वपतौ गृहमागते ।

निवेदयामास तदा पुत्रीवाङ्मयं यथातथम् ॥ ५१ ॥

तश्श्रुत्वा वयनं राजा विस्मितः प्रहसन्मुहुः ।

भार्यामुवाच वैदर्भी सुभाढुस्तु ऋतं वयः ॥ ५२ ॥

सुभ्रु जानासि बालोऽसौ राजयान्निष्कासितो वने ।

अेकाकी सड मात्रा वै वसते निर्जने वने ॥ ५३ ॥

तत्कृते निडतो राजा वीरसेनो युधाजिता ।

स डथं निर्धनो भर्ता योग्यः स्याय्यारुलोचने ॥ ५४ ॥

ब्रूहि पुत्रीं ततो वाङ्मयं कदाचिदपि विप्रियम् ।

आगमिष्यन्ति राजानः स्थितिमन्तः स्वयंवरे ॥ ५५ ॥

धति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां सडितायां तृतीयस्कन्धे

शशिकलया मातरं प्रति सन्देशप्रेषणं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ३.१८ ॥

३.१९ अेकोनविंशोऽध्यायः । राजसंवाटवार्णनम् ।

व्यास उवाच ।

भर्त्रा साऽभिडिता आवां पुत्रीं कृत्वाङ्कुसंस्थिताम् ।

उवाच वचनं श्रक्ष्णं समाश्रास्य शुचिस्मिताम् ॥ १ ॥

किं वृथा सुदति त्वं हि विप्रियं मम भाषसे ।

पिता ते दुःभमाप्नोति वाक्ष्येनानेन सुव्रते ॥ २ ॥

सुदर्शनोऽतिदुर्भाग्यो राज्यभ्रष्टो निराश्रयः ।

अलकोशविडीनश्च परित्यक्तस्तु आन्धवैः ॥ ३ ॥

मात्रा सड वनं प्राप्तः कृलमूलाशनः कृशः ।

न ते योग्यो वरोऽयं वै वनवासी य दृर्भगः ॥ ४ ॥

राजपुत्राः कृतप्रज्ञा उपवन्तः सुसम्मताः ।

तवार्डाः पुत्रि सन्त्यन्धे राजचिह्नैरलङ्कृताः ॥ ५ ॥

भ्राताऽस्य वर्तते कान्तः स राज्यं कोसलेषु वै ।

करोति उपसम्पन्नः सर्वलक्षणसंयुतः ॥ ६ ॥

अन्यथ्य कारणं सुभु शृणु यथ्य यथा श्रुतम् ।

युधाजित्सततं तस्य वधकामोऽस्ति भूमिपः ॥ ७ ॥

दौडित्रः स्थापितस्तेन राज्ये कृत्वाऽतिसङ्गरम् ।

वीरसेनं नृपं उत्वा सम्मन्थ सचिवैः सड ॥ ८ ॥

भारद्वाजाश्रमं प्राप्तं उन्तुकामः सुदर्शनम् ।

मुनिना वारितः पश्चाज्जगाम निजमन्दिरम् ॥ ९ ॥

शशिकवोवाच ।

मातर्ममेषितः कामं वनस्थोऽपि नृपात्मजः ।

शर्यातिवचनेनैव सुकन्या य पतिव्रता ॥ १० ॥

थ्यवनग्य यथा प्राप्य पतिशुश्रूषणो रता ।

भर्तृशुश्रूषणं स्त्रीणां स्वर्गदं मोक्षदं तथा ॥ ११ ॥

अकैतवकृतं नूनं सुभदं भवति स्त्रियाः ।

भगवत्या समादिष्टं स्वप्ने वरमनुत्तमम् ॥ १२ ॥

तमृतेऽड कथं यान्यं संश्रयामि नृपात्मजम् ।

मञ्चित्तमित्तौ विभितो भगवत्या सुदर्शनः ॥ १३ ॥
 तं विहाय प्रियं कान्तं करिष्येऽहं न यापरम् ।
 व्यास उवाच ।
 प्रत्यादिष्टाऽथ वैदर्भी तथा बभ्रुनिदर्शनैः ॥ १४ ॥
 भर्तारं सर्वमायष्ट पुत्र्योक्तं वयनं भृशम् ।
 विवाहस्य दिनादवागामं श्रुतसमन्वितम् ॥ १५ ॥
 द्विजं शशिकला तत्र प्रेषयामास सत्वरम् ।
 यथा न वेद मे तातस्तथा गच्छ सुदर्शनम् ॥ १६ ॥
 भारद्वाजाश्रमे भ्रूढि मद्वाक्यात्तरसा विभो ।
 पित्रा मे सम्भृतः कामं मदर्थेन स्वयंवरः ॥ १७ ॥
 आगमिष्यन्ति राजानो बलयुक्ता ह्यनेकशः ।
 मया त्वं वै वृत्श्चित्ते सर्वथा प्रीतिपूर्वकम् ॥ १८ ॥
 भगवत्या समादिष्टः स्वप्ने मम सुरोपम ।
 विषमसि ङुताशे वा प्रपतामि प्रदीपिते ॥ १९ ॥
 वरये त्वद्दृते नान्यं पितृभ्यां प्रेरिताऽपि वा ।
 मनसा कर्मणा वाया संवृतस्त्वं मया वरः ॥ २० ॥
 भगवत्याः प्रसादेन शर्मावाभ्यां भविष्यति ।
 आगन्तव्यं त्वयानैव दैवं कृत्वा परं बलम् ॥ २१ ॥
 यदधीनं जगत्सर्वं वर्तते सयराथरम् ।
 भगवत्या यदादिष्टं न तन्मिथ्या भविष्यति ॥ २२ ॥
 यद्भ्रशे देवताः सर्वा वर्तन्ते शङ्करादयः ।
 वक्तव्योऽसौ त्वया ब्रह्मन्नेकान्ते वै नृपात्मजः ॥ २३ ॥
 यथा भवति मे कार्यं तत्कर्तव्यं त्वयानघ ।
 धृत्युक्त्वा दक्षिणां दत्त्वा मुनिर्व्यापारितस्तथा ॥ २४ ॥
 गत्वा सर्वं निवेद्याशु तत्र प्रत्यागतो द्विजः ।
 सुदर्शनस्तु तज्ज्ञात्वा निश्चयं गमने तदा ॥ २५ ॥
 यकार मुनिना तेन प्रेरितः परमादरात् ।
 व्यास उवाच ।

गमनायोधतं पुत्रं तमुवाय मनोरमा ॥ २६ ॥
 वेपमानाऽतिदुःभार्ता जातत्रासाऽश्रुलोचना ।
 कुत्र गच्छसि पुत्राद्ये समाजे भूभृतां डिल ॥ २७ ॥
 अेकाकी कृतवैरश्च डिं विचिन्त्य स्वयंवरे ।
 युधाजिङ्गन्तुकामस्त्वां समेष्यति मडीपतिः ॥ २८ ॥
 न तेऽन्योऽस्ति सहायश्च तस्मान्मा प्रज पुत्रक ।
 अेकपुत्रातिदीनास्मि तवाधारा निराश्रया ॥ २९ ॥
 नार्डसि त्वं मडाभाग निराशां कर्तुमद्य माम् ।
 पिता ते निडतो येन सोऽपि तत्रागतो नृपः ॥ ३० ॥
 अेकाकिनं गतं तत्र युधाजित्वां डनिष्यति ।
 सुदुर्शनं उवाय ।
 भवितव्यं भवत्येव नात्र कार्या विचारण ॥ ३१ ॥
 आदेशाय्य जगन्मातुर्गच्छाम्यद्य स्वयंवरे ।
 मा शोकं कुरु कल्याणि क्षत्रियाऽसि वरानने ॥ ३२ ॥
 न भिभेमि प्रसादेन भगवत्या निरन्तरम् ।
 व्यास उवाय ।
 धृत्युक्त्वा रथमारुड्य गन्तुकामं सुदुर्शनम् ॥ ३३ ॥
 दृष्ट्वा मनोरमा पुत्रमाशीर्भिश्चान्वमोदयत् ।
 अग्रतस्तेऽम्बिका पातु पार्वती पातु पृष्ठतः ॥ ३४ ॥
 पार्वती पार्श्वयोः पातु शिवा सर्वत्र साम्प्रतम् ।
 वाराडी विषमे मार्गे दुर्गा दुर्गेषु कर्डित् ।
 कालिका कलडे धोरे पातु त्वां परमेश्वरी ॥ ३५ ॥
 मण्डपे तत्र मातङ्गी तथा सौम्या स्वयंवरे ।
 भवानी भूपमध्ये तु पातु त्वां भवमोचनी ॥ ३६ ॥
 गिरिजा गिरिदुर्गेषु यामुण्डा यत्यरेषु य ।
 कामगा काननेष्वेवं रक्षतु त्वां सनातनी ॥ ३७ ॥
 विवादे वैष्णवी शक्तिरवतात्त्वां रघूद्वड ।
 भैरवी यरणे सौम्य शत्रूणां वै समागमे ॥ ३८ ॥

સર્વદા સર્વદેશેષુ પાતુ ત્વાં ભુવનેશ્વરી ।
 મહામાયા જગદ્ધાત્રી સચ્ચિદાનન્દરૂપિણી ॥ ૩૯ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇત્યુક્ત્વા તં તદા માતા વેપમાના ભયાકુલા ।
 ઉવાચાહં ત્વયા સાર્ધમાગમિષ્યામિ સર્વથા ॥ ૪૦ ॥
 નિમિષાર્ધં વિના ત્વાં વૈ નાહં સ્થાતુમિહોત્સહે ।
 સહૈવ નય માં વત્સ યત્ર તે ગમને મતિઃ ॥ ૪૧ ॥
 ઇત્યુક્ત્વા નિઃસૃતા માતા ધાત્રેયીસંયુતા તદા ।
 વિપ્રૈર્દત્તાશિષઃ સર્વે નિર્યયુર્ધર્ષસંયુતાઃ ॥ ૪૨ ॥
 વારાણસ્યાં તતઃ પ્રાપ્નો રથેનૈકેન રાઘવઃ ।
 જ્ઞાતઃ સુબાહુના તત્ર પૂજિતશ્ચાર્હણાદિભિઃ ॥ ૪૩ ॥
 નિવેશાર્થં ગૃહં દત્તમન્નપાનાદિકં તથા ।
 સેવકં સમનુજ્ઞાપ્ય પરિચર્યાર્થમેવ ચ ॥ ૪૪ ॥
 મિલિતાસ્ત્વથ રાજાનો નાનાદેશાધિપાઃ કિલ ।
 યુધાજિદપિ સમ્પ્રાપ્નો દૌહિત્રેણ સમન્વિતઃ ॥ ૪૫ ॥
 કરુષાધિપતિશ્ચૈવ તથા મદ્રેશ્વરો નૃપઃ ।
 સિન્ધુરાજસ્તથા વીરો યોદ્ધા માહિષ્મતીપતિઃ ॥ ૪૬ ॥
 પાગ્ચાલઃ પર્વતીયશ્ચ કામરૂપોડતિવીર્યવાન્ ।
 કાર્ણાટશ્ચોલદેશીયો વૈદર્ભશ્ચ મહાબલઃ ॥ ૪૭ ॥
 અક્ષૌહિણી ત્રિષષ્ટિશ્ચ મિલિતા સડ્ધ્યયા તદા ।
 વેષ્ટિતા નગરી સા તુ સૈન્યૈઃ સર્વત્ર સંસ્થિતૈઃ ॥ ૪૮ ॥
 એતે ચાન્યે ચ બલવઃ સ્વયંવરદિદૃક્ષયા ।
 મિલિતાસ્તત્ર રાજાનો વરવારણસંયુતાઃ ॥ ૪૯ ॥
 અન્યોન્યં નૃપપુત્રાસ્ત ઇત્યૂચુર્મિલિતાસ્તદા ।
 સુદુર્શનો નૃપસુતો હ્યાગતોડસ્તિ નિરાકુલઃ ॥ ૫૦ ॥
 એકાકી રથમારુહ્ય માત્રા સહ મહામતિઃ ।
 વિવાહાર્થમિહાયાતઃ કાકુત્સ્થઃ કિં નુ સામ્પ્રતમ્ ॥ ૫૧ ॥
 એતાન્ રાજસુતાંસ્ત્યક્ત્વા સસૈન્યાન્સાયુધાનથ ।

डिमेनं राजपुत्री सा वरिष्यति मडाभुजम् ॥ ५२ ॥
 युधाञ्जिदध राजेशस्तानुवाय मडीपतीन् ।
 अडमेनं उनिष्यामि कन्यार्थे नात्र संशयः ॥ ५३ ॥
 डेरलाधिपतिः प्राड तं तदा नीतिसत्तमः ।
 नात्र युद्धं प्रकर्तव्यं राजन्निश्चास्वयं वरे ॥ ५४ ॥
 भलेन उरणं नास्ति नात्र शुल्कस्वयं वरः ।
 कन्येच्छयाऽत्र वरणं विवाहः कीदृशस्तिवड ॥ ५५ ॥
 अन्यायेन त्वया पूर्वमसौ राजयात्प्रवासितः ।
 दौडित्रायार्पितं राज्यं भलवन्नृपसत्तम ॥ ५६ ॥
 काडुत्थोऽयं मडाभाग डोसलाधिपतेः सुतः ।
 कथमेनं राजपुत्रं उनिष्यसि निरागसम् ॥ ५७ ॥
 लाप्यसे तत्कलं नूनमनयस्य नृपोत्तम ।
 शास्तास्ति कश्चिदायुष्मज्जगतोऽस्य जगत्यतिः ॥ ५८ ॥
 धर्मो जयति नाधर्मः सत्यं जयति नानृतम् ।
 मानयं कुरु राजेन्द्र त्यज पापमतिं डिल ॥ ५९ ॥
 दौडित्रस्तव सम्प्राप्तः सोऽपि रुपसमन्वितः ।
 राजययुक्तस्तथा श्रीमान्कथं तं न वरिष्यति ॥ ६० ॥
 अन्ये राजसुताः डामं वर्तन्ते भलवत्तराः ।
 कन्यास्वयं वरे कन्या स्वीकुरिष्यति साम्प्रतम् ॥ ६१ ॥
 वृते तथा विवाहः डः प्रवदन्तु मडीभुजः ।
 परस्यरे विरोधोऽत्र न कर्तव्यो विजानता ॥ ६२ ॥
 षति श्रीमद्देवीभागवते मडापुराणेऽष्टादशसाडस्यं संडितायां
 तृतीयस्कन्धे राजसंवाडवर्णनं नामैडो नविंशोऽध्यायः ॥ ३.१९ ॥

३.२० विंशोऽध्यायः । स्वपितरं प्रति शशिकलावाड्यम् ।

व्यास उवाच ।
 षतिवाडिनि भूपाले डेरलाधिपतौ तदा ।
 प्रत्युवाच मडाभाग युधाञ्जिदपि पार्थिवः ॥ १ ॥

नीतिरेषा महीपाल यद्व्रवीति भवानिड ।
समाजे पार्थिवानां वै सत्यवाग्विजितेन्द्रियः ॥ २ ॥
योग्येषु वर्तमानेषु कन्यारत्नं कुलोद्भूतं ।
अयोग्योऽर्हति भूपाल न्यायोऽयं तव रोचते ॥ ३ ॥
भागं सिंहास्य गोमायुर्भोक्तुमर्हति वा कथम् ।
तथा सुदर्शनोऽयं वै कन्यारत्नं डिमर्हति ॥ ४ ॥
बलं वेदो हि विप्राणां भूभुजा यापजं बलम् ।
डिमन्याय्यं महाराज ब्रवीम्यहमिडाधुना ॥ ५ ॥
बलं शुक्लं यथा राज्ञां विवाहे परिकीर्तितम् ।
बलवानेव गृह्णातु नाबलस्तु कदाचन ॥ ६ ॥
तस्मात्कन्याप्राणं कृत्वा नीतिरत्र विधीयताम् ।
अन्यथा कलहः कामं भविष्यति महीभुजा ॥ ७ ॥
अेवं विवाहे संवृत्ते राज्ञां तत्र परस्परम् ।
आहूतस्तु सभामध्ये सुभाहूर्नृपसत्तमः ॥ ८ ॥
समाहूय नृपाः सर्वे तमूयुस्तत्त्वदर्शिनः ।
राजत्रीतिस्त्वया कार्या विवाहेऽत्र समाहिता ॥ ९ ॥
हिं ते चिकीर्षितं राजस्तद्गदस्व समाहितः ।
पुत्र्याः प्रदानं कस्मै ते रोचते नृप येतसि ॥ १० ॥
सुभाहूरुवाच ।
पुत्र्या मे मनसा कामं वृतः किल सुदर्शनः ।
मया निवारितोऽत्यर्थं न सा प्रत्येति मे वचः ॥ ११ ॥
हिं करोमि सुताया मे न वशे वर्तते मनः ।
सुदर्शनस्तथैकाकी सम्प्राप्तोऽस्ति निराकुलः ॥ १२ ॥
व्यास उवाच ।
सम्पन्ना भूभुजः सर्वे समाहूय सुदर्शनम् ।
उच्युः समागतं शान्तमेकाकिनमतन्द्रिताः ॥ १३ ॥
राजपुत्र महाभाग केनाहूतोऽसि सुप्रत ।

अेकाकी यः समायातः समाजे भूभूतामिड ॥ १४ ॥

न वै सैन्यं न सखिवा न कोशो न बृहद्बलम् ।

डिमर्थञ्च समायातस्तत्त्वं भूळि मडामते ॥ १५ ॥

युद्धकामा नृपतथो वर्तन्तेऽत्र समागमे ।

कन्यार्थं सैन्यसम्पन्नाः डिं त्वं कर्तुमिडेच्छसि ॥ १६ ॥

भ्राता ते सुबलः शूरः सम्प्राप्तोऽस्ति जिघृक्षया ।

युधाजिच्य मडाभाडुः साडाच्यं कर्तुमागतः ॥ १७ ॥

गच्छ वा तिष्ठ राजेन्द्र याथातथ्यमुडाडुतम् ।

त्वयि सैन्यविडीने य यथेष्टं कुरु सुप्रत ॥ १८ ॥

सुदर्शन उवाच ।

न बलं न सडाथो मे न कोशो दुर्गसंश्रयः ।

न मित्राणि न सौडाडीं न नृपा रक्षका मम ॥ १९ ॥

अत्र स्वयंवरं श्रुत्वा द्रष्टुकाम ँडागतः ।

स्वप्ने डेव्या प्रेरितोऽस्मि भगवत्या न संशयः ॥ २० ॥

नान्यश्चिडीर्षितं मेऽद्य मामाड जगटीश्वरी ।

तथा यद्विडितं तच्य भविताऽद्य न संशयः ॥ २१ ॥

न शत्रुरस्ति संसारे डोऽप्यत्र जगतीश्वराः ।

सर्वत्र पश्यतो मेऽद्य भवानीं जगदम्भिकाम् ॥ २२ ॥

यः कश्चिच्छति शत्रुत्वं मया सड नृपात्मजाः ।

शास्ता तस्य मडाविधा नालं जानामि शनुताम् ॥ २३ ॥

यद्भावि तद्वै भविता नान्यथा नृपसत्तमाः ।

का चिन्ता ड्यत्र कर्तव्या डैवाधीनोऽस्मि सर्वथा ॥ २४ ॥

डेवभूतमनुष्येषु सर्वभूतेषु सर्वदा ।

सर्वेषां तडुता भक्तिर्नान्यथा नृपसत्तमाः ॥ २५ ॥

सा यं चिडीर्षते भूपं तं करोति नृपाधिपाः ।

निर्धनं वा नरं कामं का चिन्ता वै तदा मम ॥ २६ ॥

तामृते परमां शक्तिं ब्रह्मविषुडराडयः ।

न शक्ताः स्पन्डितुं डेवाः का चिन्ता मे तदा नृपाः ॥ २७ ॥

અશક્તો વા સશક્તો વા યાદૃશસ્તાદૃશસ્ત્વહમ્ ।
 તદાજ્ઞયા નૃપાદૈવ સમ્પ્રાપ્નોડસ્મિ સ્વયંવરે ॥ ૨૮ ॥
 સા યદિચ્છતિ તત્કુર્યાન્મમ કિં ચિન્તનેન વૈ ।
 નાત્ર શક્તુ પ્રકર્તવ્યા સત્યમેતદ્બ્રવીમ્યહમ્ ॥ ૨૯ ॥
 જયે પરાજયે લજ્જા ન મેડનાણ્વપિ પાર્થિવાઃ ।
 ભગવત્યાસ્તુ લજ્જાસ્તિ તદધીનોડસ્મિ સર્વથા ॥ ૩૦ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ તસ્ય તદાકર્ણ્ય વચનં રાજસત્તમાઃ ।
 ઊચુઃ પરસ્પરં પ્રેક્ષ્ય નિશ્ચયજ્ઞા નરાધિપાઃ ॥ ૩૧ ॥
 સત્યમુક્તં ત્વયા સાધો ન મિથ્યા કર્ત્વિચિદ્ભવેત્ ।
 તથાપ્યુજ્જયનીનાથસ્ત્વાં હન્તું પરિકાઙ્ક્ષતિ ॥ ૩૨ ॥
 ત્વત્કૃતે ન દયાદિષ્ટા ત્વાં બ્રવીમો મહામતે ।
 યદ્યુક્તં તત્ત્વયા કાર્યં વિચાર્ય મનસાડનઘ ॥ ૩૩ ॥
 સુદર્શન ઉવાચ ।
 સત્યમુક્તં ભવદ્ભિશ્ચ કૃપાવદ્ભિઃ સુહૃજ્જનૈઃ ।
 કિં બ્રવીમિ પુનર્વાક્યમુક્ત્વા નૃપતિસત્તમાઃ ॥ ૩૪ ॥
 ન મૃત્યુઃ કેનચિદ્ભાવ્યઃ કસ્યચિદ્ધા કદાયન ।
 દૈવાધીનમિદં સર્વં જગત્સ્થાવરજડ્ગમમ્ ॥ ૩૫ ॥
 સ્વવશોડયં ન જીવોડસ્તિ સ્વકર્મવશઃ સદા ।
 તત્કર્મ ત્રિવિધં પ્રોક્તં વિદ્ધદ્ભિસ્તત્ત્વદર્શિભિઃ ॥ ૩૬ ॥
 સચ્ચિતં વર્તમાનગ્ચ પ્રારબ્ધગ્ચ તૃતીયકમ્ ।
 કાલકર્મસ્વભાવૈશ્ચ તતં સર્વમિદં જગત્ ॥ ૩૭ ॥
 ન દેવો માનુષં હન્તું શક્તઃ કાલાગમં વિના ।
 હતં નિમિત્તમાત્રેણ હન્તિ કાલઃ સનાતનઃ ॥ ૩૮ ॥
 યથા પિતા મે નિહતઃ સિંહેનામિત્રકર્ષણઃ ।
 તથા માતામહોડપ્યેવં યુદ્ધે યુધાજિતા હતઃ ॥ ૩૯ ॥
 યત્તકોટિં પ્રકુર્વાણો હન્યતે દૈવયોગતઃ ।

शुवेद्रर्षसहस्राणि रक्षाणेन विना नरः ॥ ४० ॥

नालं बिभेमि धर्मिष्ठाः कदाचिन्म्य युधाजितः ।

दैवमेव परं मत्वा सुस्थितोऽस्मि सदा नृपाः ॥ ४१ ॥

स्मराणां सततं नित्यं भगवत्याः करोम्यहम् ।

विश्वस्य जननी देवी कल्याणां सा करिष्यति ॥ ४२ ॥

पूर्वाङ्गितं हि भोक्तव्यं शुभं वाप्यशुभं तथा ।

स्वकृतस्य य भोगेन कीदृक्शोको विजानताम् ॥ ४३ ॥

स्वकर्मफलयोगेन प्राप्य दुःखमयेतनः ।

निमित्तकारणे वैरं करोत्यल्पमतिः किल ॥ ४४ ॥

न तथाऽलं विजानामि वैरं शोकं भयं तथा ।

निःशङ्कमिह सम्प्राप्तः समाजे भूभृतामिह ॥ ४५ ॥

येकाकी द्रष्टुकामोऽलं स्वयंवरमनुत्तमम् ।

भविष्यति य यद्भाष्यं प्राप्नोऽस्मि यद्विडकाज्ञया ॥ ४६ ॥

भगवत्याः प्रमाणां मे नान्यं जानामि संयतः ।

तद्भृत्यस्य सुषुप्तं दुःखं भविष्यति य नान्यथा ॥ ४७ ॥

युधाजित्सुषुप्तमाप्नोतु न मे वैरं नृपोत्तमाः ।

यः करिष्यति मे वैरं स प्राप्स्यति ह्यलं तथा ॥ ४८ ॥

व्यास उवाच ।

धृत्युक्तास्ते तथा तेन सन्तुष्टा भूभुजः स्थिताः ।

सोऽपि स्वमाश्रमं प्राप्य सुस्थितः सम्भ्रमूव ह ॥ ४९ ॥

अपरेऽह्नि शुभे काले नृपाः सम्मन्त्रिताः किल ।

सुभाङ्गुना नृपेणाथ रुचिरे वै स्वमाण्डपे ॥ ५० ॥

दिव्यास्तरणयुक्तेषु मञ्चेषु रचितेषु य ।

उपविष्टाश्च राजानः शुभालङ्कुरैर्युताः ॥ ५१ ॥

दिव्यवेषधराः कामं विमानेष्वमरा एव ।

दीप्यमानाः स्थितास्तत्र स्वयंवरदृक्क्षया ॥ ५२ ॥

एति चिन्तापराः सर्वे कदा साध्यागमिष्यति ।

भाग्यवन्तं नृपश्रेष्ठं श्रुतपुण्यं वशिष्यति ॥ ५३ ॥

यदा सुदर्शनं देवात्स्रजा सम्भूषयेद्विड ।
 विवादो वै नृपाणां य भविता नात्र संशयः ॥ ५४ ॥
 उत्थेवं चिन्त्यमानास्ते भूपा मञ्चेषु संस्थिताः ।
 वादित्रघोषः सुमलानुत्थितो नृपमण्डपे ॥ ५५ ॥
 अथ काशीपतिः प्राड सुतां स्नातां स्वलङ्कृताम् ।
 मधूकमालासंयुक्तां क्षौमवासोविभूषिताम् ॥ ५६ ॥
 विवाहोपरस्करैर्युक्तां द्विव्यां सिन्धुसुतोपमाम् ।
 चिन्तापरां सुवसनां स्मितपूर्वमिदं वयः ॥ ५७ ॥
 उत्तिष्ठ पुत्रि सुनसे करे धृत्वा शुभां स्रजम् ।
 व्रज मण्डपमध्येऽद्य समाजं पश्य भूभुजात् ॥ ५८ ॥
 गुणवान् रूपासम्पन्नः कुलीनश्च नृपोत्तमः ।
 तव चित्ते वसेद्यस्तु तं वृणुष्व सुमध्यमे ॥ ५९ ॥
 देशदेशाधिपाः सर्वे मञ्चेषु रचितेषु य ।
 संविष्टाः पश्य तन्वङ्गि वरयस्व यथारुचि ॥ ६० ॥
 व्यास उवाच ।
 तं तथा भाषमाणां वै पितरं मितभाषिणी ।
 उवाच वचनं बाला ललितं धर्मसंयुतम् ॥ ६१ ॥
 शशिकलोवाच ।
 नाडं दृष्टिपथे राज्ञां गमिष्यामि पितः डिल ।
 कामुकानां नरेशानां गच्छन्त्यन्याश्च योषितः ॥ ६२ ॥
 धर्मशास्त्रे श्रुतं तात मयेदं वचनं डिल ।
 ओक ओव वरो नार्या निरीक्ष्यः स्यान्न यापरः ॥ ६३ ॥
 सतीत्वं निर्गतं तस्या या प्रयाति बद्धनथ ।
 सङ्कल्पयन्ति ते सर्वे दृष्ट्वा मे भवतात्त्विति ॥ ६४ ॥
 स्वयंवरे स्रजं धृत्वा यदागच्छति मण्डपे ।
 सामान्या सा तदा जाता कुलटेवापरा वधूः ॥ ६५ ॥
 वारस्त्री विपणो गत्वा यथा वीक्ष्य नरांस्थितान् ।

ગુણાગુણપરિજ્ઞાનં કરોતિ નિજમાનસે ॥ ૬૬ ॥
 નૈકભાવા યથા વેશ્યા વૃથા પશ્યતિ કામુકમ્ ।
 તથાડહં મણ્ડપે ગત્વા કુર્વે વારસ્ત્રિયા કૃતમ્ ॥ ૬૭ ॥
 વૃદ્ધૈરેતૈઃ કૃતં ધર્મં ન કસ્મિન્મિ સામ્પ્રતમ્ ।
 પત્નીવ્રતં તથા કામં ચશિષ્યેડહં ધૃતવ્રતા ॥ ૬૮ ॥
 સામાન્યા પ્રથમં ગત્વા કૃત્વા સહુલ્પિતં બહુ ।
 વૃણોતિ ચૈકં તદ્ભદ્રૈ વૃણોમિ કથમથ વૈ ॥ ૬૯ ॥
 સુદર્શનો મયા પૂર્વ વૃતઃ સર્વાત્મના પિતઃ ।
 તમૃતે નાન્યથા કર્તુમિચ્છામિ નૃપસત્તમ ॥ ૭૦ ॥
 વિવાહવિધિના દેહિ કન્યાદાનં શુભે દિને ।
 સુદર્શનાય નૃપતે યદીચ્છસિ શુભં મમ ॥ ૭૧ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં તૃતીયસ્કન્ધે
 સ્વપિતરં પ્રતિ શશિકલાવાક્યં નામવિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૨૦ ॥

૩.૨૧ એકવિંશોડધ્યાયઃ । કન્યયા સ્વપિતરં પ્રતિ સુદર્શનેન સહ વિવાહાર્થકથનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
 સુબાહુરપિ તચ્છૃત્વા યુક્તમુક્તં તથા તદા ।
 ચિન્તાવિષ્ઠો બભૂવાશુ કિં કર્તવ્યમતઃ પરમ્ ॥ ૧ ॥
 સડ્ગતાઃ પૃથિવીપાલાઃ સસૈન્યાઃ સપરિગ્રહાઃ ।
 ઉપવિષ્ટાશ્ચ મગ્ધેષુ યોદ્ધુકામા મહાબલાઃ ॥ ૨ ॥
 યદિ બ્રવીમિ તાન્સર્વાન્સુતા નાયાતિ સામ્પ્રતમ્ ।
 તથાપિ કોપસંયુક્તા હન્યુર્મા દુષ્ટબુદ્ધયઃ ॥ ૩ ॥
 ન મે સૈન્યબલં તાદૃડ્ન દુર્ગબલમદ્ભુતમ્ ।
 યેનાહં નૃપતીન્સર્વાન્ પ્રત્યાદેષ્ટુમિહોત્સહે ॥ ૪ ॥
 સુદર્શનસ્તથૈકાકી હ્યસહાયોડધનઃ શિશુઃ ।
 કિં કર્તવ્યં નિમગ્નોડહં સર્વથા દુઃખસાગરે ॥ ૫ ॥
 ઇતિ ચિન્તાપરો રાજા જગામ નૃપસન્નિધૌ ।
 પ્રણમ્ય તાનુવાચાથ પ્રશ્રયાવનતો નૃપઃ ॥ ૬ ॥

किं कर्तव्यं नृपाः कामं नैति मे मण्डपे सुता ।
 अडुशः प्रेर्यमाणोऽपि सा मात्राऽपि मयाऽपि य ॥ ७ ॥
 मूर्ध्ना पतामि पादेषु राज्ञां दासोऽस्मि साम्प्रतम् ।
 पूजादिकं गृहीत्वाऽद्य व्रजन्तु सदनानि वः ॥ ८ ॥
 ददामि अडुरत्नानि वस्त्राणि च गजान् रथान् ।
 गृहीत्वाऽद्य कृपां कृत्वा व्रजन्तु भवनाभ्युत ॥ ९ ॥
 न वशे मे सुता बाला म्रियते यद्वि भेदिता ।
 तदा मे स्थान्मलदुःखं तेन चिन्तातुरोऽस्म्यहम् ॥ १० ॥
 भवन्तः करुणावन्तो महाभाग्या मर्हौजसः ।
 किं मे तथा दुःखिन्ना तु मन्थया दुर्विनीतया ॥ ११ ॥
 अनुग्राह्योऽस्मि वः कामं दासोऽहमिति सर्वथा ।
 सुता सुतेव मन्तव्या भवद्भिः सर्वथा मम ॥ १२ ॥
 व्यास उवाच ।
 श्रुत्वा सुभाषुवयनं नोयुः केयन भूमिपाः ।
 युधाजिह्वोऽधताम्राक्षस्तमुवाच रुषान्वितः ॥ १३ ॥
 राजन्मूर्धोऽसि किं भ्रूषे कृत्वा कार्यं सुनिन्दितम् ।
 स्वयंवरः कथं मोहाद्भवितः संशये सति ॥ १४ ॥
 मिलिता भूभुजः सर्वे त्वयाहूताः स्वयंवरे ।
 कथमद्य नृपा गन्तुं योग्यास्ते स्वगृहान्प्रति ॥ १५ ॥
 अवमान्य नृपान्सर्वास्त्वं किं सुदर्शनाय वै ।
 दातुमिच्छसि पुत्रीञ्च किमनार्थमतः परम् ॥ १६ ॥
 विचार्य पुरुषेणादौ कार्यं वै शुभमिच्छता ।
 आरब्धव्यं त्वया तत्तु कृतं राजव्रजानता ॥ १७ ॥
 अन्तान्विहाय नृपतीन्बलवाहनसंयुतान् ।
 वरं सुदर्शनं कर्तुं कथमिच्छसि साम्प्रतम् ॥ १८ ॥
 अहं त्वां हन्मि पापिष्ठं तथा पश्चात्सुदर्शनम् ।
 दौहित्रायाद्य ते कन्यां दास्यामीति विनिश्चयः ॥ १९ ॥

मयि तिष्ठति कोऽन्योस्ति यः कन्यां लर्तुमिच्छति ।
 सुदर्शनः कियानधे निर्धनो निर्बलः शिशुः ॥ २० ॥
 भारद्वाजाश्रमे पूर्वं मुक्तो मुनिः कृते मया ।
 नाद्यालं मोचयिष्यामि सर्वथा जिवितं शिशोः ॥ २१ ॥
 तस्माद्धियार्यं सम्यक्त्वं पुत्र्या यत्तार्यया सह ।
 दौहित्राय प्रियां कन्यां देहि मे सुभुवं किल ॥ २२ ॥
 सम्बन्धी भव दत्त्वा त्वं पुत्रीमेतां मनोरमाम् ।
 उष्याश्रयः प्रकर्तव्यः सर्वदा शुभमिच्छता ॥ २३ ॥
 सुदर्शनाय दत्त्वा त्वं पुत्रीं प्राणप्रियां शुभाम् ।
 ओकाकिनेऽप्यराज्याय किं सुभं प्राप्नुमिच्छसि ॥ २४ ॥
 (कुलं वित्तं बलं रूपं राज्ञं दुर्गं सुलुज्जनम् ।
 दृष्ट्वा कन्या प्रदातव्या नान्यथा सुभमृच्छति) ॥
 परिचिन्तय धर्मं त्वं राजनीतिञ्च शाश्वतीम् ।
 कुरु कार्यं यथायोग्यं मा कृथा मतिमन्यथा ॥ २५ ॥
 सुदृष्टसि ममात्यर्थं छितं ते प्रब्रवीम्यहम् ।
 समानय सुतां राजन् मण्डपे तां सप्तीवृताम् ॥ २६ ॥
 सुदर्शनमृते येयं वरिष्यति यदाऽप्यसौ ।
 विग्राहो मे तदा न स्याद्विवाहोऽस्तु तवेप्सितः ॥ २७ ॥
 अन्ये नृपतयः सर्वे कुलीनाः सभवाः समाः ।
 विरोधः कीदृशस्त्वेनं वृणोद्येदि नृपोत्तम ॥ २८ ॥
 अन्यथाऽहं लरिष्येऽद्य बलात्कन्यामिमां शुभाम् ।
 मा विरोधं सुदुःसाध्यं गच्छ पार्थिवसत्तम ॥ २९ ॥
 व्यास उवाच ।
 युधाजिता समादिष्टः सुभाळुः शोकसंयुतः ।
 निःश्वसन्भवनं गत्वा भार्यां प्राह शूचावृतः ॥ ३० ॥
 पुत्रीं ब्रूहि सुधर्मज्ञे कलले समुपस्थिते ।
 किं कर्तव्यं मया शक्यं त्वद्दशोऽस्मि सुलोचने ॥ ३१ ॥
 व्यास उवाच ।

सा श्रुत्वा पतिवाक्यं तु गत्वा प्राड सुतान्तिकम् ।
वत्से राजातिदुःभार्तः पिता तेऽधापि वर्तते ॥ ३२ ॥
त्वदर्थे विग्रहः कामं समुत्पन्नोऽद्य भूभृताम् ।
अन्यं वरय सुश्रोणि सुदर्शनमृते नृपम् ॥ ३३ ॥
यदि सुदर्शनं वत्से उहात्त्वं वै वरिष्यसि ।
युधाजित्वां य मां यैव उनिष्यति भवान्वितः ॥ ३४ ॥
सुदर्शनं य राजाऽसौ भलमत्तः प्रतापवान् ।
द्वितीयस्ते पतिः पश्चाद्भविता कलहे सति ॥ ३५ ॥
तस्मात्सुदर्शनं त्यक्त्वा वरयान्यं नृपोत्तमम् ।
सुप्रमिथ्यसि येन्मह्यं तुभ्यं वा मृगलोचने ।
एति मात्रा भोषितां तां पश्चाद्राजाभ्यभोधयत् ॥ ३६ ॥
उभयोर्वचनं श्रुत्वा निर्भयोवाय कन्यका
कन्योवाय ।
सत्यमुक्तं नृपश्रेष्ठ जनासि य प्रतं मम ॥ ३७ ॥
नान्यं वृणोमि भूपाल सुदर्शनमृते क्वचित् ।
भिभेषि यद्वि राजेन्द्र नृपेभ्यः डिल कातरः ॥ ३८ ॥
सुदर्शनाय दत्त्वा मां विसर्जय पुराद्धृष्टिः ।
स मां रथे सामारोप्य निर्गमिष्यति ते पुरात् ॥ ३९ ॥
भवितव्यं तु पश्चाद्भै भविष्यति न यान्यथा ।
नात्र चिन्ता त्वया कार्या भवितव्ये नृपोत्तम ॥ ४० ॥
यद्भावि तद्भवत्येव सर्वथात्र न संशयः ।
राजोवाय ।
न पुत्रि साडसं कार्यं मतिमद्भिः कदाचन ॥ ४१ ॥
अडुभिर्न विरोद्धव्यमिति वेदविदो विदुः ।
विस्रक्ष्यामि कथं कन्यां दत्त्वा राजसुताय य ॥ ४२ ॥
राजानो वरसंयुक्ताः किं न कुर्युरसाम्प्रतम् ।
यदि ते रोचते वत्से पाणं संविदधाम्यहम् ॥ ४३ ॥
जनकेन यथा पूर्वं कृतः सीतास्वयंवरः ।

शैवं धनुर्यथा तेन धृतं कृत्वा पाशं तथा ॥ ४४ ॥
 तथाऽहमपि तन्वद्गि करोम्यद्य दुरासदम् ।
 विवाद्यो येन राज्ञां वै कृते सति शमं व्रजेत् ॥ ४५ ॥
 पालयिष्यति यः कामं स ते भर्ता भविष्यति ।
 सुदर्शनस्तथाऽन्यो वा यः कश्चिद्भ्रूलवत्तरः ॥ ४६ ॥
 पालयित्वा पाशं त्वां वै वरयिष्यति सर्वथा ।
 अत्रेवं कृते नृपाणां तु विवादः शमितो भवेत् ॥ ४७ ॥
 सुभेनाहं विवाहं ते करिष्यामि ततः परम् ।
 कन्योवाच ।
 सन्देहे नैव मज्जामि मूर्धकृत्यमिदं यतः ॥ ४८ ॥
 मया सुदर्शनः पूर्वं धृतश्चेतसि नान्यथा ।
 काराणं पुण्यपापानां मन अत्रेव महीपते ॥ ४९ ॥
 मनसा विधृतं त्यक्त्वा कथमन्यं वृषो पितः ।
 कृते पाशे मङ्गराज सर्वेषां वशगा ह्यहम् ॥ ५० ॥
 अेकः पालयिता द्वौ वा बहवो वा भवन्ति येत् ।
 किं कर्तव्यं तदा तात विवाद्ये समुपस्थिते ॥ ५१ ॥
 संशयाधिष्ठिते कार्ये मतिं नाहं करोम्यतः ।
 मा चिन्तां कुरु राजेन्द्र देहि सुदर्शनाय माम् ॥ ५२ ॥
 विवाहं विधिना कृत्वा शं विधास्यति यत्किञ्चिद ।
 यन्नामकीर्तनादेव दुःखौघो विलयं व्रजेत् ॥ ५३ ॥
 तां स्मृत्वा परमां शक्तिं कुरु कार्यमतन्द्रितः ।
 गत्वा वद नृपेभ्यस्त्वं कृताञ्जलिपुटोऽद्य वै ॥ ५४ ॥
 आगन्तव्यञ्च श्वः सर्वैरिह भूपैः स्वयं वरे ।
 धृत्युक्त्वा त्वं विसृज्याशु सर्वं नृपतिमण्डलम् ॥ ५५ ॥
 विवाहं कुरु रात्रौ मे वेद्योक्तविधिना नृप ।
 पारिभर्तुं यथायोग्यं दत्त्वा तस्मै विसर्जय ॥ ५६ ॥
 गमिष्यति गृहीत्वा मां ध्रुवसन्धिसुतः किल ।
 कदाचित्ते नृपाः कुद्गः सद्ग्रामं कर्तुमुद्यताः ॥ ५७ ॥

भविष्यति तदा देवी साढाथ्यं नः करिष्यति ।
सोऽपि राजसुतस्तैस्तु सङ्ग्रामं संविधास्यति ॥ ५८ ॥

दैवान्मृधे मृते तस्मिन्मरिष्याभ्युदमयुत ।
स्वस्ति तेस्तु गृहे तिष्ठ दत्त्वा मां सङ्गसैन्यकः ॥ ५९ ॥

अेकैवाढं गमिष्यामि तेन सार्धं शिरंसया ।
व्यास उवाच ।

एति तस्या वयः श्रुत्वा राजाऽसौ कृतनिश्चयः ।
मतिं यथे तथा कर्तुं विश्वासं प्रतिपद्य य ॥ ६० ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाढस्यं सङ्घितायां तृतीयस्कन्धे
कन्यया स्वपितरं प्रति सुदृशनेन सढ विवाढार्थकथनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ ३.२१ ॥

३.२२ द्वाविंशोऽध्यायः । सुदृशनशशिकलयोर्विवाढवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

श्रुत्वा सुतावाक्यमनिन्दितात्मा
नृपांश्च गत्वा नृपतिर्जगाढ ।
व्रजन्तु कामं शिविराणि भूपाः
श्वो वा विवाढं ङिल संविधास्ये ॥ १ ॥

भक्ष्याणि पेयानि मयाऽर्पितानि
गृह्णन्तु सर्वे मयि सुप्रसन्नाः ।
श्वो भावि कार्यं ङिल मएऽपेऽत्र
समेत्य सर्वैरिढ संविधेयम् ॥ २ ॥

नायाति पुत्री ङिल मएऽपेऽढ
करोमि ङिं भूपतयोऽत्र कामम् ।
प्रातः समाश्वास्य सुतां नयिष्ये
गच्छन्तु तस्माच्छिविराणि भूपाः ॥ ३ ॥

न विग्रढो बुद्धिमतां निजाश्रिते
कृपा विधेया सततं ङ्यपत्ये ।
विधाय तां प्रातरिढनयिष्ये

सुतां तु गच्छन्तु नृपा यथेष्टम् ॥ ४ ॥

धृष्ट्यापरां वा परिचिन्त्य चित्ते

प्रातः कश्चिद्यथ्यथ संविवाहम् ।

सर्वैः समेत्यात्र नृपैः समेतैः

स्वयंवरः सर्वमतेन कार्यः ॥ ५ ॥

श्रुत्वा नृपास्तेऽवितथं विदित्वा

वयो ययुः स्वानि निकेतनानि ।

विधाय पार्श्वे नगरस्य रक्षां

यङ्कुः क्षिया मध्यदिनोदिताश्च ॥ ६ ॥

सुभाङ्गुर्यार्यजनैः समेत-

श्चकार कार्याणि विवाहकाले ।

पुत्रीं समाहूय गृहे सुगुप्ते

पुरोहितैर्वेदविदां वरिष्ठैः ॥ ७ ॥

स्नानादिकं कर्म वरस्य कृत्वा

विवाहभूषाकरणं तथैव ।

आनाथ्य वेदीरचिते गृहे वै

तस्थार्हणं भूमिपतिश्चकार ॥ ८ ॥

सविष्टरं याचमनीयमर्घ्यं

वस्त्रद्वयं गामथ कुण्डले द्वे ।

समार्घ्यं तस्मै विधिवन्नरेन्द्र

अैच्छत्सुतादानमडीनसत्त्वः ॥ ९ ॥

सोऽप्यग्राडीत्सर्वमदीनयेताः

शशाम चिन्ताऽथ मनोरमायाः ।

कन्यां सुकेशीं निधिकन्यकासमां

मेने तदाऽऽत्मानमनुत्तमञ्च ॥ १० ॥

सुपूजितं भूषणवस्त्रदानै-

र्वरोत्तमं तं सचिवास्तदानीम् ।

निन्युश्च ते कौतुकमण्डपान्त-

र्मुदान्विता वीतभयाश्च सर्वे ॥ ११ ॥

समामभूषां विधिवद्विधिज्ञाः
स्त्रियश्च तां राजसुतां सुयाने ।
आरोग्यं निन्युर्वरसन्निधानेष्
यतुष्कयुक्ते ङिल मएऽपे वै ॥ १२ ॥

अग्निं समाधाय पुरोहितः स
डुत्वा यथावथ्य तदन्तराले ।
आह्वाययत्तौ कृतकौतुकौ तु
वधूवरौ प्रेमयुतौ निकामम् ॥ १३ ॥

लाजाविसर्गं विधिवद्विधाय
कृत्वा डुताशस्य प्रदक्षिणाञ्च ।
तौ यकृतुस्तत्र यथोचितं तत्
सर्वं विधानं कुलगोत्रजातम् ॥ १४ ॥

शतद्रयं याश्चयुञ्जं रथानां
सुभूषितं यापि शरौघसंयुतम् ।
ददौ नृपेन्द्रस्तु सुदर्शनाय
सुपूजितं पारिभर्त्तु विवाडे ॥ १५ ॥

मदोत्कटान्छेमविभूषितांश्च
गजान्गिरेः शृङ्गसमानदेहान् ।
शतं सपादं नृपसूनवेऽसौ
ददावथ प्रेमयुतो नृपेन्द्रः ॥ १६ ॥

दासीशतं काञ्चनभूषितं च
करेणुकानां च शतं सुयारु ।
समर्पयामास वराय राजा
विवाडकाले मुदितोऽनुवेलम् ॥ १७ ॥

अदात्पुनर्दाससडस्रमेकं
सर्वायुधैः सम्भृतभूषितञ्च ।
रत्नानि वासांसि यथोचितानि
दिव्यानि चित्राणि तथाविकानि ॥ १८ ॥

ददौ पुनर्वासगृडाणि तस्मै
रभ्याणि दीर्घाणि विचित्रितानि ।

सिन्धूद्भवानां तुरगोत्तमाना-
मदात्सलस्रद्धितयं सुरभ्यम् ॥ १९ ॥

कुमेलकानाञ्च शतत्रयं वै
प्रत्यादिशद्भारभृतां सुधारु ।
शतद्रयं वै शकटोत्तमानां
तस्मै ददौ धान्यरसैः प्रपूरितम् ॥ २० ॥

मनोरमां राजसुतां प्रणम्य
जगाद वाक्यं विछिताञ्जलिः पुरः ।
दासोऽस्मि ते राजसुते वरिष्ठे
तद्भ्रूळि यत्स्यात्तु मनोगतं ते ॥ २१ ॥

तं चारुवाक्यं निजगाद सापि
स्वस्त्यस्तु ते भूप कुलस्थ वृद्धिः ।
सम्मानिताऽहं मम सूनवे त्वया
दत्ता यतो रत्नवरा स्वकन्या ॥ २२ ॥

न बन्धिपुत्री नृप मागधी वा
स्तौमीह किं त्वां स्वजनं मलत्तरम् ।
सुमेरुतुल्यस्तु कृतः सुतोऽद्य मे
सम्बन्धिना भूपतिनोत्तमेन ॥ २३ ॥

अडोऽतिथित्रं नृपतेश्चरित्रं
परं पवित्रं तव किं वदामि ।
यद्भ्रष्टराज्याय सुताय मेऽद्य
दत्ता त्वया पूज्यसुता वरिष्ठा ॥ २४ ॥

वनाधिवासाय डिलाधनाय
पित्रा विडीनाय विसैन्यकाय ।
सर्वानिमान्भूमिपतीन्विडाय
कुलाशनायार्थविवर्जिताय ॥ २५ ॥

समानवित्तेऽद्य कुले बले च
ददाति पुत्रीं नृपतिश्च भूयः ।
न कोऽपि मे भूपसुतेऽर्थहीने
गुणान्वितां रुपवतीञ्च दद्यात् ॥ २६ ॥

વૈરં તુ સર્વૈઃ સહ સંવિધાય
 નૃપૈર્વરિષ્ઠૈર્બલસંયુતૈશ્ચ ।
 સુદર્શનાયાથ સુતાડર્પિતા મે
 ક્ષિં વર્ણયે ધૈર્યમિદં ત્વદીયમ્ ॥ ૨૭ ॥

નિશમ્ય વાક્યાનિ નૃપઃ પ્રહૃષ્ટઃ
 કૃતાઞ્જલિર્વાક્યમુવાચ ભૂયઃ ।
 ગૃહાણ રાજ્યં મમ સુપ્રસિદ્ધં
 ભવામિ સેનાપતિરથ ચાહમ્ ॥ ૨૮ ॥

નોચેત્તદર્ધં પ્રતિગૃહ્ય ચાત્ર
 સુતાન્વિતો રાજ્યકૃલાનિ ભુક્ષ્વ ।
 વિહાય વારાણસિકાનિવાસં
 વને પુરે વાસમતો ન મેડસ્તિ ॥ ૨૯ ॥

નૃપાસ્તુ સન્ત્યેવ રુષાન્વિતા વૈ
 ગત્વા કશિષ્ઠ્યે પ્રથમં તુ સાન્ત્વનમ્ ।
 તતઃ પરં દ્વાવપરાવુપાયૌ
 નોચેત્તતો યુદ્ધમહં કશિષ્ઠ્યે ॥ ૩૦ ॥

જયાજયો દૈવવશો તથાપિ
 ધર્મે જયો નૈવ કૃતેડાપ્યધર્મે ।
 તેષાં કિલાધર્મવતાં નૃપાણાં
 કથં ભવિષ્યત્યનુચિન્તિતં વૈ ॥ ૩૧ ॥

આકર્ણ્ય તદ્ભાષિતમર્થવચ્ય
 જગાદ વાક્યં હિતકારકં તમ્ ।
 મનોરમા માનમવાપ્ય તસ્માત્
 સર્વાત્મના મોદ્યુતા પ્રસન્ના ॥ ૩૨ ॥

રાજઞ્ચિવં તેડસ્તુ કુરુષ્વ રાજ્યં
 ત્યક્ત્વા ભયં ત્વં સ્વસુતૈઃ સમેતઃ ।
 સુતોડપિ મે નૂનમવાપ્ય રાજ્યં
 સાકેતપુર્યાં પ્રચરિષ્યતીહ ॥ ૩૩ ॥

વિસર્જયાસ્માન્નિજસન્ન ગન્તું

शिवं भवानी तव संविधास्यति ।

न काऽपि चिन्ता मम भूप वर्तते

सञ्चिन्तयन्त्या परमाम्बिकां वै ॥ ३४ ॥

दोषा गता विविधवाङ्मयपदै रसावै-

रन्त्योन्मत्ताषण्णपदैरभूतोपमैश्च ।

प्रातर्नृपाः समधिगम्य कृतं विवाहं

रोषान्विता नगरबाह्यगतास्तथोद्युः ॥ ३५ ॥

अद्यैव तं नृपकलङ्घयन्त्य उत्वा

भालं तथैव डिल तं न विवाहयोग्यम् ।

गृह्णीम तां शशिकलां नृपतेश्च लक्ष्मीं

लज्जामवाप्य निजसन्न कथं व्रजेम ॥ ३६ ॥

शृण्वन्तु तूर्यनिनदास्त्रिल वाद्यमाना-

ञ्छृण्वन्स्वनानभिभवन्ति मृदङ्गशब्दाः ।

गीतध्वनिं च विविधं निगमस्वनञ्च

मन्यामहे नृपतिनाऽत्र कृतो विवाहः ॥ ३७ ॥

अस्मान्प्रतार्य वयनैर्विधिवञ्चकार

वैवालिङ्गेन विधिना करपीडनं वै ।

कर्तव्यमद्य किमहो प्रविचिन्तयन्तु

भूपाः परस्परमतिं च समर्थयन्तु ॥ ३८ ॥

अेवं वदन्तु नृपतिष्वथ कन्याकायाः

कृत्वा विवाहविधिमप्रतिमप्रभावः ।

भूपान्निमन्त्रयितुमाशु जगाम राजा

काशीपतिः स्वसुहृदैः प्रथितप्रभावैः ॥ ३९ ॥

आगच्छन्तं च तं दृष्ट्वा नृपाः काशीपतिं तदा ।

नोद्युः किञ्चिदपि क्रोधान्भौनमाधाय संस्थिताः ॥ ४० ॥

स गत्वा प्रणिपत्याह कृताञ्जलिरभाषत ।

आगन्तव्यं नृपैः सर्वैर्भोजनार्थं गृहे मम ॥ ४१ ॥

कन्ययाऽसौ वृतो भूपः किं करोमि छिताहितम् ।

भवद्भिस्तु शुभः कार्यो महेन्तो हि दयालवः ॥ ४२ ॥

तन्निशाम्य वयस्तस्य नृपाः क्रोधपरिप्लुताः ।
 प्रत्य्यूर्भुक्तामस्माभिः स्वगृहं नृपते व्रज ॥ ४३ ॥
 कुरु कार्याण्यशेषाणि यथेष्टं सुकृतं कृतम् ।
 नृपाः सर्वे प्रयान्तवद्य स्वानि स्वानि गृहाणि वै ॥ ४४ ॥
 सुभाङ्गुरपि तच्छ्रुत्वा जगाम शङ्कितो गृहम् ।
 किं करिष्यन्ति संविग्नाः क्रोधयुक्ता नृपोत्तमाः ॥ ४५ ॥
 गते तस्मिन्महीपालाश्चक्रुश्च समयं पुनः ।
 रुद्ध्वा मार्गं ग्रीष्मामः कन्यां हत्वा सुदर्शनम् ॥ ४६ ॥
 डेयनोयुः किमस्माकं हन्त तेन नृपेण वै ।
 दृष्ट्वा तु कौतुकं सर्वं गमिष्यामो यथागतम् ॥ ४७ ॥
 धृत्युक्त्वा ते नृपाः सर्वे मार्गमाक्रम्य संस्थिताः ।
 यकारोत्तरकार्याणि सुभाङ्गुः स्वगृहं गतः ॥ ४८ ॥
 एतौ श्रीभद्रेवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां तृतीयस्कन्धे
 सुदर्शनशशिकलयोर्विवाहवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ३.२२ ॥

३.२३ त्रयोविंशोऽध्यायः । सुभाङ्गुः कृतदेवीस्तुतिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
 तस्मै गौरवभोज्यानि विधाय विधिवत्तदा ।
 वासराणि च षड्राजा भोजयामास भक्तितः ॥ १ ॥
 अथ विवाहकार्याणि कृत्वा सर्वाणि पार्थिवः ।
 पारिभर्तुं प्रहत्वाऽथ मन्त्रयन्सथिवैः सह ॥ २ ॥
 दूतैस्तु कथितं श्रुत्वा मार्गसंरोधनं कृतम् ।
 अभूव विभना राजा सुभाङ्गुरमितद्भुतिः ॥ ३ ॥
 सुदर्शनस्तदोवाच श्वशुरं संशितप्रतः ।
 अस्मान्विसर्जयाशु त्वं गमिष्यामो ह्यशङ्किताः ॥ ४ ॥
 भारद्वाजश्रमं पुण्यं गत्वा तत्र समाहितः ।
 निवासाय विचारो वै कर्तव्यः सर्वथा नृप ॥ ५ ॥
 नृपेभ्यश्च न कर्तव्यं भयं किञ्चित्त्वयाऽनघ ।

जगन्माता भवानी मे साहाय्यं वै कश्चिद्यति ॥ ६ ॥

व्यास उवाच ।

तस्येति मतमाज्ञाय जामातुर्मुपसत्तमः ।

विससर्ज धनं दत्त्वा प्रतस्थे सोऽपि सत्वरः ॥ ७ ॥

भलेन मलताऽऽविष्टो ययावन् नृपोत्तमः ।

सुदृशर्नो वृतस्तत्र ययाव पथि निर्भयः ॥ ८ ॥

रथैः परिवृतः शूरः सदारो रथसंस्थितः ।

गच्छन्द्दर्शं सैन्यानि नृपाणां रघुनन्दनः ॥ ९ ॥

सुभाङ्गुरपि तान्वीक्ष्य चिन्ताविष्टो बभूव उ ।

विधिवत्स शिवां चित्ते जगाम शरणं मुदा ॥ १० ॥

जजापैकाक्षरं मन्त्रं कामराजमनुत्तमम् ।

निर्भयो वीतशोकश्च पत्न्या सङ्ग नवोढ्या ॥ ११ ॥

ततः सर्वं मळीपालाः कृत्वा कोलाहलं तदा ।

उत्थिताः सैन्यसंयुक्ता उन्तुकामास्तु कन्यकाम् ॥ १२ ॥

काशिराजस्तु तान्दृष्ट्वा उन्तुकामो बभूव उ ।

निवारितस्तदाऽत्यर्थं राघवेण जिगीषता ॥ १३ ॥

तत्रापि नेदुः शङ्भाश्च भेर्यश्चानकदुन्दुभिः ।

सुभाङ्गोश्च नृपाणाञ्च परस्परजिघांसताम् ॥ १४ ॥

शत्रुजित्तु सुसंवृत्तः स्थितस्तत्र जिघांसया ।

युधाजित्तत्सहायार्थं सन्नद्धः प्रबभूव उ ॥ १५ ॥

केचिच्च प्रेक्षकास्तस्य सङ्गानिकैः स्थितास्तदा ।

युधाजिदग्रतो गत्वा सुदृशर्नमुपस्थितः ॥ १६ ॥

शत्रुजित्तेन सङ्गतो उन्तुं भ्रातरमानुजः ।

परस्परं ते भाणौघैस्ततक्षुः क्रोधमूर्छिताः ॥ १७ ॥

सम्मर्दः सुमङ्गस्तत्र सम्प्रवृत्तः सुमार्गणैः ।

काशीपतिस्तदा तूर्णं सैन्येन बहुना वृतः ॥ १८ ॥

साहाय्यार्थं जगामाशु जामातरमनिन्दितम् ।

अेवं प्रवृत्ते सङ्ग्रामे दारुणे लोमहर्षणे ॥ १९ ॥

प्रादुर्भूव सडसा देवी सिंढोपरि स्थिता ।
 नानायुधधरा रम्या वराभूषणभूषिता ॥ २० ॥
 दिव्याम्बरपरीधाना मन्दारस्रक्कसुसंयुता ।
 तां दृष्ट्वा तेऽथ भूपाला विस्मयं परमं गताः ॥ २१ ॥
 डेयं सिंढसमाड्ढा कुतो वेति समुत्थिता ।
 सुदर्शनस्तु तां वीक्ष्य सुबाहुमिति याब्रवीत् ॥ २२ ॥
 पश्य राजन्महादेवीमागतां दिव्यदर्शनाम् ।
 अनुग्रहाय मे नूनं प्रादुर्भूता दयान्विता ॥ २३ ॥
 निर्भयोऽहं मडाराज जातोऽस्मि निर्भयादपि ।
 सुदर्शनः सुबाहुश्च तामालोक्य वराननाम् ॥ २४ ॥
 प्रणामं यङ्कतुस्तस्या मुदितौ दर्शनेन य ।
 ननाद य तदा सिंढो गजस्रस्ताश्चकम्पिरे ॥ २५ ॥
 ववुर्वाता मडाधोरा दिशश्चासन्सुदारुणाः ।
 सुदर्शनस्तदा प्राड निजं सेनापतिं प्रति ॥ २६ ॥
 मार्गे व्रज त्वं तरसा भूपाला यत्र संस्थिताः ।
 डिं करिष्यन्ति राजानः कुपिता दृष्टयेतसः ॥ २७ ॥
 शरणार्थञ्च सम्प्राप्ता देवी भगवती छि नः ।
 निरातङ्गैश्च गन्तव्यं मार्गेऽस्मिन्भूपसङ्कुले ॥ २८ ॥
 स्मृता मया मडादेवी रक्षणार्थमुपागता ।
 तच्छ्रुत्वा वयनं सेनापतिस्तेन पथाऽव्रजत् ॥ २९ ॥
 युधाजित्तु सुसङ्कुद्धस्तानुवाय मडीपतीन् ।
 डिं स्थिता भयसन्त्रस्ता निघ्नन्तु कन्यकान्वितम् ॥ ३० ॥
 अवमन्य य नः सर्वान्भलडीनो भलाधिकान् ।
 कन्यां गृहीत्वा संयाति निर्भयस्तरसा शिशुः ॥ ३१ ॥
 डिं भीताः कामिनीं वीक्ष्य सिंढोपरि सुसंस्थिताम् ।
 नोपेक्ष्यो छि मडाभागा ङन्तव्योऽत्र समाहितैः ॥ ३२ ॥
 ङत्वेनं सङ्गृहीष्यामः कन्यां यारुविभूषणाम् ।

नायं केसरिणादतां छेत्तुमर्हति जम्बुकः ॥ ३३ ॥

धृत्युक्त्वा सैन्यसंयुक्तः शत्रुजित्सहितस्तदा ।

योद्धुकामः सुसम्प्राप्तो युधाजित्कोधसंवृतः ॥ ३४ ॥

मुभोय विशिषांस्तूर्णं समपुङ्गवाञ्छिलाशितान् ।

धनुराकृष्य कर्णान्तं कर्मारपरिमाजितान् ॥ ३५ ॥

उन्तुकामः सुदुर्मोधाः सुदर्शनमथोपरि ।

सुदर्शनस्तु तान्बाणैश्चिच्छेदापततः क्षणात् ॥ ३६ ॥

अयं युद्धे प्रवृत्तेऽथ युकोप यश्चिडका भृशम् ।

दुर्गादेवी मुभोयाथ बाणान् युधाजितं प्रति ॥ ३७ ॥

नानारूपा तदा जाता नानाशस्त्रधरा शिवा ।

सम्प्राप्ता तुमुलं तत्र यकार जगदम्बिका ॥ ३८ ॥

शत्रुजिन्निहतस्तत्र युधाजिदपि पार्थिवः ।

पतितौ तौ रथाभ्यां तु जयशब्दस्तदाऽभवत् ॥ ३९ ॥

विस्मयं परमं प्राप्ता भूपाः सर्वे विलोक्य ताम् ।

निधनं मातुलस्यापि भागिनेयस्य संयुगे ॥ ४० ॥

सुभाङ्गुरपि तदृष्ट्वा निधनं संयुगे तयोः ।

तुष्टाव परमप्रीतो दुर्गा दुर्गार्तिनाशिनीम् ॥ ४१ ॥

सुभाङ्गुरवाय ।

नमो देव्यै जगद्धात्र्यै शिवायै सततं नमः ।

दुर्गायै भगवत्यै ते कामदायै नमो नमः ॥ ४२ ॥

नमः शिवायै शान्त्यै ते विधायै मोक्षदे नमः ।

विश्वव्याप्त्यै जगन्मातर्जगद्धात्र्यै नमः शिवे ॥ ४३ ॥

नाडं गतिं तव धिया परिचिन्तयन् वै

जनामि देवि सगुणः डिल निर्गुणायाः ।

किं स्तौमि विश्वजननीं प्रकटप्रभावां

भक्तार्तिनाशनपरां परमाग्य शक्तिम् ॥ ४४ ॥

वाग्देवता त्वमसि सर्वगतैव बुद्धि-

र्विधा मतिश्च गतिरथसि सर्वजन्तोः ।

त्वां स्तौमि किं त्वमसि सर्वमनोनियन्त्री
किं स्तूयते हि सततं भलु यात्मरूपम् ॥ ४५ ॥

ब्रह्मा हरश्च हरिश्च्यनिशं स्तुवन्तो
नान्तं गताः सुरवराः किल ते गुणानाम् ।
क्वाळं विभेदमतिरम्ब गुणैर्वृत्तो वै
वक्तुं क्षमस्तव चरित्रमखंडप्रसिद्धः ॥ ४६ ॥

सत्सङ्गतिः कथमखो न करोति कामं
प्रासङ्गिकापि विछिता भलु चित्तशुद्धिः ।
जामातुरस्य विछितेन समागमेन
प्राप्तं मयाऽद्भुतमिदं तव दर्शनं वै ॥ ४७ ॥

ब्रह्माऽपि वाञ्छति सदैव हरो हरिश्च
सेन्द्राः सुराश्च मुनयो विदितार्थतत्त्वाः ।
यद्दर्शनं जननि तेऽद्य मया दुरापं
प्राप्तं विना दमशमादिसमाधिभिश्च ॥ ४८ ॥

क्वाळं सुमन्दमतिराशु तवावलोकं
क्वेदं भवानि भवभेषजमद्वितीयम् ।
ज्ञाताऽसि देवि सततं किल भावयुक्ता
भक्तानुकम्पनपरामरवर्गपूज्या ॥ ४९ ॥

किं वर्णयामि तव देवि चरित्रमेतद्
यद्रक्षितोऽस्ति विषमेऽत्र सुदर्शनोऽयम् ।
शत्रू हतौ सुभलिनौ तरसा त्वयाद्य
भक्तानुकम्पि चरितं परमं पवित्रम् ॥ ५० ॥

नाश्चर्यमेतदिति देवि विचारितेऽर्थे
त्वं पासि सर्वमपिलं स्थिरजङ्गमं वै ।
त्रातस्त्वया य विनिहत्य रिपुर्दयातः
संरक्षितोऽयमधुना ध्रुवसन्धिसूनुः ॥ ५१ ॥

भक्तस्य सेवनपरस्य स्वयशोऽतिदीप्तं
कर्तुं भवानि रचितं चरितं त्वयैतत् ।
नोयेत्कथं सुपरिगृह्य सुतां मदीयां
युद्धे भवेत्कुशलवाननवधशीलः ॥ ५२ ॥

शक्ताऽसि जन्ममरणैर्द्विभयान्विडन्तुं
 किं चित्रमत्र किल भक्तजनस्य कामम् ।
 त्वं गीयसे जननि भक्तजनैरपारा
 त्वं पापपुण्यरहिता सगुणाऽगुणा य ॥ ५३ ॥

त्वद्दर्शनादलमखो सुकृती कृतार्थो
 जातोऽस्मि देवि भुवनेश्वरि धन्यजन्मा ।
 भीजं न ते न भजनं किल वेद्मि मात-
 र्ज्ञातस्तवाद्ये मखिमा प्रकटप्रभावः ॥ ५४ ॥

व्यास उवाच ।
 अ एवं स्तुता तदा देवी प्रसन्नवदना शिवा ।
 उवाच य नृपं देवी वरं वरय सुव्रत ॥ ५५ ॥

एतं श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां तृतीयस्कन्धे
 सुभाळुकृतदेवीस्तुतिवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ३.२३ ॥

३.२४ यतुर्विंशोऽध्यायः । देवीमखिमवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
 तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा भवान्याः स नृपोत्तमः ।
 प्रोवाच वचनं तत्र सुभाळुर्भक्तिसंयुतः ॥ १ ॥
 सुभाळुरुवाच ।
 अकतो देवलोकस्य राज्ञ्यं भूमण्डलस्य य ।
 अकतो दर्शनं ते वै न य तुल्यं कदाचन ॥ २ ॥
 दर्शनात्सदृशं किञ्चित्त्रिषु लोकेषु नास्ति मे ।
 कं वरं देवि यात्रेऽलं कृतार्थोऽस्मि धरातले ॥ ३ ॥
 अतद्विष्णाम्यलं मातर्यायितुं वाञ्छितं वरम् ।
 तव भक्तिः सदा मेऽस्तु निश्चला ह्यनपायिनी ॥ ४ ॥
 नगरेऽत्र त्वया मातः स्थातव्यं मम सर्वदा ।
 दृगाद्विधीति नाम्ना वै त्वं शक्तिरिड संस्थिता ॥ ५ ॥

રક્ષા ત્વયા ચ કર્તવ્યા સર્વદા નગરસ્થ હ ।
 યથા સુદર્શનસ્ત્રાતો શિપુસઙ્ઘાદનામયઃ ॥ ૬ ॥
 તથાડત્ર રક્ષા કર્તવ્યા વારાણસ્થાસ્ત્વયામ્બિકે ।
 યાવત્પુરો ભવેદ્ભૂમૌ સુપ્રતિષ્ઠા સુસંસ્થિતા ॥ ૭ ॥
 તાવત્વયાડત્ર સ્થાતવ્યં દુર્ગે દેવિ કૃપાનિધે ।
 વરોડયં મમ તે દેયઃ કિમન્યત્પ્રાર્થયામ્યહમ્ ॥ ૮ ॥
 વિવિધાન્સકલાન્કામાન્દેહિ મે વિદ્વિષો જહિ ।
 અભદ્રાણાં વિનાશઞ્ચ કુરુ લોકસ્ય સર્વદા ॥ ૯ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ સમ્પ્રાર્થિતા દેવી દુર્ગા દુર્ગાર્તિનાશિની ।
 તમુવાચ નૃપં તત્ર સ્તુત્વા વૈ સંસ્થિતં પુરઃ ॥ ૧૦ ॥
 દુર્ગોવાચ ।
 રાજન્સદા નિવાસો મે મુક્તિપુર્યાં ભવિષ્યતિ ।
 રક્ષાર્થં સર્વલોકાનાં યાવત્તિષ્ઠતિ મેદિની ॥ ૧૧ ॥
 અથો સુદર્શનસ્તત્ર સમાગત્ય મુદાન્વિતઃ ।
 પ્રણમ્ય પરયા ભક્ત્યા તુષ્ટાવ જગદમ્બિકામ્ ॥ ૧૨ ॥
 અહો કૃપા યે કથયામ્યહં કિં
 ત્રાતસ્ત્વયા યત્કિલ ભક્તિહીનઃ ।
 ભક્તાનુકમ્પી સકલો જનોડસ્તિ
 વિમુક્તભક્તેરવનં વ્રતં તે ॥ ૧૩ ॥
 ત્વં દેવિ સર્વં સૃજસિ પ્રપઞ્ચં
 શ્રુતં મયા પાલયસિ સ્વસૃષ્ટમ્ ।
 ત્વમત્સિ સંહારપરે ચ કાલે
 ન તેડત્ર ચિત્રં મમ રક્ષણં વૈ ॥ ૧૪ ॥
 કરોમિ કિં તે વદ દેવિ કાર્યં
 ક્વ વા વ્રજામીત્યનુમોદયાશુ ।
 કાર્યે વિમૂઢોડસ્મિ તવાજ્ઞયાડહં
 ગચ્છામિ તિષ્ઠે વિહરામિ માતઃ ॥ ૧૫ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।

तं तथा भाषमाणं तु देवी प्राड दयान्विता ।
 गच्छायोध्यां मडाभाग कुरु राज्यं कुलोचितम् ॥ १६ ॥
 स्मरणीया सदाऽहं ते पूजनीया प्रयत्नतः ।
 शं विधास्याम्यहं नित्यं राज्यं ते नृपसत्तम ॥ १७ ॥
 अष्टम्याञ्च यतुर्दृश्यां नवम्याञ्च विशेषतः ।
 मम पूजा प्रकर्तव्या बलिवानविधानतः ॥ १८ ॥
 अर्था मदीया नगरे स्थापनीया त्वयाऽनघ ।
 पूजनीया प्रयत्नेन त्रिकावं भक्तिपूर्वकम् ॥ १९ ॥
 शरत्काले मडापूजा कर्तव्या मम सर्वदा ।
 नवरात्रविधानेन भक्तिभावयुतेन च ॥ २० ॥
 चैत्रेऽश्विने तथाऽऽषाढे माघे कार्या मखोत्सवः ।
 नवरात्रे मडाराज पूजा कार्या विशेषतः ॥ २१ ॥
 कृष्णपक्षे यतुर्दृश्यां मम भक्तिसमन्वितैः ।
 कर्तव्या नृपशार्दूल तथाऽष्टम्यां सदा बुधैः ॥ २२ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्त्वान्तर्हिता देवी दुर्गा दुर्गार्तिनाशिनी ।
 नता सुदर्शनिनाथ स्तुता च बहुविस्तरम् ॥ २३ ॥
 अन्तर्हितां तु तां दृष्ट्वा राजानः सर्वे श्रेयते ।
 प्रणोमुस्तं समागम्य यथा शकं सुरास्तथा ॥ २४ ॥
 सुभाङ्गुरपि तं नत्वा स्थितश्चात्रे मुदान्वितः ।
 उच्युः सर्वे मडीपाला अयोध्याधिपति तदा ॥ २५ ॥
 त्वमस्माकं प्रभुः शास्ता सेवकास्ते वयं सदा ।
 कुरु राज्यमयोध्यायां पालयास्मानृपोत्तम ॥ २६ ॥
 त्वत्प्रसादान्मडाराज दृष्टा विश्वेश्वरी शिवा ।
 आदिशक्तिर्भवानी सा यतुर्वर्गकृलप्रदा ॥ २७ ॥
 धन्यस्त्वं कृतकृत्योऽसि बहुपुण्यो धरातले ।
 यस्माश्च त्वत्कृते देवी प्रादुर्भूता सनातनी ॥ २८ ॥
 न जानीमो वयं सर्वे प्रभावं नृपसत्तम ।

यद्दिङ्कायास्तमोयुक्ता मायया मोहिताः सदा ॥ २९ ॥

धनदारसुतानां य चिन्तनेऽभिरताः सदा ।

मग्ना मडावर्णो घोरे कामक्रोधजषाकुले ॥ ३० ॥

पृथ्वामस्त्वां मडाभाग सर्वज्ञोऽसि मडामते ।

केयं शक्तिः कुतो जाता किं प्रभावा वदस्व तत् ॥ ३१ ॥

भव त्वं नौश्च संसारे साधवोऽति ध्यापराः ।

तस्मान्नो वद काकुत्स्थ देवीमाडात्त्र्यमुत्तमम् ॥ ३२ ॥

यत्प्रभावा य सा देवी यत्स्वरूपा यद्दुर्भवा ।

सत्सर्वं श्रोतुमिच्छामस्त्वं भ्रूडि नृवरोत्तम ॥ ३३ ॥

व्यास उवाच ।

०ति पृष्टस्तदा तैस्तु ध्रुवसन्धिसुतो नृपः ।

विचिन्त्य मनसा देवीं तानुवाच मुदान्वितः ॥ ३४ ॥

सुदृशंन उवाच ।

किं भ्रवीमि मडीपालास्तस्थाश्चरितमुत्तमम् ।

भ्रूमाद्यो न जानन्ति सेशाः सुरगाणास्तथा ॥ ३५ ॥

सर्वस्याधा मडालक्ष्मीर्वरेण्या शक्तिरुत्तमा ।

सात्त्विकीयं मडीपाला जगत्यालनतत्परा ॥ ३६ ॥

सृजते या रजोऽरूपा सत्त्वऽरूपा य पालने ।

संखारे य तमोऽरूपा त्रिगुणा सा सदा मता ॥ ३७ ॥

निर्गुणा परमा शक्तिः सर्वकामकृलप्रदा ।

सर्वेषां कारणं सा छि भ्रूमादीनां नृपोत्तमाः ॥ ३८ ॥

निर्गुणा सर्वथा ज्ञातुमशक्या योगिभिर्नृपाः ।

सगुणा सुभसेव्या सा चिन्तनीया सदा बुधैः ॥ ३९ ॥

राजान् उच्युः ।

बाल येव वनं प्राप्तस्त्वं तु नूनं भयातुरः ।

कथं ज्ञाता त्वया देवी परमा शक्तिरुत्तमा ॥ ४० ॥

उपासिता कथं यैव पूजिता य कथं नृप ।

या प्रसन्ना तु साडाव्यं यकार त्वरयान्विता ॥ ४१ ॥

सुदर्शन उवाच ।

बालभावान्मया प्राप्तं बीजं तस्याः सुसम्मतम् ।
स्मरामि प्रजपन्नित्यं कामबीजाभिधं नृपाः ॥ ४२ ॥

ऋषिभिः कथ्यमाना सा मया ज्ञाताम्बिका शिवा ।
स्मरामि तां दिवारात्रं भक्त्या परमया पराम् ॥ ४३ ॥

व्यास उवाच ।

तन्निशम्य वयस्तस्य राजानो भक्तितत्पराः ।
तां मत्वा परमां शक्तिं निर्ययुः स्वगुहान्प्रति ॥ ४४ ॥

सुबालुरगमत्काश्यां तमापृच्छ्य सुदर्शनम् ।
सुदर्शनोऽपि धर्मात्मा निर्जगाम सुकोसलान् ॥ ४५ ॥

मन्त्रिणस्तु नृपं श्रुत्वा उत्तं शत्रुजितं मृधे ।
जितं सुदर्शनञ्चैव बभूवुः प्रेमसंयुताः ॥ ४६ ॥

आगच्छन्तं नृपं श्रुत्वा तं साकेतनिवासिनः ।
उपायनान्युपादाय प्रययुः सम्मुपे जनाः ॥ ४७ ॥

तथा प्रकृतयः सर्वे नानोपायनपाणयः ।
ध्रुवसन्धिसुतं दत्त्वा मुदिताः प्रययुः प्रजाः ॥ ४८ ॥

स्त्रियोपसंयुतः सोऽथ प्राप्यायोध्यां सुदर्शनः ।
सम्मान्य सर्वलोकांश्च ययौ राजा निवेशनम् ॥ ४९ ॥

वन्दिभिः स्तूयमानस्तु वन्द्यमानश्च मन्त्रिभिः ।
कन्याभिः कीर्यमाणाश्च लाजैः सुमनसैस्तथा ॥ ५० ॥

एतौ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां सुदर्शनेन
देवीमखिमवर्णनं नाम तृतीयस्कन्धे यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ३.२४ ॥

३.२५ पञ्चविंशोऽध्यायः । देवीस्थापनवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

गत्वाऽयोध्यां नृपश्रेष्ठो गृहं राज्ञः सुदुद्रुतः ।
शत्रुजिन्मातरं प्राह प्रणम्य शोकसङ्कुलाम् ॥ १ ॥

मातर्न ते मया पुत्रः सङ्ग्रामे निहतः किल ।

न पिता ते युधाजिष्य शपे ते यरणौ तथा ॥ २ ॥
 दुर्गया तौ हतौ सङ्ग्ये नापराधो ममात्र वै ।
 अवश्यम्भाविभावेषु प्रतीकारो न विद्यते ॥ ३ ॥
 न शोकोऽत्र त्वया कार्यो मृतपुत्रस्य मानिनि ।
 स्वकर्मवशगो ज्यो भुङ्क्ते भोगान्सुभासुभान् ॥ ४ ॥
 दासोऽस्मि तव भो मातर्यथा मम मनोरमा ।
 तथा त्वमपि धर्मज्ञे न भेदोऽस्ति मनागपि ॥ ५ ॥
 अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम् ।
 तस्मान्न शोचितव्यं ते सुप्ते दुःखे कदायन ॥ ६ ॥
 दुःखे दुःखाधिकान्पश्येत्सुप्ते पश्येत्सुभाधिकम् ।
 आत्मानं शोकलक्ष्यांशुं शत्रुभ्यामिव नार्पयेत् ॥ ७ ॥
 दैवाधीनमिदं सर्वं नात्माधीनं कदायन ।
 न शोकेन तदाऽऽत्मानं शोषयेन्मतिमात्ररः ॥ ८ ॥
 यथा दारुमयी योषा नटादीनां प्रयेष्टते ।
 तथा स्वकर्मवशगो देही सर्वत्र वर्तते ॥ ९ ॥
 अहं वनगतो मातर्नाभवं दुःखमानसः ।
 चिन्तयन्स्वकृतं कर्म भोक्तव्यमिति वेद्मि य ॥ १० ॥
 मृतो मातामहोऽत्रैव विधुरा जननी मम ।
 भयातुरा गृहीत्वा मां निर्ययौ गहनं वनम् ॥ ११ ॥
 लुण्ठिता तरकरैर्मर्गि वस्त्रहीना तथा कृता ।
 पाथेयञ्च हृतं सर्वं बालपुत्रा निराश्रया ॥ १२ ॥
 माता गृहीत्वा मां प्राप्ता भारद्वाजश्रमं प्रति ।
 विदल्वोऽयं समायातस्तथा धात्रेयिकाऽबला ॥ १३ ॥
 मुनिभिर्मुनिपत्नीभिर्दयायुक्तैः समन्ततः ।
 पोषिताः कुलनीवारैर्वयं तत्र स्थितास्त्रयः ॥ १४ ॥
 दुःखं नमे तदा ज्ञ्यासीत्सुभं नाद्य धनागमे ।
 न वैरं न य मात्सर्यं मम चित्ते तु कर्त्तव्यम् ॥ १५ ॥

नीवारभक्षां श्रेष्ठे राजभोगात्परन्तपे ।
 तदाशी नरकं याति न नीवाराशनः क्वचित् ॥ १६ ॥
 धर्मस्याचरणं कार्यं पुरुषेण विजानता ।
 सञ्जित्येन्द्रियवर्गं वै यथा न नरकं व्रजेत् ॥ १७ ॥
 मानुष्यं दुर्लभं मातः पाण्डेऽस्मिन्भारते शुभे ।
 आडारादि सुभं नूनं भवेत्सर्वासु योनिषु ॥ १८ ॥
 प्राप्य तं मानुषं देहं कर्तव्यं धर्मसाधनम् ।
 स्वर्गभोक्षप्रदं नृणां दुर्लभं यान्ययोनिषु ॥ १९ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्ता सा तदा तेन लीलावत्यतिलज्जिता ।
 पुत्रशोकं परित्यज्य तमाडाश्रुविलोचना ॥ २० ॥
 सापराधाऽस्मि पुत्राहं कृता पित्रा युधाजिता ।
 उत्या मातामहं तेऽत्र हृतं राज्यं तु येन वै ॥ २१ ॥
 न तं वारयितुं शक्ता तदाऽहं न सुतं मम ।
 यत्कृतं कर्म तेनैव नापराधोऽस्ति मे सुत ॥ २२ ॥
 तौ मृतौ स्वकृतेनैव कारणं त्वं तयोर्न य ।
 नाहं शोयामि तं पुत्रं सदा शोयामि तत्कृतम् ॥ २३ ॥
 पुत्र त्वमसि कल्याण भगिनी मे मनोरमा ।
 न कोधो न य शोको मे त्वयि पुत्र मनागपि ॥ २४ ॥
 कुरु राज्यं मडाभाग प्रजाः पालय सुव्रत ।
 भगवत्याः प्रसादेन प्राप्तमेतदकण्टकम् ॥ २५ ॥
 तदाकर्ण्य वयो मातुर्नत्वा तां नृपनन्दनः ।
 जगाम भवनं रभ्यं यत्र पूर्वं मनोरमा ॥ २६ ॥
 न्यवसत्तत्र गत्वा तु सर्वानाहूय मन्त्रिणः ।
 दैवज्ञानथ पप्रच्छ मुहूर्तं दिवसं शुभम् ॥ २७ ॥
 सिंहासनं तथा उभं कारयित्वा मनोहरम् ।
 सिंहासने स्थितां देवीं पूजयिष्ये सदाऽप्यहम् ॥ २८ ॥
 स्थापयित्वाऽऽसने देवीं धर्मार्थकामभोक्षदाम् ।

राज्यं पश्चात्सिध्यामि यथा रामादिभिः कृतम् ॥ २९ ॥

पूजनीया सदा देवी सर्वैर्नागरिडैर्जनैः ।

माननीया शिवा शक्तिः सर्वकामार्थसिद्धिदा ॥ ३० ॥

धृत्युक्ता मन्त्रिणस्तु यत्तु सर्वे राजशासनम् ।

प्रासादं कारयामासुः शिल्पिभिः सुमनोरमम् ॥ ३१ ॥

प्रतिमां कारयित्वाऽथ मुहूर्तेऽथ शुभे दिने ।

द्विजनाढ्यं वेदज्ञानस्थापयामास भूपतिः ॥ ३२ ॥

ध्वनं विधिवत्कृत्वा पूजयित्वाऽथ देवताम् ।

प्रासादे मतिमान् देव्याः स्थापयामास भूमिपः ॥ ३३ ॥

उत्सवस्तत्र संवृत्तो वाटित्राणाञ्च निःस्वनैः ।

ब्राह्मणानां वेदघोषैर्गानैस्तु विधिधैर्नृप ॥ ३४ ॥

व्यास उवाच ।

प्रतिष्ठाप्य शिवां देवीं विधिवद्देव्यादिभिः ।

पूजां नानाविधां राजा यकारातिविधानतः ॥ ३५ ॥

कृत्वा पूजाविधिं राजा राज्यं प्राप्य स्वपैतृकम् ।

विष्यात्तश्चाम्बिका देवी कोसलेषु बभूव ह ॥ ३६ ॥

राज्यं प्राप्य नृपः सर्वं सामन्तकनृपानथ ।

वशे यच्छेदतिधर्मिष्ठान्सद्धर्मविजयी नृपः ॥ ३७ ॥

यथा रामः स्वराज्येऽभूद्दिलीपस्य रघुर्यथा ।

प्रजानां वै सुभं तद्गन्मर्यादाऽपि तथाऽभवत् ॥ ३८ ॥

धर्मो वर्णाश्रमाणां य यत्तुष्पादभवत्तथा ।

नाधर्मो रमते चित्तं केषामपि महीतले ॥ ३९ ॥

ग्रामे ग्रामे य प्रासादाश्चक्रुः सर्वे जनाधिपाः ।

देव्याः पूजा तदा प्रीत्या कोसलेषु प्रवर्तिता ॥ ४० ॥

सुभाढुरपि काश्यां तु दुर्गायाः प्रतिमां शुभाम् ।

कारयित्वा य प्रासादं स्थापयामास भक्तितः ॥ ४१ ॥

तत्र तस्या जनाः सर्वे प्रेमभक्तिपरायणाः ।

पूजां यत्कुर्यान्नेन यथा विश्वेश्वरस्य ह ॥ ४२ ॥

विष्याता सा बभूवाथ दृगादिवी धरातले ।
 देशे देशे मळाराज तस्या भक्तिर्व्यवर्धत ॥ ४३ ॥
 सर्वत्र भारते लोके सर्ववर्षेषु सर्वथा ।
 भजनीया भवानी तु सर्वेषामभवत्तदा ॥ ४४ ॥
 शक्तिभक्तिरताः सर्वे मानिनश्चाभवन्प्रप ।
 आगमोक्तैरथ स्तोत्रैर्जपध्यानपरायणाः ॥ ४५ ॥
 नवरात्रेषु सर्वेषु यद्गुः सर्वे विधानतः ।
 अर्थनं उवनं यागं देव्या भक्तिपरा जनाः ॥ ४६ ॥
 षटि श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशशाडस्यां संखितायां
 तृतीयस्कन्धे देवीस्थापनवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ३.२५ ॥

३.२६ षड्विंशोऽध्यायः । कुमारीपूजावर्णनम् ।

जन्मेजय उवाच ।
 नवरात्रे तु सम्प्राप्ते किं कर्तव्यं द्विजोत्तम ।
 विधानं विधिवद्भूळि शरत्काले विशेषतः ॥ १ ॥
 किं क्वलं भलु कस्तत्र विधिः कार्यो मळामते ।
 अेतद्विस्तरतो भूळि कृपया द्विजसत्तम ॥ २ ॥
 व्यास उवाच ।
 शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि नवरात्रप्रतं शुभम् ।
 शरत्काले विशेषेण कर्तव्यं विधिपूर्वकम् ॥ ३ ॥
 वसन्ते य प्रकर्तव्यं तथैव प्रेमपूर्वकम् ।
 द्वापृतू यमदंष्ट्राण्यौ नूनं सर्वजनेषु वै ॥ ४ ॥
 शरद्द्रसन्तनामानौ दुर्गामौ प्राणिनामिड ।
 तस्माद्यत्नाद्विदं कार्यं सर्वत्र शुभमिच्छता ॥ ५ ॥
 द्वावेव सुमळायोरवतू रोगकरौ नृणाम् ।
 वसन्तशरदावेव सर्वनाशकरावुभौ ॥ ६ ॥
 तस्मात्तत्र प्रकर्तव्यं यण्डिकापूजनं बुधैः ।

यैत्राश्विने शुभे मासे भक्तिपूर्वं नराधिप ॥ ७ ॥
 अमावास्यां य सम्प्राप्य सम्भारं कल्पयेच्छुभम् ।
 उविष्यं याशनं कार्यमेकमुक्तं तु तद्दिने ॥ ८ ॥
 मण्डपस्तु प्रकटव्यः समे देशे शुभे स्थले ।
 उस्तपोऽशमानेन स्तम्भध्वजसमन्वितः ॥ ९ ॥
 गौरमृद्रोमयाभ्यां य लेपनं कारयेत्ततः ।
 तन्मध्ये वेदिका शुभ्रा कर्तव्या य समा स्थिरा ॥ १० ॥
 यतुर्दस्ता य उस्तोच्छ्रा पीठार्थं स्थानमुत्तमम् ।
 तोरणानि विचित्राणि वितानञ्च प्रकल्पयेत् ॥ ११ ॥
 रात्रौ द्विजनयामन्त्र्य देवीतत्त्वविशारदान् ।
 आचारनिरतान्दान्तान्वेदवेदाङ्गपाठगान् ॥ १२ ॥
 प्रतिपद्विषसे कार्यं प्रातःस्नानं विधानतः ।
 नद्यां नद्ये तडागे वा वाप्यां कूपे गृहेऽथवा ॥ १३ ॥
 प्रातर्नित्यं पुरः कृत्वा द्विजानां वरणां ततः ।
 अर्घ्यपाद्यादिकं सर्वं कर्तव्यं मधुपूर्वकम् ॥ १४ ॥
 वस्त्रालङ्कारादीनि देयानि य स्वशक्तितः ।
 वित्तशाहयं न कर्तव्यं विभवे सति कर्त्तव्यित् ॥ १५ ॥
 विप्रैः सन्तोषितैः कार्यं सम्पूर्णां सर्वथा भवेत् ।
 नव पञ्च त्रयश्चैको देव्याः पाठे द्विजः स्मृताः ॥ १६ ॥
 वरयेद्ब्राह्मणं शान्तं पारायणकृते तदा ।
 स्वस्तिवाचनकं कार्यं वेदमन्त्रविधानतः ॥ १७ ॥
 वेधां सिंहासनं स्थाप्य क्षौमवस्त्रसमन्वितम् ।
 तत्र स्थाप्याऽम्बिका देवी यतुर्दस्तायुधान्विता ॥ १८ ॥
 रत्नभूषणसंयुक्ता मुक्ताहारविराजिता ।
 द्रिव्याम्बरधरा सौम्या सर्वलक्षणसंयुता ॥ १९ ॥
 शङ्खचक्रगदापद्मधरा सिंहे स्थिता शिवा ।
 अष्टादशभुजा वाऽपि प्रतिष्ठाप्या सनातनी ॥ २० ॥

अर्थाभावे तथा यन्त्रं नवार्णमन्त्रसंयुतम् ।
 स्थापयेत्पीठपूजार्थं कलशं तत्र पार्श्वतः ॥ २१ ॥
 पञ्चपल्लवसंयुक्तं वेदमन्त्रैः सुसंस्कृतम् ।
 सुतीर्थजलसम्पूर्णां उमरत्नैः समन्वितम् ॥ २२ ॥
 पार्श्वं पूजार्थं सम्भारान्परिकल्प्य समन्ततः ।
 गीतवाद्द्वित्रनिर्घोषान्कारयेन्मङ्गलाय वै ॥ २३ ॥
 तिथौ उस्तान्वितायां च नन्दायां पूजनं वरम् ।
 प्रथमे द्विवसे राजन् विधिवत्कामदं नृणां ॥ २४ ॥
 नियमं प्रथमं कृत्वा पश्चात्पूजां समाचरेत् ।
 उपवासेन नक्तो न चैकमुक्तेन वा पुनः ॥ २५ ॥
 करिष्यामि प्रतं मातर्नवरात्रमनुत्तमम् ।
 साहाय्यं कुरु मे देवि जगदम्भ ममाभिलम् ॥ २६ ॥
 यथाशक्ति प्रकर्तव्यो नियमो व्रतउत्तवे ।
 पश्चात्पूजा प्रकर्तव्या विधिवन्मन्त्रपूर्वकम् ॥ २७ ॥
 यन्मनागुरुकर्पूरैः कुसुमैश्च सुगन्धिभिः ।
 मन्दारकरजशोकयम्पकैः करवीरकैः ॥ २८ ॥
 मालतीब्रह्मकापुष्पैस्तथा बिल्वदलैः शुभैः ।
 पूजयेज्जगतां धात्रीं धूपैर्द्विर्विधानतः ॥ २९ ॥
 कृत्वा नां विधैरर्थं प्रदातव्यं च तत्र वै ।
 नारिकेलैर्मातुलुङ्गैर्दाडिमीकदलीकृत्वा ॥ ३० ॥
 नारङ्गैः पनसैश्चैव तथा पूर्णकृत्वा शुभैः ।
 अन्नदानं प्रकर्तव्यं भक्तिपूर्वं नराधिप ॥ ३१ ॥
 मांसाशनं ये कुर्वन्ति तैः कार्यं पशुर्हिसनम् ।
 मन्त्रिषाञ्जराडाणां बलिदानं विशिष्यते ॥ ३२ ॥
 देव्यत्रे निडता यान्ति पशवः स्वर्गमव्ययम् ।
 न हिंसा पशुजा तत्र निघ्नतां तत्कृतेऽनघ ॥ ३३ ॥
 अहिंसा याज्ञिकी प्रोक्ता सर्वशास्त्रविनिर्णये ।
 देवतार्थं विसृष्टानां पशूनां स्वर्गातिर्भुवा ॥ ३४ ॥

ढोभार्थं यैव कर्तव्यं कुण्डं यैव त्रिकोणकम् ।
 स्थण्डिलं वा प्रकर्तव्यं त्रिकोणं मानतः शुभम् ॥ ३५ ॥
 त्रिकालं पूजनं नित्यं नानाद्रव्यैर्मनोहरैः ।
 गीतवादित्रनृत्यैश्च कर्तव्यश्च मढोत्सवः ॥ ३६ ॥
 नित्यं भूमौ य शयनं कुमारीणां य पूजनम् ।
 वस्त्रालङ्कुराणैर्दिव्यैर्भोजनैश्च सुधामयैः ॥ ३७ ॥
 अेकैकां पूजयेन्नित्यमेकवृद्ध्या तथा पुनः ।
 द्विगुणं त्रिगुणं वाऽपि प्रत्येकं नवकं य वा ॥ ३८ ॥
 विभवस्यानुसारेण कर्तव्यं पूजनं किल ।
 वित्तशाठ्यं न कर्तव्यं राजञ्छक्तिमणे सदा ॥ ३९ ॥
 अेकवर्षा न कर्तव्या कन्या पूजाविधौ नृप ।
 परमज्ञा तु भोगानां गन्धादीनां य बालिका ॥ ४० ॥
 कुमारिका तु सा प्रोक्ता द्विवर्षा या भवेद्विड ।
 त्रिमूर्तिश्च त्रिवर्षा य कल्याणी यतुरष्टिका ॥ ४१ ॥
 रोडिणी पञ्चवर्षा य षड्वर्षा कालिका स्मृता ।
 यण्डिका सप्तवर्षा स्यादष्टवर्षा य शाभ्मवी ॥ ४२ ॥
 नववर्षा भवेद्गुर्गा सुभद्रा दशवर्षिकी ।
 अत उर्ध्वं न कर्तव्या सर्वकार्यविगर्हिता ॥ ४३ ॥
 अेभिश्च नामभिः पूजा कर्तव्या विधिसंयुता ।
 तासां कृलानि वक्ष्यामि नवानां पूजने सदा ॥ ४४ ॥
 कुमारी पूजिता कुर्याद्भुभृदारिद्र्यनाशनम् ।
 शत्रुक्षयं धनायुष्यं बलवृद्धिं करोति वै ॥ ४५ ॥
 त्रिमूर्तिपूजनादायुस्त्रिवर्गस्थं क्वलं भवेत् ।
 धनधान्यागमश्चैव पुत्रपौत्रादिवृद्धयः ॥ ४६ ॥
 विद्यार्थी विजयार्थी य राजयार्थी यश्च पार्थिवः ।
 सुभार्थी पूजयेन्नित्यं कल्याणीं सर्वकामदाम् ॥ ४७ ॥
 कालिकां शत्रुनाशार्थं पूजयेद्भक्तिपूर्वकम् ।

अैश्वर्यधनकामश्च यद्विउकां परिपूजयेत् ॥ ४८ ॥

पूजयेच्छाम्भवीं नित्यं नृपसम्भोदनाय च ।
दुःखदारिद्र्यनाशाय सङ्ग्रामे विजयाय च ॥ ४९ ॥

कूरशत्रुविनाशार्थं तथोत्तकर्मसाधने ।
दुर्गाय पूजयेद्भक्त्या परलोकसुभाय च ॥ ५० ॥

वाञ्छितार्थस्य सिद्ध्यर्थं सुभद्रां पूजयेत्सदा ।
रोडिणीं रोगनाशाय पूजयेद्विधिवन्नरः ॥ ५१ ॥

श्रीरस्त्विति य मन्त्रेण पूजयेद्भक्तितत्परः ।
श्रीयुक्तमन्त्रैरथवा भीजमन्त्रैरथापि वा ॥ ५२ ॥

कुमारस्य य तत्त्वानि या सृजत्यपि लीलया ।
काटीनपि य देवांस्तां कुमारीं पूजयाम्यहम् ॥ ५३ ॥

सत्त्वादिभिस्त्रिमूर्तिर्या तैर्दि नानास्वरूपिणी ।
त्रिकावल्यापिनी शक्तिस्त्रिमूर्तिं पूजयाम्यहम् ॥ ५४ ॥

कल्याणकारिणी नित्यं भक्तानां पूजिताऽनिशम् ।
पूजयामि य तां भक्त्या कल्याणीं सर्वकामदाम् ॥ ५५ ॥

रोडयन्ती य भीजानि प्राञ्जन्मसञ्चितानि वै ।
या देवी सर्वभूतानां रोडिणीं पूजयाम्यहम् ॥ ५६ ॥

काली कालयते सर्वं ब्रह्माण्डं सचराचरम् ।
कल्यान्तसमये या तां कालिकां पूजयाम्यहम् ॥ ५७ ॥

तां यदुपापपडरणीं यद्विउकां पूजयाम्यहम् ॥ ५८ ॥

अकारणत्समुत्पत्तिर्यन्मयैः परिकीर्तिता ।
यस्यास्तां सुभद्रां देवीं शाम्भवीं पूजयाम्यहम् ॥ ५९ ॥

दुर्गात्रायति भक्तं या सदा दुर्गातिनाशिनी ।
दुर्ज्ञेया सर्वदेवानां तां दुर्गां पूजयाम्यहम् ॥ ६० ॥

सुभद्राणि य भक्तानां कुरुते पूजिता सदा ।
अभद्रनाशिनीं देवीं सुभद्रां पूजयाम्यहम् ॥ ६१ ॥

ओम्भिर्मन्त्रैः पूजनीयाः कन्यकाः सर्वदा बुधैः ।

वस्त्रालङ्कुरणैर्मात्स्यैर्गन्धैरुभ्यावचैरपि ॥ ६२ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
तृतीयस्कन्धे कुमारीपूजावर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ३.२६ ॥

३.२७ सप्तविंशोऽध्यायः । देवीपूजामहत्त्ववर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

डीनाङ्गीं वर्जयेत्कन्यां कुष्ठयुक्तां व्रणाङ्किताम् ।

गन्धस्फुरितडीनाङ्गीं विशालकुलसम्भवाम् ॥ १ ॥

जात्यन्यां केकरां काशां कुरुपां बहुरोमशाम् ।

सन्त्यजेद्रोगिणीं कन्यां रक्तापुष्पादिनाङ्किताम् ॥ २ ॥

क्षामां गर्भसमुद्भूतां गोलकां कन्यकोद्भवाम् ।

वर्जनीयाः सदा चैताः सर्वपूजादिकर्मसु ॥ ३ ॥

अरोगिणीं सुरुपाङ्गीं सुन्दरीं व्रणवर्जिताम् ।

अेकवंशसमुद्भूतां कन्यां सम्यक्प्रपूजयेत् ॥ ४ ॥

ब्राह्मण्यीं सर्वकार्येषु ज्यार्ये नृपवंशजा ।

लाभार्ये वैश्यवंशोत्था मता वा शूद्रवंशजा ॥ ५ ॥

ब्राह्मण्यैर्ब्राह्मणः पूजया राज्ञ्यैर्ब्राह्मणवंशजाः ।

वैश्यैस्त्रिवर्गजाः पूजयाश्चतस्रः पादसम्भवैः ॥ ६ ॥

कारुभिश्चैव वंशोत्था यथायोग्यं प्रपूजयेत् ।

नवरात्रविधानेन भक्तिपूर्वं सदैव हि ॥ ७ ॥

अशक्तो नियतं पूजां कर्तुंयेन्नवरात्रके ।

अष्टम्यां च विशेषेण कर्तव्यं पूजनं सदा ॥ ८ ॥

पुराऽष्टम्यां भद्रकाली दक्षयज्ञविनाशिनी ।

प्रादुर्भूता महाघोरा योगिनी कोटिभिः सह ॥ ९ ॥

अतोऽष्टम्यां विशेषेण कर्तव्यं पूजनं सदा ।

नानाविधोपहारैश्च गन्धमाल्यानुलेपनैः ॥ १० ॥

पायसैरामिषैर्दोमैर्ब्राह्मणानां च भोजनैः ।

कुलपुष्पोपहारैश्च तोषयेज्जगदम्बिकाम् ॥ ११ ॥

उपवासे ऽयशक्तानां नवरात्रप्रते पुनः ।
 उपोषणत्रयं प्रोक्तं यथोक्तकृलदं नृप ॥ १२ ॥
 सप्तम्यां च तथाऽष्टम्यां नवम्यां भक्तिभावतः ।
 त्रिरात्रकराणांस्सर्वं कृलं भवति पूजनात् ॥ १३ ॥
 पूजाभिश्चैव ङोमैश्च कुमारिपूजनैस्तथा ।
 सम्पूर्णां तद्ग्रतं प्रोक्तं विप्राणां यैव भोजनैः ॥ १४ ॥
 प्रतानि यानि यान्यानि दानानि विविधानि च ।
 नवरात्रप्रतस्यास्य नैव तुल्यानि भूतले ॥ १५ ॥
 धनधान्यप्रदं नित्यं सुभसन्तानवृद्धिदम् ।
 आयुरारोग्यदं यैव स्वर्गदं मोक्षदं तथा ॥ १६ ॥
 विद्यार्थी वा धनार्थी वा पुत्रार्थी वा भवेन्नरः ।
 तेनेदं विधिवत्कार्यं प्रतं सौभाग्यदं शिवम् ॥ १७ ॥
 विद्यार्थी सर्वविधां वै प्राप्नोति प्रतसाधनात् ।
 राजभ्रष्टो नृपो राज्यं समवाप्नोति सर्वदा ॥ १८ ॥
 पूर्वजन्मनि यैर्नूनं न कृतं प्रतमुत्तमम् ।
 ते व्याधिनी हरिद्राश्च भवन्ति पुत्रवर्जिताः ॥ १९ ॥
 वन्ध्या च या भवेन्नारी विधवा धनवर्जिता ।
 अनुमा तत्र कर्तव्या नेयं कृतवती प्रतम् ॥ २० ॥
 नवरात्रप्रतं प्रोक्तं न कृतं येन भूतले ।
 स कथं विभवं प्राप्य मोदते च तथा द्विवि ॥ २१ ॥
 रक्तचन्दनसम्मिश्रैः कोमलैर्बिल्वपत्रकैः ।
 भवानी पूजिता येन स भवेन्नृपतिः क्षितौ ॥ २२ ॥
 नाराधिता येन शिवा सनातनी
 दुःभार्तिहा सिद्धिकरी जगद्धरा ।
 दुःभावृतः शत्रुयुतश्च भूतले
 नूनं हरिद्रो भवतीह मानवः ॥ २३ ॥
 यां विष्णुसिन्द्रो हरपद्मजौ तथा

वह्निः कुबेरो वरुणो द्विवाकरः ।
 ध्यायन्ति सर्वार्थसमाप्तिनन्दिता-
 स्तां किं मनुष्या न भजन्ति यद्विडकाम् ॥ २४ ॥
 स्वाहा स्वधा नाम मनुप्रभावे-
 स्तृप्यन्ति देवाः पितरस्तथैव ।
 यज्ञेषु सर्वेषु मुदा हरन्ति
 यन्नाम युग्मश्रुतिभिर्मुनीन्द्राः ॥ २५ ॥
 यस्येच्छया सृजति विश्वमिदं प्रजेशो
 नानावतारकलनं कुरुते हरिश्च ।
 नूनं करोति जगतः किल भस्म शम्भु-
 स्तां शर्मदां न भजते नु कथं मनुष्यः ॥ २६ ॥
 नैकोऽस्ति सर्वभुवनेषु तथा विडीनो
 देवो नरोऽथ विडगः किल पन्नगो वा ।
 गन्धर्वराक्षसपिशाचनगेषु नूनं
 यः स्पन्दितुं भवति शक्तियुतो यथेच्छम् ॥ २७ ॥
 तां न सेवेत कश्चाण्डीं सर्वकामार्थदां शिवाम् ।
 प्रतं तस्या न कः कुर्याद्वाञ्छन्नर्थयतुष्टयम् ॥ २८ ॥
 महापातकसंयुक्तो नवरात्रप्रतं यरेत् ।
 भुष्यते सर्वपापेभ्यो नात्र कार्या विचारणा ॥ २९ ॥
 पुरा कश्चिद्भ्रष्टिगदीनो धनडीनः सुदुःषितः ।
 कुटुम्भी याभवत्कश्चित् कोसले नृपसत्तम ॥ ३० ॥
 अपत्यानि बडून्यस्याभवन्सुत्पीडितानि च ।
 भक्ष्यं किञ्चित्तु सायाह्नि प्रापुस्तस्य च बालकाः ॥ ३१ ॥
 भुङ्क्ते स्म कार्यकर्ताऽसौ परस्याथ बुभुक्षितः ।
 कुटुम्भभरणां तत्र यकारातिनिराकुलः ॥ ३२ ॥
 सदा धर्मरतः शान्तः सदायारश्च सत्यवाङ् ।
 अक्रोधनश्च धृतिमान्निर्मदश्चानसूयकः ॥ ३३ ॥
 सम्पूज्य देवता नित्यं पितृनप्यतिथीस्तथा ।
 भुञ्जाने पोष्यवर्गेऽथ कृतवान्भोजनं वणिङ् ॥ ३४ ॥

अेवं गच्छति काले वै सुशिवो नामतो गुणैः ।
 दारिद्यार्तो द्विजं शान्तं पप्रच्छातिबुभुक्षितः ॥ 34 ॥
 सुशील उवाच ।
 भो भूदेव कृपां कृत्वा वदस्वाधे मडामते ।
 कथं दारिद्येनाशः स्यादिति मे निश्चयेन वै ॥ 35 ॥
 धनैषणा मे नैवास्ति धनी स्यामिति मानद ।
 कुटुम्बभरणार्थं वै पृच्छामि त्वां द्विजोत्तम ॥ 36 ॥
 पुत्री सुतस्तु मे बालो भक्षार्थी रोदते भृशम् ।
 तावन्मात्रं गृहे नान्नं मुष्टिमेकां ददाम्यहम् ॥ 37 ॥
 विसर्जितो यतो गेडाद्गतो बालो रुदन्मया ।
 अतो मे दृष्यतेऽत्यर्थं किं करोमि धनं विना ॥ 38 ॥
 विवाहोऽस्ति सुताया मे नास्ति वित्तं करोमि किम् ।
 दशवर्षाधिकयास्तु दानकालोऽपि यात्वहम् ॥ 39 ॥
 तेन शोचामि विप्रेन्द्र सर्वज्ञोऽसि दयानिधे ।
 तपो दानं व्रतं किञ्चिद्भूळि मन्त्रजपं तथा ॥ 40 ॥
 येनाहं पोष्यवर्गस्य करोमि द्विज पोषणम् ।
 तावन्मे स्थाद्धनप्राप्तिर्नाधिकं प्रार्थये किं ॥ 41 ॥
 त्वत्प्रसादात्कुटुम्बं मे सुप्पितं प्रभवेदहं ।
 तत्कुरुष्व मडाभाग ज्ञानेन परिचिन्त्य य ॥ 42 ॥
 व्यास उवाच ।
 धृति पृष्टस्तथा तेन ब्राह्मणः संशितव्रतः ।
 उवाच परमप्रीतस्तं वैश्यं नृपसत्तम ॥ 43 ॥
 वैश्यवर्यं कुरुष्वधे नवरात्रव्रतं शुभम् ।
 पूजनं भगवत्याश्च हवनं भोजनं तथा ॥ 44 ॥
 वेदपारायणं शक्तिजपहोमादिकं तथा ।
 कुरुष्वधे यथाशक्ति तव कार्यं भविष्यति ॥ 45 ॥
 अेतस्मादपरं किञ्चिद्द्व्रतं नास्ति धरातले ।

નવરાત્રાભિધં વૈશ્ય પાવનં સુખદં તથા ॥ ૪૭ ॥

જ્ઞાનદં મોક્ષદં ચૈવ સુખસન્તાનવર્ધનમ્ ।

શત્રુનાશકરં કામં નવરાત્રવ્રતં સદા ॥ ૪૮ ॥

રાજ્યભ્રષ્ટેન રામેણ સીતાવિરહિતેન ચ ।

કિષ્કિન્ધાયાં વ્રતં ચૈતલ્લૃતં દુઃખાતુરેણ વૈ ॥ ૪૯ ॥

વ્રતમેનાપિ રામેણ સીતાવિરહવહ્નિના ।

વિધિવત્પૂજિતા દેવી નવરાત્રવ્રતેન વૈ ॥ ૫૦ ॥

તેન પ્રાપ્તાઽથ વૈદેહી કૃત્વા સેતું મહાર્ણવે ।

હત્વા મન્દોદરીનાથં કુમ્ભકર્ણ મહાબલમ્ ॥ ૫૧ ॥

મેઘનાદં સુતં હત્વા કૃત્વા ભૂપં બિભીષણમ્ ।

પશ્ચાદયોધ્યામાગત્ય પ્રાપ્તં રાજ્યમકણ્ઠકમ્ ॥ ૫૨ ॥

નવરાત્રવ્રતસ્યાસ્ય પ્રભાવેણ વિશાંવર ।

સુખં ભૂમિતલે પ્રાપ્તં રામેણામિતતેજસા ॥ ૫૩ ॥

વ્યાસ ઉવાચ ।

ઇતિ વિપ્રવચઃ શ્રુત્વા સ વૈશ્યસ્તં દ્વિજં ગુરુમ્ ।

કૃત્વા જગ્રાહ સન્મન્ત્રં માયાબીજાભિધં નૃપ ॥ ૫૪ ॥

જજાપ પરયા ભક્ત્યા નવરાત્રમતન્દ્રિતઃ ।

નાનાવિધોપહારૈશ્ચ પૂજયામાસ સાદરમ્ ॥ ૫૫ ॥

નવસંવત્સરં ચૈવ માયાબીજપરાયણઃ ।

નવમે વત્સરાન્તે તુ મહાષ્ટમ્યાં મહેશ્વરી ॥ ૫૬ ॥

અર્ધરાત્રે તુ સન્જાતે પ્રત્યક્ષં દર્શનં દદૌ ।

નાનાવરપ્રદાનૈશ્ચ કૃતકૃત્યઞ્ચકાર તમ્ ॥ ૫૭ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં

તૃતીયસ્કન્ધે દેવીપૂજામહત્ત્વવર્ણનં નામ સપ્તવિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૩.૨૭ ॥

૩.૨૮ અષ્ટાવિંશોઽધ્યાયઃ । રામચરિત્રવર્ણનમ્ ।

જનમેજય ઉવાચ ।

કથં રામેણ તચ્ચીર્ણં વ્રતં દેવ્યાઃ સુખપ્રદમ્ ।

राज्यभ्रष्टः कथं सोऽथ कथं सीता लृता पुनः ॥ १ ॥

व्यास उवाच ।

राजा दशरथः श्रीमानयोध्याधिपतिः पुरा ।

सूर्यवंशधरश्चासीद्देवब्राह्मणपूजकः ॥ २ ॥

यत्वारो जज्ञिरे तस्य पुत्रा लोकेषु विश्रुताः ।

रामलक्ष्मणशत्रुघ्ना भरतश्चेति नामतः ॥ ३ ॥

राज्ञः प्रियकराः सर्वे सदृशा गुणरूपतः ।

कौसल्यायाः सुतो रामः कैकेय्या भरतः स्मृतः ॥ ४ ॥

सुमित्रातनयौ जातौ यमलौ द्वौ मनोहरौ ।

ते जाता वै किशोरश्च धनुर्बाणधराः किल ॥ ५ ॥

सूनवः कृतसंस्कारा भूपतेः सुभ्रवर्धकाः ।

कौशिकेन तदाऽऽगत्य प्रार्थितो रघुनन्दनः ॥ ६ ॥

राघवं मभरक्षार्थं सूनुं षोडशवार्षिकम् ।

तस्मै सोऽयं ददौ रामं कौशिकाय सलक्ष्मणम् ॥ ७ ॥

तौ समेत्य मुनिं मार्गे जग्मतुश्चारुदर्शनी ।

ताटका निडता मार्गे राक्षसी घोरदर्शना ॥ ८ ॥

रामेणैकेन बाणेन मुनीनां द्रुम्भदा सदा ।

यज्ञरक्षा कृता तत्र सुभाहुर्निडतः शठः ॥ ९ ॥

मारीयोऽथ मृतप्रायो निक्षिप्तो बाणवेगतः ।

येवं कृत्वा मल्लभं यज्ञस्य परिरक्षणम् ॥ १० ॥

गतास्ते मिथिलां सर्वे रामलक्ष्मणकौशिकाः ।

अलत्या मोचिता शापान्निष्पापा सा कृताऽबला ॥ ११ ॥

विदेहनगरे तौ तु जग्मतुर्मुनिना सल ।

अभञ्ज शिवयापञ्च जनकेन पाणीकृतम् ॥ १२ ॥

उपयेमे ततः सीतां जानकीञ्च रमांशजाम् ।

लक्ष्मणाय ददौ राजा पुत्रीमेकां तथोर्मिलाम् ॥ १३ ॥

कुशध्वजसुते कन्ये प्रापतुर्भार्तरावुभौ ।

तथा भरतशत्रुघ्नौ सुशिलौ शुभलक्षणौ ॥ १४ ॥

એવં દારક્રિયાસ્તેષાં ભ્રાતૃણાં ચાભવન્નૃપ ।
 ચતુર્ણાં મિથિલાયાં તુ યથાવિધિ વિધાનતઃ ॥ ૧૫ ॥
 રાજ્યયોગ્યં સુતં દૃષ્ટ્વા રાજા દશરથસ્તદા ।
 રાઘવાય યુરં દાતું મનશ્ચકે નિજાય વૈ ॥ ૧૬ ॥
 સમ્ભારં વિહિતં દૃષ્ટ્વા કૈકેયી પૂર્વકલ્પિતૌ ।
 વરૌ સમ્પ્રાર્થયામાસ ભર્તારં વશવર્તિનમ્ ॥ ૧૭ ॥
 રાજ્યં સુતાય ચૈકેન ભરતાય મહાત્મને ।
 રામાય વનવાસઞ્ચ ચતુર્દશસમાસ્તથા ॥ ૧૮ ॥
 રામસ્તુ વચનાત્તસ્યાઃ સીતાલક્ષ્મણસંયુતઃ ।
 જગામ દણ્ડકારણ્યં રાક્ષસૈરુપસેવિતમ્ ॥ ૧૯ ॥
 રાજા દશરથઃ પુત્રવિરહેણ પ્રપીડિતઃ ।
 જહૌ પ્રાણાનમેયાત્મા પૂર્વશાપમનુસ્મરન્ ॥ ૨૦ ॥
 ભરતઃ પિતરં દૃષ્ટ્વા મૃતં માતૃકૃતેન વૈ ।
 રાજ્યમૃદ્ધં ન જગ્રાહ ભ્રાતુઃ પ્રિયચિકીર્ષયા ॥ ૨૧ ॥
 પઞ્ચવટ્યાં વસન્ રામો રાવણાવરજાં વને ।
 શૂર્પણખાં વિરૂપાં વૈ ચકારાતિસ્મરાતુરામ્ ॥ ૨૨ ॥
 ખરાદયસ્તુ તાં દૃષ્ટ્વા છિન્નનાસાં નિશાયરાઃ ।
 ચક્રુઃ સ્ડગ્રામમતુલં રામેણામિતતેજસા ॥ ૨૩ ॥
 સ જઘાન ખરાદીંશ્ચ દૈત્યાનતિબલાન્વિતાન્ ।
 મુનીનાં હિતમન્વિચ્છન્ રામઃ સત્યપરાક્રમઃ ॥ ૨૪ ॥
 ગત્વા શૂર્પણખા લઙ્કાં ખરદૂષણઘાતનમ્ ।
 દૂષિતા કથયામાસ રાવણાય ચ રાઘવાત્ ॥ ૨૫ ॥
 સોડપિ શ્રુત્વા વિનાશં તં જાતઃ ક્રોધવશઃ ખલઃ ।
 જગામ રથમારુહ્ય મારીચસ્યાશ્રમં તદા ॥ ૨૬ ॥
 કૃત્વા હેમમૃગં નેતું પ્રેષયામાસ રાવણઃ ।
 સીતાપ્રલોભનાર્થાય માયાવિનમસમ્ભવમ્ ॥ ૨૭ ॥
 સોડથ હેમમૃગો ભૂત્વા સીતાદૃષ્ટિપથં ગતઃ ।

मायावी यातिचित्राङ्गश्चरन्प्रबलमन्तिके ॥ २८ ॥

तं दृष्ट्वा जनकी प्राड राघवं दैवनोदिता ।

यर्मानयस्व कान्तेति स्वाधीनपतिका यथा ॥ २९ ॥

अविचारार्थं रामोऽपि तत्र संस्थाप्य लक्ष्मणम् ।

सशरं धनुरादाय ययौ मृगपदानुगः ॥ ३० ॥

सारङ्गोऽपि हरिं दृष्ट्वा मायाकोटिविशारदः ।

दृश्यादृश्यो बभूवाथ जगाम य वनान्तरम् ॥ ३१ ॥

मत्वा हस्तगतं रामः क्रोधाद्दृष्टधनुः पुनः ।

जघान यातितीक्ष्णेन शरेण कुत्रिमं मृगम् ॥ ३२ ॥

स હતોડતિબલાત્તેન ચુક્રોશ ભૃશદુઃખિતઃ ।

હા લક્ષ્મણ હતોડસ્મીતિ માયાવી નશ્વરઃ ખલઃ ॥ ૩૩ ॥

स शब्दस्तुमुलस्तावज्जनक्या संश्रुतस्तदा ।

राघवस्येति सा मत्वा दीना देवरमब्रवीत् ॥ ३४ ॥

गच्छ लक्ष्मण तूर्णं त्वं હતોડસૌ રઘુનન્દનઃ ।

ત્વામાહ્વયતિ સૌમિત્રે સાહાય્યં કુરુ સત્વરમ્ ॥ ૩૫ ॥

તત્રાહ લક્ષ્મણઃ સીતામમ્બ રામવધાદપિ ।

નાહં ગચ્છેડધ મુક્ત્વા ત્વામસહાયમિહાશ્રમે ॥ ૩૬ ॥

આજ્ઞા મે રાઘવસ્યાત્ર તિષ્ઠેતિ જનકાત્મજે ।

તદતિક્રમભીતોડહં ન ત્યજામિ તવાન્તિકમ્ ॥ ૩૭ ॥

दूरं वै राघवं दृष्ट्वा वने मायाविना डिल ।

त्यक्त्वा त्वां नाधिगच्छामि पदमेकं शुचिस्मिते ॥ ३८ ॥

કુરુ ધૈર્યં ન મન્યેડધ રામં હન્તું ક્ષમં ક્ષિમૌ ।

નાહં ત્યક્ત્વા ગમિષ્યામિ વિલડ્ઘ્ય રામભાષિતમ્ ॥ ૩૯ ॥

व्यास उवाच ।

रुदती सुदती प्राड ते तदा विधिर्नोदिता ।

अङ्कुरा वयनं कूरं लक्ष्मणं शुभलक्षणम् ॥ ४० ॥

અહં જાનામિ સૌમિત્રે સાનુરાગં ચ માં પ્રતિ ।

પ્રેરિતં ભરતેનૈવ મદર્થમિહ સડ્ગતમ્ ॥ ૪૧ ॥

नाडं तथाविधा नारी स्वैरिणी कुडकाधम ।
भूते रामे पतिं त्वां न कर्तुमिच्छामि कामतः ॥ ४२ ॥
नागमिष्यति चेद्रामो जिवितं सन्त्यजाम्यहम् ।
विना तेन न ज्वामि विधुरा दुःषिता भृशम् ॥ ४३ ॥
गच्छ वा तिष्ठ सौमित्रे न जानेऽहं तवेप्सितम् ।
क्व गतं तेऽद्य सौहार्दं ज्येष्ठे धर्मरते किल ॥ ४४ ॥
तश्श्रुत्वा वचनं तस्या लक्ष्मणो दीनमानसः ।
प्रोवाच रुद्द्रुक्कण्ठस्तु तां तदा जनकात्मजम् ॥ ४५ ॥
किमात्थ क्षितिजे वाक्यं मयि कूरतरं किल ।
किं वदस्यत्यनिष्टं ते भावि जाने धिया ह्यहम् ॥ ४६ ॥
धृत्युक्त्वा निर्ययौ वीरस्तां त्यक्त्वा प्ररुदन्भृशम् ।
अग्रजस्य ययौ पश्यञ्छोकार्तः पृथिवीपते ॥ ४७ ॥
गतेऽथ लक्ष्मणे तत्र रावणः कपटाकृतिः ।
भिक्षुवेषं ततः कृत्वा प्रविवेश तदाश्रमे ॥ ४८ ॥
जनकी तं यतिं मत्वा दत्त्वार्घ्यं वन्यमादरात् ।
भैक्ष्यं समर्पयामास रावणाय दुरात्मने ॥ ४९ ॥
तां पप्रच्छ स दृष्टात्मा नम्रपूर्वं भृदुस्वरम् ।
काऽसि पद्मपलाशाक्षि वने यैकाकिनी प्रिये ॥ ५० ॥
पिता कस्तेऽथ वामोरु भ्राता कः कः पतिस्तव ।
भूढेवैकाकिनी यात्र स्थिताऽसि वरवर्णिनि ॥ ५१ ॥
निर्जने विपिने किं त्वं सौहार्दां त्वमसि प्रिये ।
उत्तरे मुनिपत्नीवद्देवकन्यासमप्रभा ॥ ५२ ॥
व्यास उवाच ।
धृति तद्गहनं श्रुत्वा प्रत्युवाच विदेहजा ।
दिव्यं दिष्ट्या यतिं ज्ञात्वा मन्दोदर्याः पतिं तदा ॥ ५३ ॥
राजा दशरथः श्रीमांश्चत्वारस्तस्य वै सुताः ।
तेषां ज्येष्ठः पतिर्मेऽस्ति रामनामेति विश्रुतः ॥ ५४ ॥

विवासितोऽथ डैकेय्या कृते भूपतिना वरे ।
 यतुर्दश समा रामो वसतेऽत्र सलक्ष्मणः ॥ ५५ ॥
 जनकस्य सुता याळं सीतानाम्नीति विश्रुता ।
 भङ्क्त्वा शैवं धनुः कामं रामेणाळं विवाळिता ॥ ५६ ॥
 रामभाळुभलेनात्र वसामो निर्भया वने ।
 काञ्चनं मृगमालोक्य उन्तुं मे निर्गतः पतिः ॥ ५७ ॥
 लक्ष्मणोऽपि पुनः श्रुत्वा रवं भ्रातुर्गतोऽधुना ।
 तयोर्भाळुभलादत्र निर्भयाऽळं वसामि वै ॥ ५८ ॥
 मयेदं कथितं सर्वं वृत्तान्तं वनवासके ।
 तेऽत्रागत्याळं तेषां ते वै कश्चिन्ति यथाविधि ॥ ५९ ॥
 यतिर्विष्णुस्वरूपोऽसि तस्मात्त्वं पूजितो मया ।
 आश्रमो विपिने घोरे कृतोऽस्ति रक्षसां कुले ॥ ६० ॥
 तस्मात्त्वां परिपृच्छामि सत्यं ब्रूळि ममागतः ।
 कोऽसि त्रिदण्डिऽरूपेण विपिने त्वं समागतः ॥ ६१ ॥
 रावण उवाच ।
 लङ्केशोऽळं मरालाक्षि श्रीमान्मन्दोदरीपतिः ।
 त्वत्कृते तु कृतं रूपं मयेत्थं शोभनाकृते ॥ ६२ ॥
 आगतोऽळं वरारोळे भगिन्या प्रेरितोऽत्र वै ।
 जनस्थाने उतौ श्रुत्वा भ्रातरौ भरदूषणौ ॥ ६३ ॥
 अङ्गीकुरु नृपं मां त्वं त्यक्त्वा तं मानुषं पतिम् ।
 हृतराज्यं गतश्रीकं निर्बलं वनवासिनम् ॥ ६४ ॥
 पट्टराङ्गी भव त्वं मे मन्दोदर्युपरि स्फुटम् ।
 दासोऽस्मि तव तन्वङ्गि स्वामिनी भव भामिनि ॥ ६५ ॥
 जेताऽळं लोकपालानां पतामि तव पादयोः ।
 करं गृहाण मेऽद्य त्वं सनाथं कुरु जानकि ॥ ६६ ॥
 पिता ते याचितः पूर्वं मया वै त्वत्कृतेऽभले ।
 जनको मामुवाचेत्थं पाण्डुबन्धो मया कृतः ॥ ६७ ॥
 रुद्रयापभयान्नाळं सम्प्राप्तस्तु स्वयं वरे ।

મનો મે સંસ્થિતં તાવન્નિમગ્નં વિરહાતુરમ્ ॥ ૬૮ ॥

વનેડત્ર સંસ્થિતાં શ્રુત્વા પૂર્વાનુરાગમોહિતઃ ।

આગતોડસ્યસિતાપાડ્ગિ સફલં કુરુ મે શ્રમમ્ ॥ ૬૯ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્યાં સંહિતાયાં

તૃતીયસ્કન્ધે રામચરિત્રવર્ણનં નામ અષ્ટાવિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૩.૨૮ ॥

૩.૨૯ એકોનત્રિંશોડધ્યાયઃ । લક્ષ્મણાકૃતરામશોકસાન્ત્વનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।

તદાકાર્ણ્ય વચો દુષ્ટં જાનકી ભયવિહ્વલા ।

વેપમાના સ્થિરં કૃત્વા મનો વાયમુવાચ હ ॥ ૧ ॥

પૌલસ્ત્ય કિમસદ્ધાક્યં ત્વમાત્ય સ્મરમોહિતઃ ।

નાહં વૈ સ્વૈરિણી કિન્તુ જનકસ્ય કુલોદ્ભવા ॥ ૨ ॥

ગચ્છ લહ્ઠ્યાં દશાસ્ય ત્વં રામ ત્વાં વૈ હનિષ્યતિ ।

મત્કૃતે મરણં તત્ર ભવિષ્યતિ ન સંશયઃ ॥ ૩ ॥

ઇત્યુક્ત્વા પર્ણશાલાયાં ગતા સા વહ્નિસન્નિધૌ ।

ગચ્છ ગચ્છેતિ વદતી રાવણં લોકરાવણમ્ ॥ ૪ ॥

સોડથ કૃત્વા નિજં રૂપ જગામોટજમન્તિકમ્ ।

બલાજ્જગ્રાહ તાં બાલાં રુદતી ભયવિહ્વલામ્ ॥ ૫ ॥

રામરામેતિ ક્ષન્તી લક્ષ્મણેતિ મુહુર્મુહુઃ ।

ગૃહીત્વા નિર્ગતઃ પાપો રથમારોપ્ય સત્વરઃ ॥ ૬ ॥

ગચ્છન્નરુણપુત્રેણ માર્ગે રુદ્ધો જટાયુષા ।

સડ્ગ્રામોડભૂન્મહારૌદ્રસ્તયોસ્તત્ર વનાન્તરે ॥ ૭ ॥

હત્વા તં તાં ગૃહીત્વા ચ ગતોડસૌ રાક્ષસાધિપઃ ।

લહ્ઠ્યાયાં ક્ષન્તી તાત કુરશીવ દુરાત્મનઃ ॥ ૮ ॥

અશોકવનિકાયાં સા સ્થાપિતા રાક્ષસીયુતા ।

સ્વવૃત્તાન્નૈવ ચલિતા સામદાનાદિભિઃ કિલ ॥ ૯ ॥

રામોડપિ તં મૃગં હત્વા જગામાદાય નિર્વૃતઃ ।

આયાન્તં લક્ષ્મણં વીક્ષ્ય કિં કૃતં તેડનુજાસમમ્ ॥ ૧૦ ॥

अेकाकिनीं प्रियां छित्वा किमर्थं त्वमिडागतः ।
 श्रुत्वा स्वनं तु पापस्य राघवस्त्वभ्रवीद्विदम् ॥ ११ ॥
 सौमित्रिस्त्वभ्रवीद्भाज्यं सीतावाग्भाषपीडितः ।
 प्रभोऽत्राहं समायातः कालयोगान्न संशयः ॥ १२ ॥
 तदा तौ पर्णशालायां गत्वा वीक्ष्यातिदुःखितौ ।
 जानक्य-वेषणे यत्नमुभौ कर्तुं समुद्यतौ ॥ १३ ॥
 मार्गमाणौ तु सम्प्राप्तौ यत्रासौ पतितः भगः ।
 जटायुः प्राणशेषस्तु पतितः पृथिवीतले ॥ १४ ॥
 तेनोक्तं रावणेनाद्यं हृताऽसौ जनकात्मजा ।
 मया निरुद्धः पापात्मा पातितोऽहं मृगे पुनः ॥ १५ ॥
 धृत्युक्त्वाऽसौ गतप्राणः संस्कृतो राघवेण वै ।
 कृत्वौर्ध्वद्विडिकं रामलक्ष्मणौ निर्गतौ ततः ॥ १६ ॥
 कबन्धं घातयित्वासौ शापाभ्यामोययत्प्रभुः ।
 वयनात्तस्य हरिणा सभ्यं यडेऽथ राघवः ॥ १७ ॥
 हत्वा यं वालिनं वीरं किष्किन्धाराज्यमुत्तमम् ।
 सुग्रीवाय ददौ रामः कृतसाभ्याय कार्यतः ॥ १८ ॥
 तत्रैव वार्षिकान्मासांस्तस्थौ लक्ष्मणसंयुतः ।
 चिन्तयन्गजानकीं चित्ते दशाननहृतां प्रियाम् ॥ १९ ॥
 लक्ष्मणं प्राह रामस्तु सीताविरहपीडितः ।
 सौमित्रे कैकयसुता जाता पूर्णमनोरथा ॥ २० ॥
 न प्राप्ता जानकी नूनं नाहं श्रुवामि तां विना ।
 नागमिष्याम्ययोध्यायामृते जनकनन्दिनीम् ॥ २१ ॥
 गतं राज्यं वने वासो मृतस्तातो हृता प्रिया ।
 पीडयन्मां स दृष्टात्मा दैवोऽग्रे किं करिष्यति ॥ २२ ॥
 दुर्ज्ञेयं भवितव्यं हि प्राणिनां भरतानुज ।
 आवयोः का गतिस्तात भविष्यति सुदुःखदा ॥ २३ ॥
 प्राप्य जन्म मनोर्वशे राजपुत्रावुभौ किल ।

वनेऽतिदुःखभोक्तारौ जातौ पूर्वकृतेन य ॥ २४ ॥

त्यङ्क्त्वा त्वमपि भोगांस्तु मया सः विनिर्गतः ।

द्वैवयोगाख्य सौमित्रे भुङ्क्ष्व दुःखं दुरत्ययम् ॥ २५ ॥

न कोऽप्यस्मत्कुले पूर्वं मत्सभो दुःखभाङ्गनरः ।

अङ्किञ्चनोऽक्षमः क्विंष्टो न भूतो न भविष्यति ॥ २६ ॥

किं करोम्यद्य सौमित्रे मत्रोऽस्मि दुःखसागरे ।

न यास्ति तरणोपायो ह्यस्यस्यस्य मे किल ॥ २७ ॥

न वित्तं न बलं वीर त्वमेकः सः सद्यारकः ।

कोपं कस्मिन्करोम्यद्य भोगेस्मिन्स्वकृतेऽनुज ॥ २८ ॥

गतं उस्तगतं राज्यं क्षणादिन्द्रासनोपमम् ।

वने वासस्तु सम्प्राप्तः को वेद विधिनिर्मितम् ॥ २९ ॥

भालभावाख्य वैदेही यलिता यावयोः सः ।

नीता द्वैवेन दुष्टेन श्यामा दुःखतरां दशाम् ॥ ३० ॥

लङ्केशस्य गृहे श्यामा कथं दुःखं भविष्यति ।

पतिव्रता सुशीला य मयि प्रीतियुता भृशम् ॥ ३१ ॥

न य लक्ष्मण वैदेही सा तस्य वशगा भवेत् ।

स्वैरिणीव वरारोहा कथं स्याज्जनकात्मजा ॥ ३२ ॥

त्यजेत्प्राणान्नियन्तृत्वे मैथिली भरतानुज ।

न रावणस्य वशगा भवेदिति सुनिश्चितम् ॥ ३३ ॥

मृता येज्जनकी वीर प्राणांस्त्यक्ष्याम्यसंशयम् ।

मृता येदसितापाङ्गी किं मे दहेन लक्ष्मण ॥ ३४ ॥

अेवं विलपमानं तं रामं कमललोचनम् ।

लक्ष्मणः प्राड धर्मात्मा सान्त्वयन्नृतया गिरा ॥ ३५ ॥

धैर्यं कुरु महाबाहो त्यङ्क्त्वा कातरतामिह ।

आनयिष्यामि वैदेहीं उत्वा तं राक्षसाधमम् ॥ ३६ ॥

आपदि सम्पदि तुल्या धैर्याद्भवन्ति ते धीराः ।

अल्पधियस्तु निमग्नाः कष्टे भवन्ति विभवेऽपि ॥ ३७ ॥

संयोगो विप्रयोगश्च दैवाधीनावुत्भावपि ।
शोकस्तु कीदृशस्तत्र देहेनात्मनि च क्वचित् ॥ ३८ ॥
राज्याद्यथा वने वासो वैदेख्या उरुषां यथा ।
तथा काले समीचीने संयोगोऽपि भविष्यति ॥ ३९ ॥
प्राप्तव्यं सुभद्रुःखानां भोगान्निर्वर्तनं क्वचित् ।
नान्यथा ज्ञानकीर्जने तस्माच्छोकं त्यजामुना ॥ ४० ॥
वानराः सन्ति भूयांसो गमिष्यन्ति यतुर्दिशम् ।
शुद्धिं जनकनन्दिन्या आनयिष्यन्ति ते किल ॥ ४१ ॥
ज्ञात्वा मार्गस्थितिं तत्र गत्वा कृत्वा पराक्रमम् ।
उत्वा तं पापकर्माणामानयिष्यामि मैथिलीम् ॥ ४२ ॥
ससैन्यं भरतं वाऽपि समाहूय सखानुजम् ।
उनिष्यामो वयं शत्रुं किं शोचसि वृथाग्रज ॥ ४३ ॥
रघुर्लोकस्थेनैव जिताः सर्वा दिशः पुरा ।
तद्भ्रंशजः कथं शोकं कर्तुमर्हसि राघव ॥ ४४ ॥
ओकोऽहं सकलाञ्जितुं समर्थोऽस्मि सुरासुरान् ।
किं पुनः ससखायो वै रावणं कुलपांसनम् ॥ ४५ ॥
जनकं वा समानीय साखाय्ये रघुनन्दन ।
उनिष्यामि दुराचारं रावणं सुरकण्ठकम् ॥ ४६ ॥
सुभस्थानन्तरं दुःखं दुःखस्थानन्तरं सुभम् ।
यङ्कनेमिरिवैकं यत्र भवेद्रघुनन्दन ॥ ४७ ॥
मनोऽतिक्रान्ते यस्य सुभद्रुःखसमुद्भवे ।
स शोकसागरे मग्नो न सुधी स्यात्कदाचन ॥ ४८ ॥
छन्द्रेण व्यसनं प्राप्तं पुरा वै रघुनन्दन ।
नलुषः स्थापितो देवैः सर्वैर्मघवतः पदे ॥ ४९ ॥
स्थितः पङ्कजमध्ये च बभ्रुवर्षगणानपि ।
अज्ञातवासं मघवा भीतस्त्यक्त्वा निजं पदम् ॥ ५० ॥
पुनः प्राप्तं निजस्थानं काले विपरिवर्तिते ।
नलुषः पतितो भूमौ शापादजगराकृतिः ॥ ५१ ॥

ઇન્દ્રાણીં કામયાનસ્તુ બ્રાહ્મણાનવમન્ય ચ ।
 અગસ્તિકોપાત્સગ્જાતઃ સર્પદેહો મહીપતિઃ ॥ ૫૨ ॥
 તસ્માચ્છોકો ન કર્તવ્યો વ્યસને સતિ રાઘવ ।
 ઉદ્યમે ચિત્તમાસ્થાય સ્થાતવ્યં વૈ વિપશ્ચિતા ॥ ૫૩ ॥
 સર્વજ્ઞોઽસિ મહાભાગ સમર્થોઽસિ જગત્યતે ।
 કિં પ્રાકૃત ઇવાત્યર્થં કુરુષે શોકમાત્મનિ ॥ ૫૪ ॥
 વ્યાસ ઉવાચ ।
 ઇતિ લક્ષ્મણવાક્યેન બોધિતો રઘુનન્દનઃ ।
 ત્યક્ત્વા શોકં તથાત્યર્થં બભૂવ વિગતજ્વરઃ ॥ ૫૫ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં સંહિતાયાં તૃતીયસ્કન્ધે
 લક્ષ્મણકૃતરામશોકસાન્ત્વનં નામૈકોનત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ ૩.૨૯ ॥

૩.૩૦ ત્રિંશોઽધ્યાયઃ । રામાય દેવીવરદાનમ્ ।

વ્યાસ ઉવાચ ।
 એવં તૌ સંવિદં કૃત્વા યાવત્પૂર્ણાં બભૂવતુઃ ।
 આજગામ તદાઽઽકાશાન્નારદો ભગવાનૃષિઃ ॥ ૧ ॥
 રણયન્મહર્તીં વીણાં સ્વરગ્રામવિભૂષિતામ્ ।
 ગાયન્મૃહદ્રથં સામ તદા તમુપતસ્થિવાન્ ॥ ૨ ॥
 દૃષ્ટ્વા તં રામ ઉત્થાય દદાવથ વૃષં શુભમ્ ।
 આસનં ચાર્ધ્વપાઘઞ્ય કૃતવાનમિતદ્યુતિઃ ॥ ૩ ॥
 પૂજા પરમિકાં કૃત્વા કૃતાગ્જલિરુપસ્થિતઃ ।
 ઉપવિષ્ટઃ સમીપે તુ કૃતાણો મુનિના હરિઃ ॥ ૪ ॥
 ઉપવિષ્ટે તદા રામં સાનુજં દુઃખમાનસમ્ ।
 પપ્રચ્છ નારદઃ પ્રીત્યા કુશલં મુનિસત્તમઃ ॥ ૫ ॥
 કથં રાઘવ શોકાર્તોં યથા વૈ પ્રાકૃતો નરઃ ।
 હૃતાં સીતાં ચ જાનામિ રાવણેન દુરાત્મના ॥ ૬ ॥
 સુરસન્નગતશ્ચાહં શ્રુતવાગ્જનકાત્મજામ્ ।

पौलस्त्येन हृतां मोढान्मरणं स्वमजानता ॥ ७ ॥

तव जन्म य काकुत्स्थ पौलस्त्यनिधनाय वै ।

मैथिलीहरणं जातमेतदर्थं नराधिप ॥ ८ ॥

पूर्वजन्मनि वैदेही मुनिपुत्री तपस्विनी ।

रावणेन वने दृष्टा तपस्यन्ती शुचिस्मिता ॥ ९ ॥

प्रार्थिता रावणेनासौ भव भार्येति राघव ।

तिरस्कृतस्तयाऽसौ वै जग्राह कबरं बलात् ॥ १० ॥

शशाप तत्क्षणां राम रावणं तापसी भृशम् ।

कुपिता त्यक्तुमिच्छन्ती देहं संस्पर्शदूषितम् ॥ ११ ॥

दुरात्मंस्तव नाशार्थं भविष्यामि धरातले ।

अयोनिजा वरा नारी त्यज्वा देहं जहावपि ॥ १२ ॥

सेयं रमांशसम्भूता गृहीता तेन रक्षसा ।

विनाशार्थं कुलस्यैव व्याली अगिव सम्भ्रमात् ॥ १३ ॥

तव जन्म य काकुत्स्थ तस्य नाशाय यामरैः ।

प्रार्थितस्य हरेशशादृजवंशेऽप्यजन्मनः ॥ १४ ॥

कुरु धैर्यं महाबाहो तत्र सा वर्ततेऽवशा ।

सती धर्मरता सीता त्वां ध्यायन्ती द्विवानिशम् ॥ १५ ॥

कामधेनुपयः पात्रे कृत्वा मघवता स्वयम् ।

पानार्थं प्रेषितं तस्याः पीतं यैवामृतं यथा ॥ १६ ॥

सुरभीदुग्धपानात्सा क्षुत्तुङ्गुभविर्वर्जिता ।

जाता कमलपत्राक्षी वर्तते वीक्षिता मया ॥ १७ ॥

उपायं कथयाम्यद्य तस्य नाशाय राघव ।

प्रतं कुरुष्व श्रद्धावानाश्विने मासि साम्प्रतम् ॥ १८ ॥

नवरात्रोपवासञ्च भगवत्याः प्रपूजनम् ।

सर्वसिद्धिकरं राम जपलामविधानतः ॥ १९ ॥

मेघ्यैश्च पशुभिर्देव्या बलिं दत्त्वा विशंसितैः ।

दशांशं हवनं कृत्वा सशक्तस्त्वं भविष्यसि ॥ २० ॥

विष्णुना चरितं पूर्वं मडादेवेन ब्रह्मणा ।
 तथा मधवता थीर्णा स्वर्गमध्यस्थितेन वै ॥ २१ ॥
 सुप्तिना राम कर्तव्यं नवरात्रप्रतं शुभम् ।
 विशेषेण च कर्तव्यं पुंसा कष्टगतेन वै ॥ २२ ॥
 विश्वामित्रेण काकुत्स्थ कृतमेतन्न संशयः ।
 भृगुणाऽथ वसिष्ठेन कश्यपेन तथैव च ॥ २३ ॥
 गुरुणा हृतदारोण कृतमेतन्मडाप्रतम् ।
 तस्मात्त्वं कुरु राजेन्द्र रावणस्य वधाय च ॥ २४ ॥
 धन्त्रेण वृत्रनाशाय कृतं प्रतमनुत्तमम् ।
 त्रिपुरस्य विनाशाय शिवेनापि पुरा कृतम् ॥ २५ ॥
 हरिणा मधुनाशाय कृतं मेरौ मडामते ।
 विधिवत्कुरु काकुत्स्थ प्रतमेतदतन्द्रितः ॥ २६ ॥
 श्रीराम उवाच ।
 का देवी किं प्रभावा सा कुतो जाता किमाह्वया ।
 प्रतं किं विधिवद्भ्रूहि सर्वज्ञोऽसि ध्यानिधे ॥ २७ ॥
 नारद उवाच ।
 शृणु राम सदा नित्या शक्तिराधा सनातनी ।
 सर्वकामप्रदा देवी पूजिता दुःखनाशिनी ॥ २८ ॥
 कारणां सर्वजन्तूनां ब्रह्मादीनां रघूद्रुह ।
 तस्याः शक्तिं विना कोऽपि स्पन्दितुं न क्षमो भवेत् ॥ २९ ॥
 विष्णोः पालनशक्तिः सा कर्तृशक्तिः पितुर्मम ।
 रुद्रस्य नाशशक्तिः सा त्वन्याशक्तिः परा शिवा ॥ ३० ॥
 यस्य किञ्चित्त्वचिद्भस्तु सद्यसद्भुवनत्रये ।
 तस्य सर्वस्य या शक्तिस्तदुत्पत्तिः कुतो भवेत् ॥ ३१ ॥
 न ब्रह्मा न यदा विष्णुर्न रुद्रो न दिवाकरः ।
 न येन्द्राधाः सुराः सर्वे न धरा न धराधराः ॥ ३२ ॥
 तदा सा प्रकृतिः पूर्णा पुरुषेण परेण वै ।
 संयुता विहरत्येव युगाद्यौ निर्गुणा शिवा ॥ ३३ ॥

सा भूत्वा सगुणा पश्चात्करोति भुवनत्रयम् ।
पूर्वं संसृज्य ब्रह्मादीन्धत्वा शक्तीश्च सर्वशः ॥ 38 ॥

तां ज्ञात्वा मुख्यते जन्तुर्जन्मसंसारबन्धनात् ।
सा विधा परमा ज्ञेया वेदाद्या वेदकारिणी ॥ 39 ॥

असङ्ख्यातानि नामानि तस्या ब्रह्मादिभिः किल ।
गुणकर्मविधानैस्तु कल्पितानि य किं भुवे ॥ 38 ॥

अकारादिक्रकारान्तैः स्वरैर्वर्णैस्तु योजितैः ।
असङ्ख्येयानि नामानि भवन्ति रघुनन्दन ॥ 39 ॥

राम उवाच ।
विधिं मे ब्रूहि विप्रर्षे प्रतस्यास्य समासतः ।
करोम्यथैव श्रद्धावाञ्छीद्व्याः पूजनं तथा ॥ 38 ॥

नारद उवाच ।
पीठं कृत्वा समे स्थाने संस्थाप्य जगदम्बिकाम् ।
उपवासान्नवैव त्वं कुरु राम विधानतः ॥ 38 ॥

आचार्योऽहं भविष्यामि कर्मण्यस्मिन्महीपते ।
देवकार्यविधानार्थमुत्साहं प्रकरोम्यहम् ॥ 38 ॥

व्यास उवाच ।
तश्चूत्वा वचनं सत्यं मत्वा रामः प्रतापवान् ।
कारयित्वा शुभं पीठं स्थापयित्वाम्बिकां शिवाम् ॥ 39 ॥

विधिवत्पूजनं तस्याश्चकार प्रतवान् हरिः ।
सम्प्राप्ते याश्चिने मासि तस्मिन्गिरिवरे तदा ॥ 38 ॥

उपवासपरो रामः कृतवान्प्रतमुत्तमम् ।
डोमञ्च विधिवत्तत्र बलिदानञ्च पूजनम् ॥ 38 ॥

भ्रातरौ यङ्क्तुः प्रेम्णा प्रतं नारदसम्मतम् ।
अष्टम्यां मध्यरात्रे तु देवी भगवती हि सा ॥ 38 ॥

सिंहाङ्गदा ददौ तत्र दर्शनं प्रतिपूजिता ।
गिरिशङ्गे स्थितोवाच राघवं सानुजं गिरा ॥ 38 ॥

मेघगम्भीरया येदं भक्तिभावेन तोषिता ।

दिव्युवाच ।

राम राम महाबाहो तुष्टाऽस्म्यङ्ग प्रतेन ते ॥ ४६ ॥

प्रार्थयस्व वरं कामं यत्ते मनसि वर्तते ।

नारायणांशसम्भूतस्त्वं वंशे मानवेऽनघे ॥ ४७ ॥

रावणस्य वधायैव प्रार्थितस्त्वमरैरसि ।

पुरा मत्स्यतनुं कृत्वा उत्वा धोरञ्च राक्षसम् ॥ ४८ ॥

त्वया वै रक्षिता वेदाः सुराणां छितमिच्छता ।

भूत्वा कच्छपउपस्तु धृतवान्मन्दरं गिरिम् ॥ ४९ ॥

अकूपारं प्रमथानं कृत्वा देवानपोषयः ।

कोलउपं परं कृत्वा दशनात्रेण मेदिनीम् ॥ ५० ॥

धृतवानसि यद्राम छिरण्यक्षं जघान य ।

नारसिंहीं तनुं कृत्वा छिरण्यकशिपुं पुरा ॥ ५१ ॥

प्रह्लादं राम रक्षित्वा उत्तवानसि राघव ।

वामनं वपुरास्थाय पुरा छलितवान्भलिम् ॥ ५२ ॥

भूत्वेन्द्रस्यानुजः कामं देवकार्यप्रसाधकः ।

जमदग्निस्तुतस्त्वं मे विषणोरंशेन सङ्गतः ॥ ५३ ॥

कृत्वान्तं क्षत्रियाणां तु दानं भूमेरदाद्विजे ।

तथेदानीं तु काकुत्स्थ जातो दशरथात्मज ॥ ५४ ॥

प्रार्थितस्तु सुरैः सर्वै रावणेनातिपीडितैः ।

कथयस्ते सहाया वै देवांशा बलवत्तराः ॥ ५५ ॥

भविष्यन्ति नरव्याघ्र मच्छक्तिसंयुता ह्यमी ।

शेषांशोऽप्यनुजस्तेऽयं रावणात्मजनाशकः ॥ ५६ ॥

भविष्यति न सन्देहः कर्तव्योऽत्र त्वयाऽनघ ।

वसन्ते सेवनं कार्यं त्वया तत्रातिश्रद्धया ॥ ५७ ॥

उत्वाऽथ रावणं पापं कुरु राजयं यथासुभम् ।

ऐकादश सडस्त्राणि वर्षाणि पृथिवीतले ॥ ५८ ॥

कृत्वा राजयं रघुश्रेष्ठ गन्ताऽसि त्रिदिवं पुनः ।

व्यास उवाच ।

धृत्युक्त्वान्तर्दधे देवी रामस्तु प्रीतमानसः ॥ ५८ ॥

समाप्य तद्ग्रन्थं यत्के प्रयाणं दशमीदिने ।

विजयापूर्जनं कृत्वा दत्त्वा दानान्यनेकशः ॥ ६० ॥

कपिपतिबलयुक्तः सानुजः श्रीपतिश्च

प्रकटपरमशक्त्या प्रेरितः पूर्वाकामः ।

उदधितटगतोऽसौ सेतुबन्धं विधाया-

प्यलनदमरशत्रुं रावाणं गीतकीर्तिः ॥ ६१ ॥

यः शृणोति नरो भक्त्या देव्याश्चरितभुक्तभम् ।

स भुक्त्या विपुलान्भोगान्प्राप्नोति परमं पदम् ॥ ६२ ॥

सन्त्यन्यानि पुराणानि विस्तराणि बहूनि य ।

श्रीमद्भागवतस्यास्य न तुल्यानीति मे मतिः ॥ ६३ ॥

धति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

तृतीयस्कन्धे रामाय देवीवरदानं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३.३० ॥

॥ धति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे तृतीयस्कन्धः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

3 Shrimaddevibhagavatamahapurane Tritiyah Skandhah

pdf was typeset on March 31, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

